Sfântul ierarh Calinic de la Cernica (1787-1868)

(11 aprilie)

Sfântul Calinic de la Cernica (*7 octombrie 1787 - †11 aprilie 1868) a fost un călugăr, ctitor de biserici, teolog, stareţ al Mânăstirii Cernica şi episcop al Râmnicului.

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 4
Slujba Sfântul ierarh Calinic de la Cernica..... 6
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului (1)..... 34
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului (2)..... 42
Acatistul Sfântului ierarh Calinic de la Cernica 50
Acatistul Sfântului ierarh Calinic, cernicanul 63

Paraclisul Sfântului ierarh Calinic de la Cernica 74
Imnografie 88
Viaţa Sfântului ierarh Calinic de la Cernica (1787-1868) 89
Sfântul ierarh Calinic de la Cernica - Viaţa şi nevoinţele 112
Sfântul ierarh Calinic de la Cernica - drumul spre sfințenie..... 132
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului..... 134
Sinaxar - Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului - 11 aprilie 136
Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului 138
Sfântul Calinic de la Cernica - Sfintele moaşte..... 140
Sfântul ierarh Calinic de la Cernica – Predici şi editoriale 147
Diac. Ştefan Gh. Milea - Predică la prăznuirea Sfântului ierarh Calinic de la Cernica..... 148
Sfântul ierarh Calinic de la Cernica (1787-1868) 154
Sfântul ierarh Calinic de la Cernica și vedenia despre biserica din insula Sfântului Gheorghe..... 156
Sfântul ierarh Calinic de la Cernica mijloceşte un car cu boi încărcat cu făină 158
Compasiunea şi gingăşia Sfântului 160
Un tânăr în faţa icoanei Sfântului Calinic..... 161
Narcis Stupcanu - Sfântul Calinic de la Cernica (1787-1868) - „Vindecătorul bolnavilor şi miluitorul săracilor” a pledat în faţa autorităţilor pentru ajutorarea celor loviţi de criza economică din vremea aceea 163
Diac. Ioniţă Apostolache - „Floarea cea aleasă a spiritualităţii cernicane“165
Alexandru Briciu - Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, un mare rugător şi un vrednic iubitor de ţară 169
Dumitru Manolache - Întâlnire cu Sfântul Calinic la Cernica 174
Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului, sărbătorit mâine de Biserica Ortodoxă Române..... 181
11 aprilie: Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, primul sfânt canonizat în Biserica Ortodoxă Română..... 186
Pr. Ciprian Bâra - Istorie, credinţă şi înnoire în Lavra Sfântului Calinic 189
Wikipedia - Sfântul Calinic de la Cernica..... 199
Orthodoxwiki - Sfântul ierarh Calinic de la Cernica..... 203
Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Cernica din Bucureşti..... 209
Sfântul ierarh Calinic de la Cernica - Scene din viaţa sa - Picturi din trapeza Mănăstirii Cernica realizate de pictor Traian Biltiu Dancuşi – 1969..... 217
Icoane..... 221

Evanghelia şi Apostolul zilei

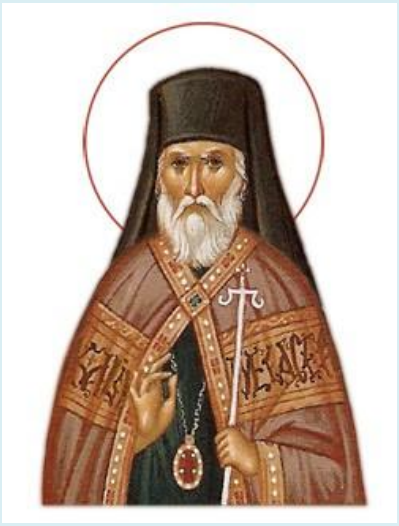

Evanghelia

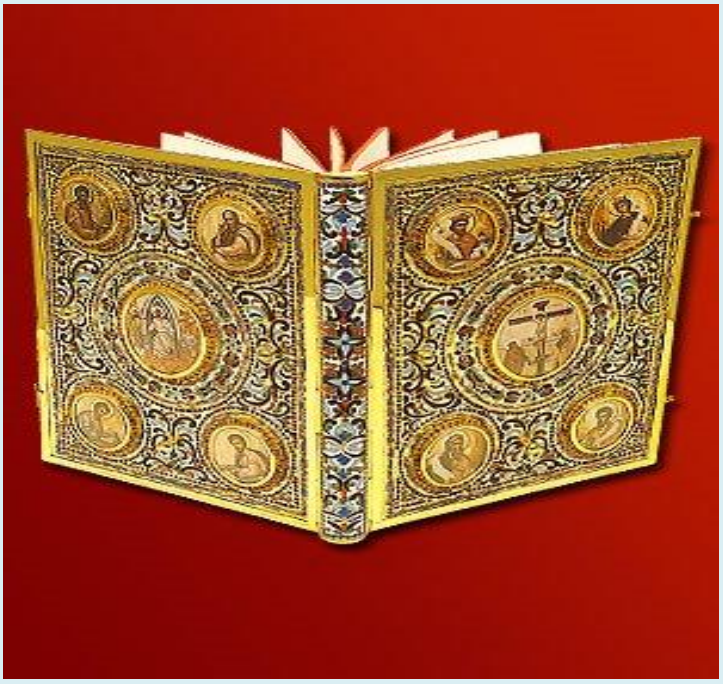

Ioan 10, 9-16

Zis-a Domnul:
9. Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.
10. Furul nu vine decât ca să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale.

12. Iar cel plătit şi cel care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le risipeşte.
13. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu are grijă de oi.
14. Eu sunt păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaşte Tatăl şi Eu cunosc pe Tatăl. Şi sufletul Îmi pun pentru oi.
16. Am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc şi vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi un păstor.

Apostol

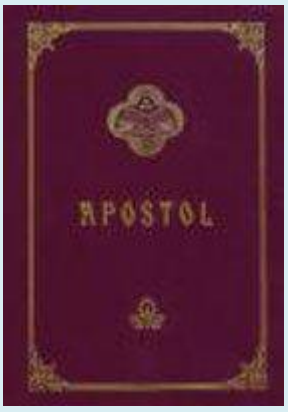

Epistola către Evrei a Sfântului apostol Pavel

Evrei 7, 26-28; 8, 1-2

Fraţilor,
26. Un astfel de Arhiereu se cuvenea să avem: sfânt, fără de răutate, fără de pată, osebit de cei păcătoşi şi fiind mai presus decât cerurile.
27. El nu are nevoie să aducă zilnic jertfe, ca arhiereii: întâi pentru păcatele lor, apoi pentru ale poporului, căci El a făcut aceasta o dată pentru totdeauna, aducându-Se jertfă pe Sine însuşi.
28. Căci Legea pune ca arhierei oameni care au slăbiciune, pe când cuvântul jurământului, venit în urma Legii, pune pe Fiul, desăvârşit în veacul veacului.

1. Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de Arhiereu care a şezut de-a dreapta tronului slavei în ceruri,
2. Slujitor Altarului şi Cortului celui adevărat, pe care l-a înfipt Dumnezeu şi nu omul.

Slujba Sfântul ierarh Calinic de la Cernica

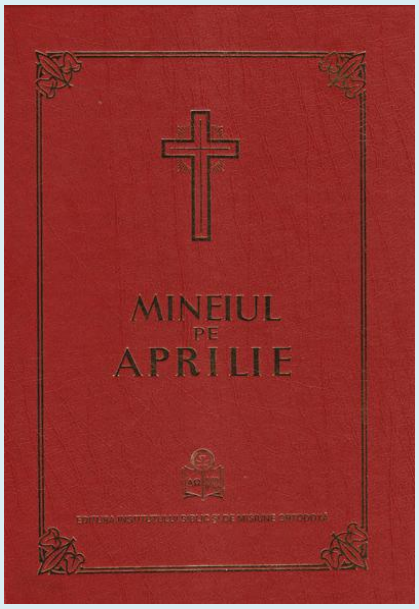

Se cuvine a şti că: În situaţia calendaristică de acum a Bisericii noastre (calendar îndreptat şi Pascalia după calendarul neîndreptat), Sfintele Paşti se serbează între 4 aprilie şi 8 mai (în loc de 22 martie şi 25 aprilie din calendarul ne-îndreptat). Deci sărbătoarea Sfântului ierarh Calinic de la Cernica poate să cadă între luni în săptămâna a patra din Postul mare (când Paştele cad la 8 mai) şi Duminica a doua după Paşti sau a Sfântului Toma (când Paştele cad la 4 aprilie). Pentru toate cazurile când sărbătoarea Sfântului Calinic cade într-una din duminicile a patra, a cincea sau a şasea din Postul mare, sau într-una din zilele Săptămânii Patimilor, sau într-una din zilele Săptămânii Luminate, sau în Duminica Sfântului Toma, slujba Sfântului Calinic de la Cernica se va cânta împreună cu slujba zilei din Triod sau din Penticostar, aşa cum se va arăta la sfârşitul acestui Minei la învăţătura de tipic a lui Marcu, pentru zilele de 11 aprilie şi 23 aprilie.

La Vecernia mică

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** sfântului pe 4, glasul 1:

Podobie: Prea lăudaţilor mucenici...

Sosit-a praznicul tău cel prea strălucit, care luminează pe cei ce aleargă la tine cu credinţă, purtătorule de Dumnezeu ierarhe Calinic; şi se bucură cetatea de scaun a Bucureştilor, care te-a odrăslit pe tine, că în locaşurile cereşti te-ai sălăşluit, roagă-te pentru sufletele noastre.

Din tinereţe în ostrovul pustnicesc al Cernicăi viaţa ta o ai închinat lui Hristos şi trupul ţi-ai smerit cu postul, cu privegherea şi cu rugăciunea. Iar acum, cu îngerii petrecând, roagă-te lui Dumnezeu să se mântuiască sufletele noastre.

De Dumnezeu înţelepţite, părintele nostru Calinic, luminător te-ai arătat cu strălucirile virtuţilor şi ale minunilor tale. Şi acum, îndrăznire având către Mântuitorul, roagă-L să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Mulţimile călugărilor se bucură astăzi şi saltă adunarea dreptcredincioşilor; că după vrednicie ai luat cununa cea neveştejită a măririi dumnezeieşti, Sfinte părinte Calinic. Pentru aceasta, cu glasuri cuvioase, cântare de laudă îţi aducem, slăvind pe Dumnezeu, cel ce te-a încununat pe tine.

Slavă..., glasul al 2-lea

Moştenitorule al darului şi părtaşule al măririi celei cereşti, slujitorule al Domnului, Sfinte ierarhe Calinic, după numele tău de bun biruitor şi viaţa ta a fost; că bine luptându-te, duhurile răutăţii ai biruit şi la îngerească viaţă ai ajuns. Şi acum, prea fericite, nu înceta a te ruga lui Dumnezeu pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei, acelaşi glas

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu! Păzeşte-mă sub acoperământul tău! Că tu eşti mântuirea celor din primejdii şi limanul celor înviforaţi; şi izbăveşti, cu rugăciunile tale către Dumnezeu, pe cei ce aleargă la tine cu credinţă.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratei, cetate sfântă, a proorocilor mărire; împodobeşte-ţi casa întru care Cel dumnezeiesc se naşte.

Din tinereţe te-ai arătat vas ales al Duhului, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Calinic pentru aceasta te fericim.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Cu mâinile tale, sfinte, crucea Domnului ridicând, uneltirile diavoleşti printr-însa desăvârşit le-ai zdrobit pentru aceasta te lăudăm.

Stih: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

Cetele monahilor şi ale credincioşilor se adună astăzi împreună, spre pomenirea ierarhului Calinic, lăudând pe Dumnezeu, Cel ce cu darul minunilor l-a învrednicit.

Slavă... Şi acum..., asemenea

Stăpână, ceea ce eşti bună, ridică prea curatele tale mâini către Fiul tău şi Dumnezeu, ca să mântuiască pe robii Săi, cei ce se roagă ţie.

Troparul, glasul 1: De Dumnezeu purtătorule, părintele nostru Calinic, povăţuitorule al călugărilor, podoaba cuvioşilor şi lauda arhiereilor, ajutătorule al celor din nevoi şi făcătorule de minuni! Cu nevoinţele tale chip de sfinţenie te-ai arătat, iar acum cu îngerii în ceruri te veseleşti; cu care roagă pe milostivul Dumnezeu să ne dăruiască pace şi mare milă.

Slavă... Şi acum..., al Născătoarei

Gavriil zicând ţie: Fecioară, bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor, întru tine, sicriul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai desfătată decât cerurile, ceea ce ai purtat pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce S-a sălăşluit întru tine! Slavă Celui ce S-a născut din tine! Slavă Celui ce ne-a mântuit pe noi, prin naşterea ta!

La Vecernia mare

După obişnuitul Psalm, se cântă: Fericit bărbatul..., starea întâi. La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 8, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz între mucenici...

Nevoinţele tale cele pustniceşti, cine le va spune? Că trupul ţi-ai strunit cu îndelungă postire şi cu nedormirea privegherilor. Stins-ai văpaia patimilor cu roua lacrimilor şi cu mulţimea ostenelilor tale; şi te-ai aprins cu focul doririi după cele dumnezeieşti, chip al neprihănirii făcându-te şi scară suitoare către cer te-ai arătat celor ce-ţi urmează ţie cu credinţă şi te fericesc pururea.

Cine nu se va minuna de smerenia ta cea de negrăit şi de dragostea ta cea către toţi? Că pe pământ ai trăit, dar cereşte ai vieţuit, ca un înger în trup; şi cu răbdarea şi blândeţea pe toţi i-ai covârşit. Făcutu-te-ai chip al curăţiei şi învăţător al

înfrânării. Pentru aceasta întru cămările cereşti te-ai sălăşluit, prea fericite, roagă-te pentru sufletele noastre.

Împodobit ai fost cu multe daruri, părintele nostru Calinic! Că prin iubirea de Hristos, ca un al doilea Antonie ai strălucit; cu blândeţea şi smerenia, ierarhului Nicolae te-ai asemănat; cu înţelepciunea şi înfrânarea următor marelui Vasile te-ai făcut; şi de darul minunilor te-ai învrednicit. Pentru aceasta împreună cu sfinţii sălăşluieşti acum în lumina cea neînserată şi te rogi, prea fericite, pentru sufletele noastre.

Înflorit-a ca un crin ostrovul pustnicesc al Cernicăi, prin truda ta, prea cuvioase! Că lipindu-ţi sufletul de lavra ta, din tinereţe, ai împodobit-o cu ostenelile tale; şi, ca un nou Nicodim de la Tismana, grădina prea frumoasă a florilor îngerescului chip ai făcut-o; ceata călugărilor ai înmulţit şi înţelepţeşte ai povăţuit-o. Pe Hristos Dumnezeu roagă-L să păzească sfântă mănăstirea ta în pace şi pe cei ce cu credinţă şi cu dragoste săvârşesc sfântă pomenirea ta.

Alte **stihiri**, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Cu strălucirile cele dumnezeieşti fiind împodobit, purtător de lumină te-ai arătat, ierarhe Calinic! Şi întru Duhul Sfânt fiind îmbrăcat, totdeauna ai intrat luminat întru Sfânta Sfintelor; şi ca un sfinţit slujitor, cu darul cunoscând tainele cele dumnezeieşti, cu îndrăznire te rogi pentru sufletele noastre.

Viaţa ta a strălucit cu bunătăţile cele duhovniceşti, şi a luminat pe cei bine credincioşi, risipind întunericul înşelăciunii; că te-a arătat, cu adevărat, ca o stea luminoasă, ierarhe, iar acum sălăşluieşti unde este lumina cea neapropiată, fiu al zilei făcându-te cu darul Duhului; pentru aceasta, cu dragoste te cinstim, pururea pomenite!

Prin credinţă, mintea ţi-ai împodobit, râvnă către cele dumnezeieşti având, de Dumnezeu înţelepţite; căci în trup stricăcios fiind, la nestricăciune ai năzuit; şi la curăţie ajungând, ai câştigat strălucirea celor fără de trupuri, luminătorule prea înţelepte şi rugătorule pentru sufletele noastre.

Pe cel ce a îmbogăţit bisericile cu scripturi duhovniceşti şi ne-a povăţuit pe noi la calea pocăinţei, multe feluri de necazuri îndurând, pe ierarhul lui Hristos Calinic, cu cântări de laudă să-l cinstim; şi fiind cei ce ne-am învăţat de la dânsul blândeţea şi bunătatea, să-l prăznuim după datorie, că se roagă Domnului pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea

Pe cel ce este podoabă arhiereilor şi laudă călugărilor, liman de scăpare credincioşilor, întărirea cuvioşilor şi luceafărul luminos al Bisericii lui Hristos, veniţi, iubitorilor de praznic, cu cântări duhovniceşti să-l lăudăm, zicând: Bucură-te, hrănitorule şi păzitorule al turmei tale, prea fericite Calinic! Nu înceta a te ruga Mai-marelui păstorilor, lui Hristos Dumnezeu, pentru cei ce cu credinţă şi cu dragoste prăznuiesc pururea cinstită pomenirea ta.

Şi acum..., a Născătoarei, acelaşi glas

Cine nu te va ferici, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda prea curată naşterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Acelaşi din tine, cea curată, a ieşit, în chip de negrăit întrupându-Se, din fire Dumnezeu fiind şi cu firea om făcându-Se pentru noi. Nu în două feţe fiind despărţit, ci în două firi neamestecat fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, curată, cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei.

Paremiile

Din cartea Pildelor, citire:

(din cap. III si VIII)

Pomenirea dreptului cu laude şi binecuvântarea Domnului peste capul lui. Fericit este omul care a aflat înţelepciunea şi muritorul care a dobândit pricepere. Că mai bună este neguţătoria acesteia, decât vistieriile aurului şi argintului. Şi mai scumpă este decât pietrele cele de mult preţ; şi tot ce este scump nu este vrednic de ea. Pentru că lungimea zilelor şi anii vieţii sunt în dreapta ei şi în stânga ei bogăţie şi mărire. Că din gura ei iese dreptatea; legea şi mila pe limbă le poartă. Deci ascultaţi-mă pe mine, o fiilor, că lucruri de cinste voi să spun. Şi fericit este omul care căile mele le va păzi. Că ieşirile mele sunt ieşiri de viaţă şi se găteşte vrerea de la Domnul. Pentru aceasta, vă rog pe voi şi pun înainte glasul meu fiilor omeneşti. Că eu, înţelepciunea, am tocmit sfatul şi ştiinţa şi gândul eu l-am chemat. Al meu este sfatul şi întărirea, a mea este priceperea şi a mea este tăria. Eu pe cei ce mă iubesc pe mine îi iubesc; şi cei ce mă caută vor afla dar. Înţelegeţi, dar, cei fără de răutate chibzuială, şi cei neînvăţaţi puneţi la inimă.

Ascultaţi-mă pe mine iarăşi, că lucruri de cinste voi să vă spun. Şi voi scoate din buzele mele cele drepte, că adevărului se va pleca grumazul meu; şi urâte sunt înaintea mea buzele mincinoase. Că dreptate sunt toate graiurile gurii mele, nimic nu este într-însele strâmb, nici încâlcit. Toate sunt drepte celor ce înţeleg şi netede celor ce află cunoştinţă. Că vă învăţ pe voi adevărul, ca să fie în Domnul nădejdea voastră şi să vă umpleţi de Duh.

Din cartea Pildelor, citire:

(X, 32-XI, 12)

Gura dreptului izvorăşte înţelepciune, iar limba nedreptului va pieri. Buzele celor drepţi vorbesc cele cuviincioase, iar gura păcătoşilor cele de ocară. Cumpenele viclene urâciune sunt înaintea Domnului, iar cumpăna dreaptă primită este Lui. Oriunde intră strâmbătatea, acolo şi ocara, iar gura înţelepţilor se învaţă înţelepciune. Săvârşirea drepţilor va îndrepta pe dânşii şi strâmbătatea călcătorilor de lege va prăpădi pe ei. Nu vor folosi averile în ziua mâniei; iar dreptatea va mântui de la moarte. Murind dreptul, a lăsat grijă, iar pieirea nelegiuiţilor este grabnică şi de râs. Dreptatea celui fără prihană îndreptează căile, iar cel fără de lege întru necredinţă cade. Dreptatea oamenilor drepţi îi va mântui pe ei; iar cei fără de lege se vor prinde întru fărădelegea lor. Sfârşindu-se omul drept, nu-i va pieri nădejdea; iar lauda nelegiuiţilor va pieri. Dreptul din cursă va scăpa şi în locul lui se va da cel necredincios. În gura celor fără de lege este pieirea aproapelui, iar chibzuinţa drepţilor este cu bună sporire. Întru bunătăţile drepţilor se va îndrepta cetatea, iar cu gura nelegiuiţilor se va scăpa. Batjocoreşte pe aproapele cel lipsit de minte, iar omul înţelept linişte aduce.

Din Înţelepciunea lui Solomon, citire:

(IV, 7-15)

Dreptul când ajunge să se sfârşească, întru odihnă va fi. Că bătrâneţile sunt cinstite, nu cele de mulţi ani, nici cele ce se numără cu numărul anilor. Şi cărunteţele sunt înţelepciunea oamenilor şi vârsta bătrâneţilor viaţa nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit, şi vieţuind între păcătoşi, s-a mutat. Răpitu-s-a, ca să nu schimbe răutatea mintea lui sau înşelăciunea să înşele sufletul lui. Că râvna răutăţii întunecă cele bune şi neînfrânarea poftei schimbă gândul cel fără de răutate. Sfârşindu-se curând, a plinit ani îndelungaţi. Că plăcut era Domnului sufletul lui; pentru aceea s-a grăbit a-l scoate pe dânsul din mijlocul răutăţii. Iar popoarele văzând, n-au cunoscut nici au pus în gând una ca aceasta: că dar şi milă este întru cuvioşii Lui şi cercetare întru aleşii Lui.

La Litie

Stihirile sfântului, glasul 1, însuşi glasul:

Cu dorul frumuseţii celei de sus aprinzându-te, prea fericite, toate desfătările lumii le-ai trecut cu vederea, din tinereţile tale; şi pe şarpele ispitelor gonindu-l cu înfrânarea, cu răbdarea şi cu smerenia, îngerească viaţă pe pământ ai petrecut. Cu dumnezeiască învăţătură mintea ţi-ai luminat şi inima cu bunătate şi cu blândeţea ţi-ai împodobit. Ajută-ne şi nouă prea sfinte, cu rugăciunile tale, să ne izbăvim din moartea cea veşnică.

Mulţimea ostenelilor cu curăţia vieţii tale celei îmbunătăţite o laudă cetele călugărilor. Că pe toţi i-ai întrecut cu asprimea nevoinţelor tale celor pustniceşti. Truditu-ţi-ai trupul şi l-ai robit pe el duhului, cu postul, cu privegherea şi cu rugăciunea. Iar acum întru bucuria sfinţilor ai intrat; cu care, roagă-te, prea fericite, să ne izbăvim de cursele vrăjmaşului.

Precum odinioară mănăstirea ta ai izbăvit-o cu rugăciunile tale, de urgia păgânătăţii şi mânia dintru început a nelegiuiţilor întru priinţa ai întors-o, aşa şi pe noi acum izbăveşte-ne de toată reaua întâmplare a războiului, a foametei şi a bolilor. Şi cu mijlocirile tale către Dumnezeu, prea sfinte, dăruieşte ţării tale pace şi mare milă.

Slavă..., glasul al 5-lea

Prea cuvioase părinte, tu după vrednicie în raiul desfătărilor te-ai sălăşluit şi dumnezeiască slavă nemijlocit o vezi. Iar acum din locaşurile cereşti privind, ascultă-ne pe noi, cei ce cu credinţă şi cu dragoste alergăm la a ta bunătate; şi cu mijlocirile tale izbăveşte-ne pe noi din toată primejdia şi nevoia, de Dumnezeu văzătorule, părintele nostru Calinic.

Şi acum..., a Născătoarei, acelaşi glas

Pe prea curata Maică a Păstorului celui bun, adunându-ne să o lăudăm, pe norul cel purtător de lumină, chivotul cel însufleţit şi scaunul Stăpânului cel în chipul focului, năstrapa cea de aur şi mântuirea tuturor creştinilor. Şi lăudând-o, aşa să zicem: învredniceşte-ne pe noi, cei smeriţi, Împărăţiei Cerurilor, că nimic nu e cu neputinţă mijlocirii tale, prea curată!

La Stihoavnă

Stihirile ierarhului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, Cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Bucură-te, podoaba ierarhilor, îndreptătorul călugărilor, lauda păstorilor, locuitorule împreună cu îngerii, prea sfinţite părinte Calinic! Bucură-te, chip al curăţiei, vas ales al harului dumnezeiesc şi fierbinte rugător pentru sufletele noastre.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Racla moaştelor tale, prea înţelepte părinte, o înconjurăm cu evlavie, ca pe un izvor de daruri şi de minuni. Că vindecă patimile sufletelor şi ale trupurilor şi izgoneşte duhurile întunericului. Pentru aceasta, cel ce eşti blând şi mult-milostiv, roagă-te să se dăruiască nouă mare milă.

Stih: Preoţii Tăi, Doamne, se vor îmbrăca întru dreptate şi cuvioşii Tăi se vor bucura.

O, prea minunate părinte Calinic, din tinereţe râvnind la adâncul înţelepciunii, crucea Domnului ai luat şi până la sfârşit L-ai urmat; pentru aceasta, după vrednicie, cereştile daruri ai dobândit. Roagă-te, dar, să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 8-lea

Strălucind cu lumina faptelor bune şi cu înţelepciunea cea de sus, turma ta de toată vătămarea potrivnicilor ai păzit-o, fericite ierarhe Calinic. Arătatu-te-ai păstor desăvârşit, punându-ţi sufletul pentru oile tale. Obşte de monahi bine ai povăţuit, turma cuvântătoare înţelepţeşte ai păstorit, preoţi spre slujba Domnului cu chibzuinţă ai rânduit şi locaşuri dumnezeieşti cu râvnă ai zidit ca un iconom prea înţelept al darului lui Dumnezeu. Nu înceta a ruga pe Cel ce te-a mărit pe tine, să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Fecioară nenuntită, care pe Dumnezeu în duh de negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului celui Preaînalt, rugăciunile robilor tăi primeşte-le, ceea ce eşti cu totul fără prihană; care tuturor dăruieşti curăţire de greşeli; acum rugăciunile noastre primindu-le, roagă-te să ne mântuim noi toţi.

La binecuvântarea pâinilor, troparul sfântului de două ori (caută-l la Vecernia mică), şi Născătoare de Dumnezeu..., (o dată).

La Utrenie

După Catisma întâi: **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Chemării Domnului cu osârdie urmând, fericite Calinic, şi suindu-te la înălţimea faptelor bune, de darurile Duhului cu adevărat te-ai învrednicit; şi te-ai arătat strălucit luminător şi întru ispite biruitor. Pentru aceasta te cinstim pe tine. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei

Însăşi **podobia:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără stricare, Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul. Pentru aceasta te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, şi cu credinţă te măresc, ca să mă izbăvesc de greşelile mele, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână, curată Fecioară. Al tău ajutor să-mi dăruieşti atunci, că toate le poţi câte le voieşti.

După Catisma a doua: **Sedealna**, glasul I:

Podobie: Mormântul Tău, Mântuitorule, ostaşii străjuindu-l, morţi s-au făcut de strălucirea îngerului ce s-a arătat, care a vestit femeilor Învierea. Pe Tine Te mărim, Pierzătorul stricăciunii, la Tine cădem, Cel ce ai înviat din mormânt la Unul Dumnezeul nostru.

Văzând îngerească viaţă a celor ce pustnicesc în Muntele Atonului, cu râvna desăvârşirii mai vârtos te-ai într-aripat, prea fericite, următor făcându-te sfinţilor pustiului. Căci ca un fără de trup ai vieţuit şi chip de sfinţenie celor împreună cu tine te-ai arătat. Pentru aceasta, acum cu îngerii în ceruri te veseleşti şi ocroteşti cu rugăciunile tale, pe cei ce după cuviinţă păzesc rânduiala ta (de două ori).

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei

Maica lui Dumnezeu, pe tine te ştim toţi cei ce cu dragoste alergăm la a ta bunătate; că şi după naştere te-ai arătat fecioară cu adevărat. Pe tine te avem păcătoşii folositoare, pe tine mântuire întru ispite te-am câştigat, pe tine una cea cu totul fără prihană.

Polieleul: Robii Domnului... şi mărimurile.

Stihira: Mărimu-te pe tine, sfinţitorule părinte Calinic şi cinstim sfântă pomenirea ta, îndreptătorule al călugărilor şi lauda ierarhilor.

Altă **stihiră:** Veniţi toţi pământenii să lăudăm pe ierarhul Calinic, zicând: pe arhipăstorul cel sfânt al Olteniei.

Stihuri:

1: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.
2: Cântaţi Domnului toţi cuvioşii Lui şi vă mărturisiţi pomenirii sfinţeniei Lui.
3: Lăuda-se-vor cuvioşii întru mărire şi se vor bucura întru aşternuturile lor.
4: Spune-voi numele Tău fraţilor mei, în mijlocul bisericii Te voi lăuda.
5: Întru pomenire veşnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.
6: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

După polieleu, **Sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Râvnit-ai să te asemeni marelui între sfinţi Nicolae, ocrotitorul Cernicăi, pe care având-l ca chip al desăvârşirii, l-ai cinstit în viaţă cu virtuţile tale; iar acum împreună fiind, lăudaţi pe Dumnezeu şi vă rugaţi pentru sufletele noastre.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei, asemenea

Cu venirea Preasfântului Duh, pe Cel de un scaun şi de o fiinţă cu Tatăl prin glasul îngerului L-ai zămislit, curată de Dumnezeu Născătoare, ceea ce eşti nădejdea lui Adam.

Apoi Antifonul 1, glasul al 4-lea:

Prochimen: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Toată suflarea să laude pe Domnul...

Evanghelia de la Ioan

Zis-a Domnul către iudeii care veniseră la Dânsul: adevărat, adevărat vă spun vouă: cine nu intră pe uşă în staulul oilor... (caută Evanghelia de la Liturghie, de la 21 mai).

Ioan X, l-9:

Adevărat, adevărat zic vouă:
1. Cel ce nu intră pe uşă, în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur şi tâlhar.
2.Iar cel ce intră prin uşă este păstorul oilor.
3.Acestuia portarul îi deschide şi oile ascultă de glasul lui şi oile sale le cheamă pe nume şi le mână afară.
4.Şi când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor şi oile merg după el, căci cunosc glasul lui.
5.Iar după un străin, ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul lui.
6.Această pildă le-a spus-o Iisus, dar ei n-au înţeles ce înseamnă cuvintele Lui.
7.A zis deci iarăşi Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt uşa oilor.
8.Toţi câţi au venit mai înainte de Mine sunt furi şi tâlhari, dar oile nu i-au ascultat.
9.Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.

14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea

Pentru rugăciunile ierarhului Tău Calinic, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegea mea.***

Apoi **stihira**, glasul al 6-lea: Cuvioase, de trei ori fericite, părintele nostru Calinic, tu întru faptele bune strălucind, ai bineplăcut lui Hristos, că asupra patimilor îmbărbătându-te, sufletul şi trupul ţi-ai sfinţit, făcându-te sălaş curat al Duhului. Pentru aceasta, adunându-ne astăzi, cu evlavie cinstim sfintele tale moaşte, slăvind pe Dumnezeu, cel ce te-a mărit pe tine; pe care roagă-L, prea fericite, pentru sufletele noastre.

Canoanele

Se cântă canonul Născătoarei de Dumnezeu (canonul de la Paraclis), punând irmosul pe 6, şi se cântă două canoane ale sfântului, punând irmosul pe 8:

Canonul întâi al Sfântului

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Cu mărire dumnezeiască împărtăşit fiind, părinte, goneşte întunericul sufletului meu, ca să laud după cuviinţă lupta ta cea bună împotriva nevăzuţilor vrăjmaşi, a patimilor trupului şi a lumeştilor deşertăciuni.

Din tinereţe, prea fericite, te-ai aprins de dragostea lui Hristos; şi alergând ca un cerb însetat, ai ajuns la izvorul vieţii celei veşnice şi netulburate.

Fugind de nestatornicia celor trecătoare, ai schimbat pe cele pământeşti cu cele cereşti, ca un prea înţelept. Pentru aceasta vas prea ales al Treimii te-ai arătat, părinte prea sfinţite.

A Născătoarei

Marie, Fecioară şi Maică a lui Dumnezeu, nu înceta a te ruga Fiului tău pentru noi, cei ce cu credinţă alergăm la acoperământul tău cel dumnezeiesc, ca să ne izbăvim de toată primejdia.

Canonul al doilea, al Sfântului

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Veniţi să lăudăm cu cântări duhovniceşti pe ierarhul Calinic, pe cel ce din tinereţe a fost chemat la viaţa cea după Hristos şi îmbogăţit cu daruri şi învăţături dumnezeieşti.

La înălţimea cea nemăsurată a Scripturii ridicându-te, părinte, şi văzând, prin curăţia minţii, frumuseţea ei cea netrecătoare, ai lăsat toate şi ca o jertfă curată ţi-ai închinat viaţa lui Dumnezeu.

Slavă...

Arzând, prin Duhul, patimile trupului, pe pământ viaţă îngerească ai petrecut; şi acum, cu lumina cea înţelegătoare a dumnezeieştii străluciri, luminezi gândurile noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Naştere fără de ispită bărbătească întru tine s-a săvârşit, ceea ce eşti cu totul fără de prihană; că din tine S-a născut Cuvântul-Dumnezeu, păzindu-te fecioară şi după naştere.

[Dacă suntem după Paşti, se cântă catavasiile praznicului: Ziua Învierii...; iar dacă suntem în Postul mare, se cântă catavasiile de rând din Triod. Această rânduială este valabilă pentru cântarea catavasiilor la toate cele nouă cântări ale canonului.]

Canonul întâi

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i şi întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Câştigându-te pe tine obştea Cernicăi ca pe un adevărat trimis de Dumnezeu, ai luminat-o cu chipul vieţuirii tale, părinte prea înţelepte. Pentru aceasta, toţi monahii te cinstesc, căci la plinirea voii lui Dumnezeu i-ai povăţuit.

Pe Păstorul cel mare al oilor urmând, turma ta bine ai păstorit-o şi la păşunea cea duhovnicească ai scos-o, prea fericite; pentru aceasta, pururea se cinsteşte sfântă pomenirea ta.

Să lăudăm toţi, după cuviinţă, cu ierarhul Calinic, pe prea cinstita şi Preasfânta Treime, cântând cu un glas lui Hristos Dumnezeu: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne.

A Născătoarei

Fiul tău, Fecioară, vrând să taie toată neascultarea strămoşului Adam, a luat din pântecele tău asupra Sa toată firea noastră ca să o mântuiască.

Canonul al doilea

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i şi întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Având minte neîntinată, ai învins iubirea de cele pământeşti şi te-ai arătat oglindă dumnezeieştii străluciri, prin strălucirea cinstitelor tale fapte.

Făcându-te desăvârşit, cuvioase ierarhe, cu nădejdea darului, slujitor Evangheliei te-ai arătat cu adevărat şi acum, fericite, te rogi pentru sufletele noastre.

Slavă...

Turma ta, părinte, având cuvintele tale mai dulci decât fagurele, a lepădat amărăciunea rătăcirii de la poruncile Domnului; dă-ne nouă mână de ajutor ca să scăpăm de bântuielile lui veliar.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca pe o biserică împărtăşită de dumnezeiasca slavă şi uşă cerească cinstindu-te pe tine Maica lui Dumnezeu, cea cu totul fără de prihană, toţi ne izbăvim de primejdii şi de nevoi.

Catavasia.

Dacă suntem în timpul praznicului, se pune aici şi condacul sfântului (vezi mai departe Cântarea a 6-a)

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înţelepciunea cea de sus învăţând şi bogăţia faptelor bune agonisind, pe credincioşi i-ai luminat, prea sfinţite, veselind inimile drept-măritorilor creştini cu cuvintele tale şi taberele demonilor sfărâmându-le. Drept aceea, răsplătirea ostenelilor tale ai luat, după vrednicie, primind cununa darului celui de sus, părintele nostru Calinic. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă... Şi acum..., a Născătoarei

Făcutu-te-ai cort dumnezeiesc al Cuvântului, ceea ce eşti una prea curată Maică, întrecând în curăţie pe îngeri. Deci, pe mine, cel întinat cu păcate trupeşti cură-

ţeşte-mă cu apele cele dumnezeieşti ale rugăciunilor tale, prea curată; şi te roagă Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să-mi dăruiască.

Canonul întâi

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru slavă pe Scaunul Dumnezeirii pe norul uşor a venit, Iisus cel Îndumnezeit, din prea curată Fecioară şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Raza Sfântului Duh întru tine sălăşluindu-se, prea cuvioase, blând, smerit şi cu totul fără de răutate te-ai arătat; mângâierea celor scârbiţi, bogăţia celor lipsiţi, izbăvirea celor robiţi şi tuturor îndreptare.

Ca un credincios slujitor al Domnului, spre lauda Lui te-ai nevoit în viaţa aceasta trecătoare, prea fericite părinte Calinic! Că lupta cea bună ai luptat, credinţa ai păzit şi ai luat de la Dumnezeu cununa cea neveştejită.

Curăţindu-ţi trupul şi sufletul, te-ai învrednicit de treapta arhieriei, cuvioase părinte şi locaş Treimii te-ai făcut şi vas ales al darurilor Duhului Sfânt, strigând: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei

Ceea ce nu ştii de nuntă, Stăpână, prin rugăciunile tale fiind curăţit de greşeli, cu mulţumită, pe tine toţi te fericim.

Canonul al doilea

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru slavă pe Scaunul Dumnezeirii pe norul uşor a venit, Iisus cel Îndumnezeit, din prea curată Fecioară şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cu undiţa dumnezeieştii învăţături, părinte, ca pe nişte peşti vânând pe fiii tăi duhovniceşti din noianul deşertăciunilor lumeşti, i-ai adus jertfă curată lui Dumnezeu.

Tu ai tăiat capetele nevăzuţilor balauri, cu puterea crucii într-armându-te. Pentru aceasta şi cununa biruinţei ţi s-a împletit ţie, ca unui păstor desăvârşit.

Slavă...

Învăţător măririlor lui Dumnezeu te-ai arătat şi tăinuitor prea sfânt al darurilor Duhului. Pentru aceasta adunarea călugărilor te laudă astăzi după vrednicie.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine zid întru ispite şi dumnezeiesc acoperământ întru primejdii te-am agonisit, dumnezeiască Mireasă că tu eşti liman celor înviforaţi şi curăţire celor întinaţi, prea curată.

Catavasia.

Canonul întâi

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Ostenelile şi nevoinţele tale cine le va spune, părinte sfinte? Că chip te-ai făcut tuturor, cu postul, cu privegherea şi cu rugăciunea; şi obştea Cernicăi cu înţelepciune la viaţa îngerească ai povăţuit-o.

Cu ce cântări de laudă vom încununa iubirea ta de neavuţie ca urând adunarea de bogăţii, cu milostenia ţi-ai agonisit în cer vistieria cea neîmpuţinată a iubirii de săraci.

Trei ipostasuri fără de început ai slăvit, ierarhe, de acelaşi scaun, singure stăpânitoare, ale unei Dumnezeiri nedespărţite, prin Care dintru nefiinţă întru fiinţă am fost aduşi; că împreună cu îngerii să strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Doamne!

A Născătoarei

Pe tine, Împărătească, avându-te turn de tărie, mântuieşte prea curată Maica lui Dumnezeu, ţara aceasta, de toată reaua întâmplare şi în pace păzeşte-o, nevătămată.

Canonul al doilea

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cu râurile dumnezeieştilor cuvinte ai udat ogorul sufletesc al turmei tale, ca dintr-un izvor dumnezeiesc, ierarhe Calinic, străină privelişte arătându-te tuturor, prin mulţimea faptelor bune.

Stea neînserată te-ai arătat, părinte prea cuvioase, cu înţelepciunea, cu înfrânarea, cu bărbăţia şi cu dreptatea. Pentru aceasta te avem pe tine luminător întru întunericul ispitelor.

Slavă...

Prea mărite slujitorule al lui Hristos, tinde-ne mână de ajutor în necazuri, cu rugăciunile tale către Dumnezeu, şi ne izbăveşte de supărarea ispitelor şi de primejdii.

Şi acum..., a Născătoarei

Pe tine armă nebiruită împotriva vrăjmaşilor te punem înainte; pe tine întărire şi nădejde de mântuire te-am câştigat, dumnezeiască Mireasă, că ai pierdut tăria morţii, prin Viaţa ce a răsărit din tine.

Catavasia

Canonul întâi

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut dintr-însa.

Săltat-au cu bucurie şi s-au veselit laturile Olteniei că te-au câştigat pe tine întâistătător al turmei. Căci ca un bun păstor cu blândeţe şi cu dragoste ai păstorit oile cele cuvântătoare, prea fericite ierarhe Calinic.

Îmbogăţindu-te cu dumnezeiescul dar al cunoaşterii tainelor, la înălţimea suişurilor Scripturii te-ai ridicat, de Dumnezeu înţelepţite, prin care te-ai făcut păstor al Bisericii, la staulul cel ceresc aducând-o pe dânsa.

Laud şi cinstesc, cu ierarhul Calinic, Treimea cea nedespărţită după fire, dar deosebită după ipostasuri: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, care pe toate le stăpâneşte şi le păzeşte.

A Născătoarei

Întru tine, Fecioară, ne lăudăm, întru tine nădăjduim şi pe tine te rugăm să izbăveşti pe robii tăi din toate primejdiile, cu rugăciunile tale cele de Maică.

Canonul al doilea

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Legăminte scrise pe lespezi de piatră la mănăstirile tale punând, părinte, întăreşti pururea pe fiii tăi să le urmeze neschimbate.

Cu dumnezeieştile daruri îmbogăţindu-te, te-ai făcut biserică vie a lui Dumnezeu şi organ sfinţit al Duhului Sfânt te-ai arătat, cu darul arhieriei.

Slavă...

Cu sabia cuvântului dumnezeiesc ai surpat pe cei rău credincioşi; şi acum, stând înaintea Stăpânului Hristos, nu înceta cerând pace sufletelor noastre.

Şi acum..., a Născătoarei

Prin naşterea ta ne-am izbăvit, Fecioară, de blestemul cel de demult; că ai zămislit în pântecele tău pe Cel ce a îndumnezeit firea omenească.

Catavasia

[Dacă suntem în timpul praznicului, se pune aici condacul şi icosul praznicului, iar condacul şi icosul sfântului se pune după Cântarea a 3-a, înainte de sedealnă.]

Condacul glasul al 4-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne, pentru biruinţă, mulţumiri, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stă-

pânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, mireasă, pururea Fecioară!

Pomenirea ta cea purtătoare de lumină, ierarhe Calinic, veseleşte sufletele celor credincioşi; şi atingerea sicriului sfintelor tale moaşte sfinteşte simţirile şi dăruieşte tămăduiri. Pentru aceasta, după datorie te cinstim pe tine şi cu bucurie îţi strigăm: ***Bucură-te, părinte, de Dumnezeu însufleţite!***

Icos: Ca pe un folositor al săracilor şi îndreptător al monahilor, pe ierarhul Domnului, cel ce a dus viaţă îngerească pe pământ, să-l lăudăm; că prin nevoinţe şi fapte bune s-a adus lui Dumnezeu jertfă fără de prihană; şi minunându-ne, să strigăm unele ca acestea:
Bucură-te, ridicarea celor căzuţi!
Bucură-te, îndreptarea celor rătăciţi!
Bucură-te, locaş al luminii celei dumnezeieşti!
Bucură-te, vistierie a faptelor bune!
Bucură-te, stâlp neclintit al Bisericii noastre!
Bucură-te, bine luptătorule cel nebiruit!
Bucură-te, odrasla şi ocrotitorul cetăţii de scaun a Bucureştilor!
Bucură-te, înţeleptule povăţuitor al obştei din Cernica!
Bucură-te, întâistătătorule al Bisericii Olteniei!
Bucură-te, organ luminat al Duhului Sfânt!
Bucură-te, că te-a încununat Hristos!
Bucură-te, Sfinte Calinic de trei ori fericite!
Bucură-te, părinte, de Dumnezeu înţelepţite!

Sinaxar

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea Sfântului ierarh Calinic de la Cernica. Acest fericit părinte Calinic s-a născut în oraşul Bucureşti, în ziua de 7 octombrie 1787, din părinţi români temători de Dumnezeu şi a primit la Sfântul Botez numele de Constantin.

Când avea vârsta de 20 de ani, tânărul Constantin din îndemn lăuntric şi-a îndreptat paşii către Mănăstirea Cernica, din apropiere, unde a fost primit cu dragoste părintească de stareţul Timotei. După un an de ascultare duhovnicească şi de curate osteneli, a fost tuns în călugărie, schimbându-şi numele în Calinic. Peste o lună apoi s-a învrednicit a fi hirotonit ierodiacon.

În Mănăstirea Cernica a vieţuit sfântul Calinic 43 de ani, nevoindu-se zi şi noapte, în post şi rugăciune, în muncă şi smerenie, în răbdare şi dragoste. Drept aceea, după cinci ani de slujire în treapta diaconiei, a primit şi sfinţitorul dar al preoţiei, iar după alţi cinci ani, cu glas de obşte a fost ales de sobor stareţ al

chinoviei de la Cernica, pe care a cârmuit-o cu multă iscusinţă timp de 31 de ani, săvârşind multe fapte încununate de laudă.

În anul 1850, prea cuviosul Calinic a fost ales şi sfinţit episcop al Râmnicului, unde a săvârşit mari fapte şi a împlinit multe din lipsurile acestei eparhii. Cu nespusă râvnă şi osteneală a zidit din temelie biserica Episcopiei, împodobind-o cu zugrăveală şi odoare scumpe şi a dat viaţă nouă tiparniţei bisericeşti, scoţând la lumină multe cărţi de slujbă şi de zidire sufletească. Dorul de viaţa schimnicească l-a îndemnat atunci să zidească o biserică la Schitul Frăsinei, cu toate chiliile dimprejur, pentru adăpostirea părinţilor dornici să petreacă viaţa sihăstrească după pravila călugărilor din Muntele Atonului, statornicită aici de acest fericit ctitor.

Sfântul Calinic a păstorit în scaunul de la Râmnic vreme de peste 16 ani, după care, simţindu-se slăbit de bătrâneţe şi bolnav fiind, a venit iarăşi la Mănăstirea Cernica, unde a mai trăit aproape un an, mutându-se către Domnul în ziua de 11 aprilie 1868. A fost îngropat, după a sa dorinţă, în tinda bisericii sfântul Gheorghe.

Cât timp a vieţuit pe pământ, sfântul Calinic a dus o viaţă aleasă şi plăcută lui Dumnezeu. Călugăr fiind, s-a supus întru totul rânduielilor vieţii mănăstireşti, trăind în sărăcie şi în aspră înfrânare. Cei ce l-au cunoscut spun ca avea trup firav şi era senin la faţă. Umbla cu capul mereu plecat, vorbea domol şi liniştit, iar la fire era nespus de bun, milos şi darnic faţă de toţi.

Acest fel de viaţă a făcut din el un vas ales al Domnului, împodobit fiind şi cu darul facerii de minuni, precum se arată în viaţa sa, tămăduind bolnavi, cunoscând gândurile ascunse ale oamenilor, sfârşitul lor şi chiar pe al său. Apoi a fost mângâiere pentru săraci şi văduve, căci tot ceea ce a agonisit a împărţit cu milostivire întru faceri de bine.

Încă şi azi mult ajutor şi mare folos sufletesc dobândesc toţi cei ce cu credinţă năzuiesc către acest smerit ales al Domnului.

Cu ale cărui sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Canonul întâi

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cu învăţătura cuvintelor tale celor prea înţelepte, trâmbiţă a Duhului Sfânt te-ai făcut, prea fericite părinte, îndemnându-ne a striga: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Oltenia întreagă se bucură după dreptate, că între păstorii ei ai strălucit ca un luceafăr, părinte. Şi luminându-se cu învăţăturile tale, acum strigă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Treime Sfântă, pe Tine Te lăudăm, cu ierarhul Calinic. Unime întreit strălucitoare, ceea ce eşti de o fiinţă: Părinte şi Fiule şi Duhule Sfinte! Întru care fiind botezaţi, strigăm: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

A Născătoarei

Fecioară, care pe Hristos, Dătătorul de viaţă, L-ai născut, adu-ţi aminte de noi în ceasul sfârşitului şi roagă pe Fiul tău să se milostivească spre cei ce te lăudăm.

Canonul al doilea

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Cu prea frumoase virtuţi fiind împodobit, cu harul arhieriei ai fost luminat, prea fericite părinte. Pentru aceasta ai strigat: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Pe piatra credinţei întărindu-te ca un iubitor de înţelepciune, de valurile ispitelor neclintit te-ai arătat şi ai cântat: Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Slavă...

Fiind rânduit păstor al turmei celei cuvântătoare, cu învăţăturile cele nemuritoare ai hrănit-o; şi prin iubirea de Hristos, dreptar te-ai arătat tuturor celor ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Şi acum..., a Născătoarei

Nădejde şi acoperământ şi liman şi zid şi folositoare tare, ceea ce eşti cu totul fără prihană, te-ai arătat celor ce strigă: Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Catavasia.

Canonul întâi

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Milostivirea ta către săraci a răsplătit-o Hristos cu bogate daruri, cu vrednicia arhieriei şi cu darul facerii de minuni împodobindu-te. Pentru aceasta strigăm: Pruncilor, binecuvântaţi pe Domnul! Preoţi, lăudaţi-L! Popoare, prea înălţaţi-L în veci!

Ca o lumină mare a strălucit viaţa ta, prea fericite! Şi dulceaţa învăţăturilor tale şi pilda vieţuirii tale minunate bucură inimile credincioşilor, care strigă: Preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Părinte şi Fiule şi Duhule cel dumnezeiesc, Lumina cea întreit-sfântă a Firii celei una şi nedespărţite, pentru rugăciunile ierarhului Calinic pe cântăreţii tăi păzeşte-i; şi izbăveşte ţara aceasta şi pe cei ce cu credinţă vieţuiesc într-însa, de toată reaua întâmplare, ca să Te laude în veci!

A Născătoarei

Nădejdea mea tu eşti, Preacurată! Deci, pe mine, cel ce scap la a ta milostivire şi ocrotire, izbăveşte-mă, ca să pot striga: Popoare prea înălţaţi pe cea plină de dar şi o prea măriţi întru toţi vecii!

Canonul al doilea

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cel ce ai fost uns cu untdelemnul Duhului şi acum eşti bucuria îngerilor, ierarhe Calinic, adu-ţi aminte de cei ce strigă neîncetat: Toate făpturile binecuvântaţi, lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Fiind strălucit cu lumina cea neapropiată, negura înşelăciunii o ai gonit; risipeşte şi negura patimilor mele, cu rugăciunile tale, ca să strig: Toate făpturile binecuvântaţi, lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, Domnul.

De Dumnezeu grăitorule, părintele nostru Calinic, împodobit-ai mantia ta cu podoaba faptelor bunei credinţe; şi ne-ai învăţat să strigăm: Toate făpturile binecuvântaţi, lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca cei ce suntem învăluiţi de viforul ispitelor şi al patimilor, la limanul tău scăpăm, de Dumnezeu Născătoare; şi neîncetat strigăm: Toate făpturile binecuvântaţi, lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L întru toţi vecii.

Catavasia

Canonul întâi

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să sălteze cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Călătoria cea bună pe pământ ai săvârşit şi credinţa ai păzit, prea sfinte părinte Calinic. Pentru aceasta în ceruri s-a gătit ţie cununa dreptăţii, unde pururea te veseleşti împreună cu toţi sfinţii, cu care te lăudăm şi te fericim.

Primeşte, prea sfinte, cântarea şi rugăciunea noastră, a celor nevrednici, precum bine primiţi au fost cei doi bănuţi ai văduvei; şi caută din înălţimea cerului spre cei ce cu credinţă şi cu dragoste cinstesc sfântă pomenirea ta.

Să ne închinăm toţi credincioşii Dumnezeirii celei una întru fiinţă şi întreită în ipostasuri, întocmai puternică şi împreună cinstită. Pe care lăudând-o, să o slăvim întru toţi vecii!

A Născătoarei

Pe ţara aceasta, care te cinsteşte pe tine, Născătoare de Dumnezeu, izbăveşte-o de primejdii şi de stricăciune şi fereşte-o de năvălirile duşmanilor, Stăpână Preasfântă.

Canonul al doilea

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să sălteze cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Legilor firii fiind supus, prea sfinte părinte, ai ajuns la sfârşitul cel dorit, ca să primeşti, după dreptate, plata ostenelilor tale celor multe de la Stăpânul Hristos Dumnezeu.

Îmbrăcându-te cu haină luminoasă, ai intrat la ospăţul cel de nuntă al Mirelui Hristos; şi acum, înaintea Stăpânului stând, roagă-te să ne învrednicim şi noi de vederea Dumnezeirii şi să ne îndulcim de frumuseţea ei cea nespusă.

Lupta cea bună te-ai luptat şi slujba ta pe deplin ai săvârşit-o, fericite ierarhe Calinic. Pentru aceea, întru bucuria Domnului tău ai intrat şi la ceata sfinţilor te-ai adăugat.

Slavă...

Deci ca unul cel ce ai îndrăznire către Dumnezeu, pe Acela roagă-L să izbăvească ţara aceasta de toată primejdia şi nevoia şi lumea în pace pururea să o păzească.

Şi acum..., a Născătoarei

Rugămu-te, Fecioară, Maica lui Dumnezeu, să ne izbăveşti cu mijlocirile tale de răutatea vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi. Nu ne lipsi pe noi de al tău ajutor, Preacurată, ci de-a pururea cercetează-ne şi ne ocroteşte, ca o milostivă şi prea îndurată.

Catavasia:

Luminânda

Podobie: Cercetatu-ne-a pe noi...

Luminat fiind cu razele Duhului, curăţitu-ţi-ai trupul şi mintea, făcându-te locaş sfinţit al Părintelui luminilor; iar acum în lumina cea neînserată sălăşluieşti, împreună cu îngerii şi cu drepţii. Luminează şi întunericul sufletelor noastre şi fii ai luminii ajută-ne să fim, cu rugăciunile tale, prea sfinte ierarhe.

Slavă...,

Aceeaşi **podobie:** Lumina înţelegătoare a Duhului strălucind în sufletul tău, ţi-a luminat cugetul, fericite părinte. Şi pe mine acum luminează-mă şi la calea faptelor bune mă îndreptează.

Şi acum..., a Născătoarei

Fecioară, ceea ce ai născut Lumina cea fără de înserare, îmblânzeşte, cu rugăciunile tale, pe Fiul tău, de Dumnezeu Născătoare, ca să ne izbăvim de întunericul cel veşnic şi întru luminările sfinţilor să intrăm şi noi, nevrednicii, ca să te lăudăm pururea.

La Laude

Se pun **stihirile** sfântului pe 4, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămară...

Bucură-te, podoaba cuvioşilor, al curăţiei prea bunule învăţător, că vrednic de laudă te-ai făcut, cu purtarea jugului lui Hristos, pe care de bunăvoie tu însuţi în viaţă l-ai luat. Stins-ai zburdările trupului şi rob l-ai făcut duhului, cu rugăciunea, cu postul şi cu privegherea şi îngerească viaţă ai petrecut. Pentru aceasta, prea sfinte părinte, ostenelile tale le prea mărim şi lui Dumnezeu cu credinţă cerem să ne mântuim cu rugăciunile tale şi lumii să dăruiască mare milă.

Bucură-te, ierarhul cel luminat cu razele dragostei dumnezeieşti; povăţuitorul călugărilor şi păstorul cel bun al credincioşilor; făclia înfrânării cea nestinsă, turnul răbdării cel neclintit izvorul mângâierii cel nesecat, al celor ce aleargă la tine cu credinţă; cel ce om ceresc şi înger pământesc ai fost, lui Hristos acum te roagă, să dea sufletelor noastre pace şi mare milă.

Bucură-te, ierarhe al lui Hristos, arhipăstorul cel bun al Olteniei! Că prin iubirea de oameni şi prin bunătatea ta, prea fericite, cu Dumnezeu te-ai unit. Săracilor părinte ai fost, celor din nevoi ajutător, celor întristaţi dulce mângâietor şi celor lipsiţi, miluitor. Pentru aceasta, adunându-ne astăzi, prea fericite părinte Calinic, te lăudăm cu credinţă; şi lui Dumnezeu cerem să ne mântuim cu rugăciunile tale şi lumii să se dăruiască mare milă.

Bucură-te, sfinţitorule părinte Calinic, arhiereul lui Hristos, grabnic ajutător al celor învăluiţi de viforul ispitelor şi al necazurilor, propovăduitorul Evangheliei, mângâietorul celor întristaţi şi făcătorule de minuni. Tu pe cele ce nu erau de faţă le spuneai şi pe cele de departe le vedeai, cu puterea Duhului. Pe Hristos Dumnezeu roagă-L să dea sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., glasul al 5-lea

Veniţi toţi credincioşii să lăudăm cu bună cinstire pe ierarhul Domnului: Monahii pe îndreptătorul, păstorii şi învăţătorii pe povăţuitorul cel bun, cei din ispite şi necazuri pe sprijinitorul, cei din primejdii pe izbăvitorul, săracii pe ajutătorul, călătorii pe ocrotitorul, toţi pe mijlocitorul. Şi aşa, să strigăm: Prea sfinţite părinte Calinic, ocroteşte turma ta, cu rugăciunile tale!

Şi acum..., a Născătoarei, glasul al 3-lea

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, şi te mărim după cuviinţă pe tine, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare şi scăparea sufletelor noastre.

Doxologia mare, ecteniile şi otpustul.

La Liturghie

Fericirile din Canonul întâi al ierarhului, Cântarea a 3-a, pe patru, şi din Canonul întâi, Cântarea a 6-a, pe patru.

Prochimenul, glasul 1: Gura mea va grăi înţelepciune şi cugetul inimii mele pricepere...

Stih: Auziţi acestea toate neamurile, ascultaţi toţi cei ce locuiţi în lume.

Apostolul din Epistola către Evrei (VII, 26 -VIII, 2): Fraţilor, un astfel de Arhiereu se cuvenea să avem...

Aliluia, glasul 1: Gura dreptului grăieşte înţelepciune...

Stih: Domnul din cer a privit peste fiii oamenilor.

Evanghelia de la Ioan (X, 9-16): Zis-a Domnul: Eu sunt uşa... (caută Evanghelia a doua la Liturghia din Duminica a doua din Postul mare).

Chinonicul: Întru pomenire veşnică va fi dreptul şi de nimic rău nu se va teme.

Sursa: Mineiul (lunile ianuarie-iulie), Ed. Reîntregirea, Alba Iulia, 2001

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului (1)

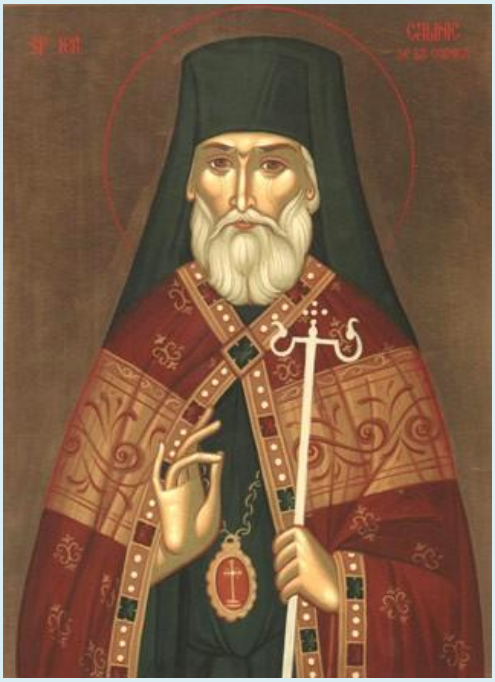

Troparul Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului, glasul 1: De Dumnezeu purtătorule, părintele nostru Calinic, povăţuitorule al călugărilor, podoaba cuvioşilor şi lauda arhiereilor, ajutătorule al celor din nevoi şi făcătorule de minuni! Cu nevoinţele tale chip de sfinţenie te-ai arătat, iar acum cu îngerii în ceruri te veseleşti; cu care roagă pe Milostivul Dumnezeu să ne dăruiască nouă pace şi mare milă.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu întărire dumnezeiască împărtăşit fiind, părinte, goneşte întunericul sufletului meu, ca să laud după cuviinţă lupta ta cea bună împotriva nevăzuţilor vrăjmaşi, a patimilor trupului şi a lumeştilor deşertăciuni.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din tinereţe, prea fericite, te-ai aprins de dragostea lui Hristos şi alergând ca un cerb însetat, ai ajuns la izvorul Vieţii celei veşnice şi netulburate.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fugind de nestatornicia celor trecătoare, ai schimbat pe cele pământeşti cu cele cereşti, ca un prea înţelept. Pentru aceasta vas prea ales al Preasfintei Treimi te-ai arătat, părinte prea sfinţite.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Marie, Fecioară şi Maică a lui Dumnezeu, nu înceta a te ruga Fiului tău pentru noi, cei ce cu credinţă alergăm la acoperământul tău cel dumnezeiesc, ca să ne izbăvim de toată primejdia.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i şi întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Câştigându-te pe tine obştea Mănăstirii Cernica, fiind ca pe un adevărat trimis de Dumnezeu, ai luminat-o cu chipul vieţuirii tale, părinte prea înţelepte. Pentru aceasta, toţi monahii te cinstesc, căci la plinirea voii lui Dumnezeu i-ai povăţuit pe ei.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Păstorul cel Mare al oilor urmând, turma ta bine ai păstorit-o şi la păşunea cea duhovnicească ai scos-o, prea fericite; pentru aceasta, pururea se cinsteşte sfântă pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Să lăudăm toţi, după cuviinţă, cu Sfântul ierarh Calinic, pe prea cinstita şi Preasfânta Treime, cântând cu un glas lui Hristos Dumnezeu: Cel ce ai înălţat fruntea noastră, Sfânt eşti, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fiul tău, Fecioară, vrând să taie toată neascultarea strămoşului Adam, a luat din pântecele tău asupra Sa toată firea noastră ca să o mântuiască.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru slavă pe Scaunul Dumnezeirii pe norul uşor a venit, Iisus cel Îndumnezeit, din prea curată Fecioară şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Raza Sfântului Duh întru tine sălăşluindu-se, prea cuvioase, blând, smerit şi cu totul fără de răutate te-ai arătat; mângâierea celor scârbiţi, bogăţia celor lipsiţi, izbăvirea celor robiţi şi tuturor îndreptare.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un credincios slujitor al Domnului, spre lauda Lui te-ai nevoit în viaţa aceasta trecătoare, prea fericite părinte Calinic! Că lupta cea bună ai luptat, credinţa ai păzit şi ai luat de la Dumnezeu cununa cea neveştejită.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curăţindu-ţi trupul şi sufletul, te-ai învrednicit de treapta arhieriei, cuvioase părinte şi locaş Treimii te-ai făcut şi vas ales al darurilor Duhului Sfânt strigând: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce nu ştii de nuntă, Stăpână, prin rugăciunile tale fiind curăţit de greşeli, cu mulţumită, pe tine toţi te fericim.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ostenelile şi nevoinţele tale cine le va spune, părinte sfinte? Că şi chip te-ai făcut tuturor, cu postul, cu privegherea şi cu rugăciunea; şi obştea Mănăstirii Cernica ai povăţuit-o cu înţelepciune la viaţa cea îngerească.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ce cântări de laudă vom încununa iubirea ta de neavuţie că urând adunarea de bogăţii, cu milostenia ţi-ai agonisit în cer vistieria cea neîmpuţinată a iubirii de săraci.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trei Ipostasuri fără de început ai slăvit, ierarhe, de acelaşi Scaun, singure stăpânitoare, ale unei Dumnezeiri Nedespărţite, prin care dintru nefiinţă întru fiinţă am fost aduşi; ca împreună cu îngerii să strigăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti, Doamne!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine, Împărătească, avându-te turn de tărie, miluieşte prea curată, Maica lui Dumnezeu, ţara aceasta, de toată reaua întâmplare şi în pace păzeşte-o, nevătămată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Săltat-au cu bucurie şi s-au veselit laturile Olteniei că te-au câştigat pe tine întâi stătător al turmei. Căci ca un bun păstor cu blândeţe şi cu dragoste ai păstorit oile cele cuvântătoare, prea fericite ierarhe Calinic.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbogăţindu-te cu dumnezeiescul dar al cunoaşterii Tainelor, la înălţimea suişurilor Scripturii te-ai ridicat, de Dumnezeu înţelepţite, prin care te-ai făcut păstor al Bisericii, la Staulul cel Ceresc aducând-o pe dânsa.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Laud şi cinstesc, cu ierarhul Calinic, Treimea cea Nedespărţită după Fire, dar deosebită după Ipostasuri: pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, care pe toate le stăpâneşte şi le păzeşte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întru tine, Fecioară, ne lăudăm, întru tine nădăjduim şi pe tine te rugăm să izbăveşti pe robii tăi din toate primejdiile, cu rugăciunile tale cele de Maică.

Condac glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamnă, mulţumiri pentru bi-ruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Pomenirea ta cea purtătoare de lumină, Sfinte ierarhe Calinic, veseleşte sufletele celor credincioşi şi atingerea sicriului sfintelor tale moaşte sfinţeşte simţirile şi dăruieşte tămăduiri. Pentru aceasta, după datorie te cinstim pe tine şi cu bucurie îţi strigăm: bucură-te, părinte, de Dumnezeu însufleţite!

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu învăţătura cuvintelor tale celor prea înţelepte, trâmbiţă a Duhului Sfânt te-ai făcut, prea fericite părinte, îndemnându-ne a striga: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Oltenia întreagă se bucură după dreptate, că între păstorii ei ai strălucit ca un luceafăr, părinte. Şi luminându-se cu învăţăturile tale, acum strigă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Treime Sfântă, pe Tine te lăudăm, împreună cu ierarhul Calinic. Unime Întreit Strălucitoare, ceea ce eşti de o Fiinţă: Părinte şi Fiule şi Duhule Sfinte! Întru care fiind botezaţi, strigăm: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Fecioară, care pe Hristos, Dătătorul de viaţă, L-ai născut, adu-ţi aminte de noi în ceasul sfârşitului şi roagă pe Fiul tău să se milostivească spre cei ce te lăudăm.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Milostivirea ta către săraci a răsplătit-o Hristos cu bogate daruri, cu vrednicia arhieriei şi cu darul facerii de minuni împodobindu-te. Pentru aceasta strigăm: pruncilor, binecuvântaţi pe Domnul! Preoţi, lăudaţi-L! Popoare, prea înălţaţi-L în veci!

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o lumină mare a strălucit viaţa ta, prea fericite! Şi dulceaţa învăţăturilor tale şi pilda vieţuirii tale minunate bucură inimile credincioşilor, care strigă: preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Părinte şi Fiule şi Duhule cel Dumnezeiesc, Lumina cea Întreit Sfântă a Firii celei Una şi Nedespărţite, pentru rugăciunile Sfântului ierarh Calinic pe cântăreţii tăi păzeşte-i şi izbăveşte ţara aceasta şi pe cei ce cu credinţă vieţuiesc într-însa, de toată reaua întâmplare, ca să Te laude pe Tine în veci!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Nădejdea mea tu eşti, Preacurată! Deci, pe mine, cel ce scap la a ta milostivire şi ocrotire, izbăveşte-mă, ca să pot striga: popoare prea înălţaţi pe cea plină de dar şi o prea măriţi întru toţi vecii!

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să sălteze cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Călătoria cea bună pe pământ ai săvârşit şi credinţa ai păzit, prea sfinte părinte Calinic. Pentru aceasta în ceruri s-a gătit ţie cununa dreptăţii, unde pururea te veseleşti împreună cu toţi Sfinţii, cu care te lăudăm şi te fericim.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primeşte, prea sfinte, cântarea şi rugăciunea noastră, a celor nevrednici, precum bine primiţi au fost cei doi bănuţi ai văduvei; şi caută din înălţimea cerului spre cei ce cu credinţă şi cu dragoste cinstesc sfântă pomenirea ta.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Să ne închinăm toţi credincioşii Dumnezeirii celei Una întru Fiinţă şi Întreită în Ipostasuri, întocmai puternică şi împreună cinstită. Pe care lăudând-o, să o slăvim întru toţi vecii!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe ţara aceasta, care te cinsteşte pe tine, Născătoare de Dumnezeu, izbăveşte-o de primejdii şi de stricăciune şi fereşte-o de năvălirile duşmanilor, Stăpână Preasfântă.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înţelepciunea cea de sus învăţând şi bogăţia faptelor bune agonisind, pe credincioşi i-ai luminat, prea sfinţite, veselind inimile dreptmăritorilor creştini cu cuvintele tale şi taberile demonilor sfărâmându-le. Drept aceea, răsplătirea ostenelilor tale ai luat, după vrednicie, primind cununa darului celui de sus, părintele nostru Calinic. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi

să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Făcutu-te-ai cort dumnezeiesc al Cuvântului, ceea ce eşti una prea curată Maică, întrecând în curăţie pe îngeri. Deci, pe mine, cel întinat cu păcate trupeşti curăţeşte-mă cu apele cele dumnezeieşti ale rugăciunilor tale, prea curată şi te roagă Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să-mi dăruiască.

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului (2)

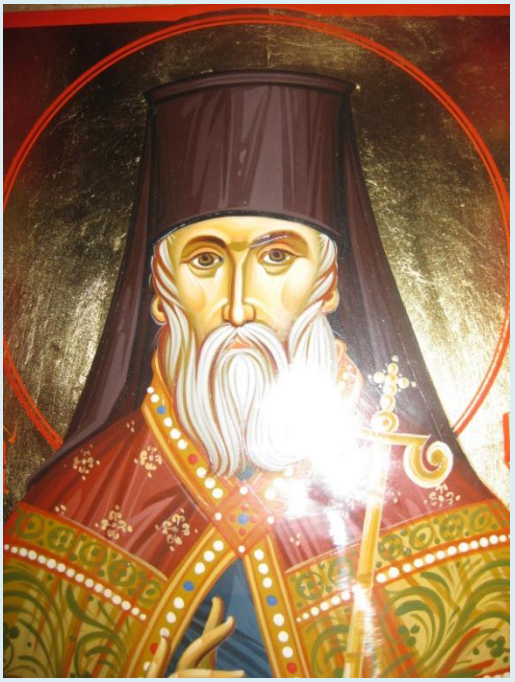

Troparul Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului, glasul 1: De Dumnezeu purtătorule, părintele nostru Calinic, povăţuitorule al călugărilor, podoaba cuvioşilor şi lauda arhiereilor, ajutătorule al celor din nevoi şi făcătorule de minuni! Cu nevoinţele tale chip de sfinţenie te-ai arătat, iar acum cu îngerii în ceruri te veseleşti; cu care roagă pe Milostivul Dumnezeu să ne dăruiască nouă pace şi mare milă.

Cântarea 1

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul, şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Veniţi să lăudăm cu cântări duhovniceşti pe ierarhul Calinic, pe cel ce din tinereţe a fost chemat la viaţa cea după Hristos şi îmbogăţit cu daruri şi învăţături dumnezeieşti.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

La înălţimea cea nemăsurată a Scripturii ridicându-te, părinte şi văzând, prin curăţia minţii, frumuseţea ei cea netrecătoare, ai lăsat toate şi ca o jertfă curată ţi-ai închinat viaţa lui Dumnezeu.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Arzând, prin Duhul, patimile trupului, pe pământ viaţă îngerească ai petrecut şi acum, cu lumina cea înţelegătoare a dumnezeieştii Străluciri, luminezi gândurile noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Naştere fără de ispită bărbătească întru tine s-a săvârşit, ceea ce eşti cu totul fără de prihană; că din tine S-a născut Cuvântul Dumnezeu, păzindu-te Fecioară şi după naştere.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i şi întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învredniceşte-i.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având minte neîntinată, ai învins iubirea de cele pământeşti şi te-ai arătat oglindă dumnezeieştii Străluciri, prin strălucirea cinstitelor tale fapte.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te desăvârşit, cuvioase ierarhe, cu nădejdea darului, slujitor Evangheliei te-ai arătat cu adevărat şi acum, fericite, te rogi pentru sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Turma ta, părinte, având cuvintele tale mai dulci decât fagurele, a lepădat amărăciunea rătăcirii de la poruncile Domnului; dă-ne nouă mână de ajutor ca să scăpăm de bântuielile lui Veliar.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca pe o biserică împărtăşită de dumnezeiasca slavă şi uşă cerească cinstindu-te pe tine Maica lui Dumnezeu, cea cu totul fără de prihană, toţi ne izbăvim de primejdii şi de nevoi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Cel ce şade întru slavă pe Scaunul Dumnezeirii pe norul uşor a venit, Iisus cel Îndumnezeit, din prea curată Fecioară şi a mântuit pe cei ce strigă: Slavă puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu undiţa dumnezeieştii învăţături, părinte, ca pe nişte peşti vânând pe fiii tăi duhovniceşti din noianul deşertăciunilor lumeşti, i-ai adus jertfă curată lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu ai tăiat capetele nevăzuţilor balauri, cu puterea Crucii într-armându-te. Pentru aceasta şi cununa biruinţei ţi s-a împletit ţie, ca unui păstor desăvârşit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Învăţător măririlor lui Dumnezeu te-ai arătat şi tăinuitor prea sfânt al darurilor Duhului. Pentru aceasta adunarea călugărilor te laudă astăzi după vrednicie.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine zid întru ispite şi dumnezeiesc acoperământ întru primejdii te-am agonisit, dumnezeiască Mireasă; că tu eşti liman celor înviforaţi şi curăţire celor întinaţi, prea curată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară, neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu râurile dumnezeieştilor cuvinte ai udat ogorul sufletesc al turmei tale, ca dintr-un izvor dumnezeiesc, Sfinte ierarhe Calinic, străină privelişte arătându-te tuturor, prin mulţimea faptelor bune.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Stea neînserată te-ai arătat, părinte prea cuvioase, cu înţelepciunea, cu înfrânarea, cu bărbăţia şi cu dreptatea. Pentru aceasta te avem pe tine luminător întru întunericul ispitelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prea mărite slujitorule al lui Hristos, întinde-ne mână de ajutor în necazuri, cu rugăciunile tale către Dumnezeu şi ne izbăveşte de supărarea ispitelor şi de primejdii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine armă nebiruită împotriva vrăjmaşilor te punem înainte; pe tine întărire şi nădejde de mântuire te-am câştigat, dumnezeiască Mireasă, că ai pierdut tăria morţii, prin Viaţa ce a răsărit din tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, cel ce S-a născut dintr-însa.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Legăminte scrise pe lespezi de piatră la mănăstirile tale punând, părinte, întăreşti pururea pe fiii tăi să le urmeze neschimbate.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeieştile daruri îmbogăţindu-te, te-ai făcut biserică vie a lui Dumnezeu şi organ sfinţit al Duhului Sfânt te-ai arătat, cu darul arhieriei.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sabia cuvântului celui dumnezeiesc ai surpat pe cei rău credincioşi şi acum, stând înaintea Stăpânului Hristos, nu înceta cerând pace sufletelor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prin naşterea ta ne-am izbăvit, Fecioară, de blestemul cel de demult; că ai zămislit în pântecele tău pe Cel ce a îndumnezeit firea omenească.

Condac glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamnă, mulţumiri pentru biruinţă, izbăvindu-ne din nevoi aducem ţie, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozeşte-ne pe noi dintru toate nevoile, ca să strigăm ţie: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Pomenirea ta cea purtătoare de lumină, Sfinte ierarhe Calinic, veseleşte sufletele celor credincioşi şi atingerea sicriului sfintelor tale moaşte sfinţeşte simţirile şi dăruieşte tămăduiri. Pentru aceasta, după datorie te cinstim pe tine şi cu bucurie îţi strigăm: bucură-te, părinte, de Dumnezeu însufleţite!

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, ci numai Făcătorului şi groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri şi Doamne, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu prea frumoase virtuţi fiind împodobit, cu harul arhieriei ai fost luminat, prea fericite părinte. Pentru aceasta ai strigat: Prea lăudate Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe piatra credinţei întărindu-te ca un iubitor de înţelepciune, de valurile ispitelor neclintit te-ai arătat şi ai cântat: Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind rânduit păstor al turmei celei cuvântătoare, cu învăţăturile cele nemuritoare ai hrănit-o şi prin iubirea de Hristos, îndreptar te-ai arătat tuturor celor ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Nădejde şi acoperământ şi liman şi zid şi folositoare tare, Ceea ce eşti cu totul fără prihană, te-ai arătat celor ce strigă: Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri, bine eşti cuvântat!

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi...

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce ai fost uns cu untdelemnul Duhului şi acum eşti bucuria îngerilor, Sfinte ierarhe Calinic, adu-ţi aminte de cei ce strigă neîncetat: toate făpturile binecuvântaţi, lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind strălucit cu Lumina cea neapropiată, negura înşelăciunii o ai gonit; risipeşte şi negura patimilor mele, cu rugăciunile tale, ca să strig: toate făpturile binecuvântaţi, lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

De Dumnezeu grăitorule, părintele nostru Calinic, împodobit-ai mantia ta cu podoaba faptelor bunei credinţe şi ne-ai învăţat să strigăm: toate făpturile binecuvântaţi, lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca cei ce suntem învăluiţi de viforul ispitelor şi al patimilor, la limanul tău scăpăm, de Dumnezeu Născătoare şi neîncetat strigăm: toate făpturile binecuvântaţi, lăudaţi pe Domnul şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei bine credincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită; pe toata lumea ridică să-ţi cânte ţie: pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi pe Dânsul întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să sălteze cu Duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Legilor firii fiind supus, prea sfinte părinte, ai ajuns la sfârşitul cel dorit, ca să primeşti, după dreptate, plata ostenelilor tale celor multe de la Stăpânul Hristos Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte părinte Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îmbrăcându-te cu haină luminoasă, ai intrat la ospăţul cel de nuntă al Mirelui Hristos şi acum, înaintea Stăpânului stând, roagă-te să ne învrednicim şi noi de vederea dumnezeirii şi să ne îndulcim de frumuseţea ei cea nespusă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Lupta cea bună te-ai luptat şi slujba ta pe deplin ai săvârşit-o, Sfinte prea fericite ierarhe Calinic. Pentru aceea, întru bucuria Domnului tău ai intrat şi la ceata Sfinţilor te-ai adăugat. Deci ca cel ce ai îndrăznire către Dumnezeu, pe Acela roagă-L să izbăvească ţara aceasta de toată primejdia şi nevoia şi lumea în pace pururea să o păzească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Rugămu-te, Fecioară, Maica lui Dumnezeu, să ne izbăveşti cu mijlocirile tale de răutatea vrăjmaşilor văzuţi şi nevăzuţi. Nu ne lipsi pe noi de al tău ajutor, prea curată, ci de-a pururea cercetează-ne şi ne ocroteşte, ca o milostivă şi prea îndurată.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Înţelepciunea cea de sus învăţând şi bogăţia faptelor bune agonisind, pe credincioşi i-ai luminat, prea sfinţite, veselind inimile dreptmăritorilor creştini cu cuvintele tale şi taberile demonilor sfărâmându-le. Drept aceea, răsplătirea ostenelilor tale ai luat, după vrednicie, primind cununa darului celui de sus, părintele nostru Calinic. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale

ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Făcutu-te-ai cort dumnezeiesc al Cuvântului, ceea ce eşti una prea curată Maică, întrecând în curăţie pe îngeri. Deci, pe mine, cel întinat cu păcate trupeşti curăţeşte-mă cu apele cele dumnezeieşti ale rugăciunilor tale, prea curată şi te roagă Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să-mi dăruiască.

Acatistul Sfântului ierarh Calinic de la Cernica

Acatistul Sfantului Calinic de la Cernica - Arhidiacon Vlad Rosu:
https://www.youtube.com/watch?v=PxOVAYQl4zI

***

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;

Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri
Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacele şi icoasele

Condacul 1

Pomenirea ta cea purtătoare de lumină, ierarhe Calinic, veseleşte sufletele celor credincioşi şi atingerea de racla sfintelor tale moaşte sfinţeşte simţirile şi dă-ruieşte tămăduiri; pentru aceasta, după datorie, te cinstim pe tine şi cu bucurie îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!***

Icosul 1

Adunarea îngerilor şi soborul oamenilor cunoscându-te ca pe un vindecător al bolnavilor, ajutător al săracilor şi îndreptător al monahilor, cel ce ai dus viaţa îngerească pe pământ şi prin nevoinţe şi fapte bune te-ai adus jertfă neîntinată lui Hristos, te laudă, o Sfinte ierarhe Calinic, şi cu dragoste grăieşte ţie:
Bucură-te, alesul lui Dumnezeu, plăcutul tuturor sfinţilor, lauda arhanghelilor şi bucuria îngerilor;
Bucură-te, veselia pruncilor şi mireasma chipului călugăresc;
Bucură-te, scutul şi acoperământul Cernicăi, ocrotitorul Bucureştiului, păzirea Frăsineiului şi lauda Râmnicului Severin;
Bucură-te, lauda cea mare, că, după darul lui Dumnezeu, cu cuvântul tău ai legat ca parte femeiască la Frăsinei să nu intre;
Bucură-te, că prin pilda vieţii tale eşti călăuză bună ostenitorilor în viaţa călu-gărească;
Bucură-te, că de mari daruri te-ai învrednicit, fiind bolnavilor tămăduire, orbilor vedere, surzilor auzire, muţilor grăire;
Bucură-te, izbăvitorul celor nedreptăţiţi, bucuria celor necăjiţi şi veselia celor ce nădăjduiesc întru tine şi te cheamă într-ajutor;
Bucură-te, îndreptătorul celor rătăciţi, ridicarea celor căzuţi şi vistieria faptelor celor bune;
Bucură-te, locaşul luminii celei dumnezeieşti, organ al Preasfântului Duh şi stâlp neclintit al Bisericii;

Bucură-te, bine-luptătorule, cel ce ai fost neînvins de furtuni şi de ispite;
Bucură-te, părinte, de trei ori fericite;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 2

Văzând noi smeriţii pe părinţii tăi cucerindu-se şi afierosindu-te Domnului şi ştiindu-te noi pe tine, sfinte, că din braţele maicii tale ai avut inima locaş al Preasfântului Duh, prin care te-ai dovedit mare între aleşii lui Dumnezeu, pentru aceea şi noi, ca unii ce în Dumnezeu viem, trăim şi ne mişcăm, împreună cu părinţii tăi aducem Domnului toată slava, lauda, cinstea şi închinăciunea, zicând: ***pe Tine Doamne, cel ce te odihneşti întru sfinţi binecuvântându-Te, Te adorăm, pe Tine Te lăudăm, Ţie îţi mulţumim, Ţie ne închinăm, în tot locul stăpânirii Tale, Ţie îţi aducem ale Tale dintru ale Tale, de toate şi pentru toate***, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 2

Înţelegerea vieţuirii celei ascunse în Iisus Hristos căutând a o înţelege, ai alergat din tinereţe în ostrovul pustnicesc al celui prea cuvios şi sfânt părinte Gheorghe, stareţul de la Cernica, şi viaţa ţi-ai jertfit lui Hristos, făcându-te Biserica Preasfântului şi închinatului Său Duh; trupul ţi l-ai smerit cu privegherea, postul şi rugăciunea, punând tuturor simţirilor povăţuitor bun cugetul cel dinăuntru; ochiul ţi-a fost ferit de toată vederea cea vicleană şi auzul nestrăbătut de cuvinte deşarte, iar limba curată de vorbe necuviincioase; buzele curăţate de lauda Domnului, mâinile ferite de faptele rele, lucrând numai cele bineplăcute Domnului; toate mădularele şi gândul ţi le-ai întărit cu harul Sfântului Duh, binevieţuind în duhul curăţiei, al gândului smerit, al răbdării, al ascultării şi al dragostei. Drept aceea, acum cu îngerii în ceruri petrecând, primeşte de la noi laude ca acestea:
Bucură-te, diamantul răbdării în Ostrovul Cernicăi ascuns;
Bucură-te, cel în care lucrează Dumnezeu cel nepătruns;
Bucură-te, porumbelul Domnului, cel cu aripile Duhului mereu desfăcute;
Bucură-te, urmaş iubit şi moştenitor în virtute al stareţului cuvios Gheorghe;
Bucură-te, cel unit întru Dumnezeu cu duhovnicul tău, Pimen;
Bucură-te, cel pecetluit cu amândoi în pravilele călugăreşti;
Bucură-te, că de bunăvoia ta venind după Iisus, de tine însuţi te-ai lepădat;
Bucură-te, că, luându-ţi crucea ta, ai urmat lui Hristos fără întoarcere;
Bucură-te, că râvna asprimii tale celei de canon a uimit pe cârmuitori;
Bucură-te, că ai amuţit pe clevetitori, ajunând prin îndelungate postiri de câte 40 de zile;
Bucură-te, raiul fecioriei, întru care curăţia a odrăslit;
Bucurăte, pomul dragostei cereşti, că de dorul şi de focul dragostei prea dulcelui nume al lui Iisus ţi s-a mistuit inima;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 3

Puterea Celui de sus adumbrindu-ţi inima ta, ai dorit, părinte sfinte, pe duhovnicul tău Pimen, precum odinioară Ioasaf pe Varlaam, şi luând cu tine daruri de mult preţ pentru sfintele lui Dumnezeu locaşuri, ai pornit la Sfântul Munte al Atonului în căutarea lui acolo; apoi aprinzându-se în tine focul cel netrupesc de râvna sfântă pentru altarele Domnului, te-ai întors în patria ta, ***"grădina Maicii Domnului "***, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 3

Având pe Dumnezeu cel în Treime închinat sălăşluit în sufletul tău, mare osârdie dovedit-ai părinte, în vremea stăreţiei tale, când cu lacrimi fierbinţi către făcătorul de minuni Nicolae ţi-ai pus sufletul tău pentru ocrotirea mulţimilor flămânde şi înspăimântate ce alergaseră la tine îngrozite de urgia cea păgână, că, încă în priveghere fiind cu toată obştea ta, căruţe cu grâu în grabă şi soseau; iar oştile păgâne înţelegând ocrotirea cea de sus şi sfinţenia ta, s-au întors ruşinate, lăsându-ne amintire peste veacuri "fântâna turcului". Pentru aceasta, împreună cu cei trecuţi prin foc şi prin apă şi aduşi la odihnă, cântare de mulţumire înălţăm şi cu dragoste grăim:

Bucură-te, asemănare cu Domnul prin iubirea de oameni, care suspină, însetează şi aleargă să vindece orice pătimire;
Bucură-te, milostivire de samarinean, ce arde pentru întreaga zidire;
Bucură-te, alinarea suspinului celor ferecaţi;
Bucură-te, căci cu măreţia gloriei braţului tău păzeşti pe fiii celor apăsaţi;
Bucură-te, văpaie dornică să ne îndrume;
Bucură-te, revărsare de har peste lume;
Bucură-te, cuibul celor înviforaţi;
Bucură-te, hrana celor înfometaţi;
Bucură-te, că ai scăpat de foamete şi de boală obştea creştinească din război;
Bucură-te, cel ce asemenea lui Moise te-ai arătat mare ocrotitor în primejdii;
Bucură-te, că şi tu ai împlinit faptele făcătorului de minuni Nicolae;
Bucură-te, limanul cel lin al gloatelor amăgite şi dosădite;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 4

Vifor de gânduri despre sfârşitul veacului acestuia tulburându-te, îngeri coborând din înălţimea tronului Preasfintei Treimi ţi s-au înfăţişat, descoperindu-ţi taine asupra celor ce vor urma; şi ţie, celui ce iubeşti oamenii, ***ţi s-au arătat aevea ierarhul Nicolae şi marele mucenic Gheorghe, purtătorul de biruinţă, împreună cu prea cuviosul şi sfântul părinte stareţ Gheorghe***, poruncindu-ţi să zideşti slăvit locaş de închinare, liman de mântuire celor păcătoşi şi sfântă cetate cu viaţă de obşte, după dreapta rânduială, pentru ca să nu se strice chipul călugăresc; de care descoperire încredinţându-te, îndată ai şi dat ascultare poruncii dumnezeieşti, cântând: ***Aliluia!***

Icosul 4

Urmând poruncii Sfântului ierarh Nicolae, cu bărbăţie ai zidit biserica Sfântului mare mucenic Gheorghe, în vreme de cutremure şi de răzmeriţe, lăsându-ne învăţătură, că de nu ne vom izbăvi de lenevire, de uitare şi de necredinţă, nu ne vom putea mântui; la care învăţătură luăm aminte, noi fiii tăi, cei ce ne rugăm să avem parte şi soartă cu toţi cei ce se tem de Domnul în adevăr şi păzesc poruncile Lui; pentru aceasta îţi cântăm cu înţelegere, prea înţelepte, zicând:
Bucură-te, ochi al bisericii, mai dinainte văzător;
Bucură-te, vifor spulberător de pleava îndoielilor;
Bucură-te, veghetor neadormit sub candelă aprinsă;
Bucură-te, scaun al spovedaniei, ascultător de plângeri;
Bucură-te, duhovnicie aducătoare de îngeri;
Bucură-te, primăvară bine înmiresmată de balsamul rugăciunii înalte şi tăcute;
Bucură-te, că ai trecut prin "Raiul iubirii de virtute";
Bucură-te, bună sporire a casei lui Dumnezeu;
Bucură-te, podoaba cea cu har a neamului tău;
Bucură-te, că te-ai dovedit destoinic plinind măsura vârstei lui Iisus;
Bucură-te, bărbat împodobit cu slujirile depline;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 5

Împotrivindu-te, părinte, uneltirilor lui faraon cel netrupesc, care voia să te piardă prin otrăvire, şi chemând prea dulcele nume al lui Iisus, ai învins răutatea aceluia, că glas din ceruri ai auzit întărindu-te şi vestindu-ţi că nu vei vedea moartea până ce nu vei fi ridicat la vrednicia arhieriei; iar noi pentru o biruinţă ca aceasta, aducând doxologia noastră cea după putere, mulţumim împreună cu tine Domnului celui Unuia, căruia se pleacă tot genunchiul al celor cereşti, al celor pământeşti şi al celor dedesubt, pentru toate pe care le ştim şi pe care nu le ştim, pentru binefacerile cele arătate şi cele nearătate care s-au făcut nouă şi lăudând măreţia cea neajunsă a Dumnezeirii, cu veselie aducem Domnului cântare sfântă: ***Aliluia!***

Icosul 5

Dumnezeu cel negrăit şi necuprins cu gândul, nevăzut, neajuns, pururea fiind şi acelaşi fiind, Cel care a iubit lumea atât de mult, încât pe Unul-Născut Fiul Său L-a dat, ca tot cel ce crede într-Însul să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică, Însuşi El, Păstorul cel Mare, te-a ales pe tine, în ceruri să întăreşti Biserica Olteniei. Drept aceea, şi domnitorul ţării, cu sfetnicii săi, următori făcându-se sfatului Celui de sus, te-au pus păstor al turmei celei cuvântătoare pe calea mântuirii. Deci şi noi fericiţi fiind de alegerea ta, ţie aducem laude ca acestea:
Bucură-te, bunule şi vrednicule păstor al Olteniei;
Bucură-te, fericit luminător al plaiurilor noastre;
Bucură-te, dreptarul vredniciilor arhiereşti;

Bucură-te, trimis al Preasfintei Treimi ca să ne păstoreşti;
Bucură-te, că în Iisus ai aflat adevăr şi temei;
Bucură-te, cel ce ai iubit cu dragoste fierbinte pe Domnul;
Bucură-te, că ai aflat tot rostul firilor lui Hristos;
Bucură-te, arhiereu ales şi cu bună biruinţă;
Bucură-te, înger pământesc de aspră nevoinţă;
Bucură-te, arhanghel izbăvitor din viclene curse împătimite;
Bucură-te, iscusit cârmaci al corabiei celei înduhovnicite;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 6

Auzit-au vestea despre sfinţenia vieţii tale mulţimile dreptcredincioşilor şi, fericiţi fiind că le vine păstorul cel bun, te-au întâmpinat ca pe un trimis al cerului cu adevărat şi împreună cu îngerii înălţau în grai de sărbătoare cântare sfântă: Veniţi toţi credincioşii să lăudăm pe ierarhul Calinic, pe arhipăstorul Olteniei; să se bucure făptura şi să înflorească ca şi crinul; şi împreună să cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 6

Următor Mântuitorului Hristos făcându-te, bunule păstor, te-ai arătat oglindă nepătată, chip al bunătăţii lui Dumnezeu, strălucire a luminii celei negrăite, mare ocrotitor al celor din nevoi. Pentru aceasta şi noi, cei ce tânjim după vrednicia de a rămâne întru desfătarea luminii celei neapropiate, după datorie te cinstim pe tine şi luminat te lăudăm grăind:
Bucură-te, că prin iubire şi prin curăţie, pace şi armonie eşti asemuit a fi pecete a chipului dumnezeiesc;
Bucură-te, că eşti învăluit în strălucire de orbitoarea frumuseţe cerească negrăită a Schimbării la faţă;
Bucură-te, că n-ai adunat bogăţii pieritoare;
Bucură-te, că ai urmat sărăciei lui Hristos;
Bucură-te, ocrotitorul văduvei celei cuminte;
Bucură-te, părinte scump al orfanilor;
Bucură-te, cel ce aduci bucurie acolo unde-i întristare;
Bucură-te, că, chemându-te pe tine, zorile nădejdii se ivesc acolo unde este deznădejde;
Bucură-te, cel ce vesteşti pacea pe pământ şi bunăvoirea între oameni;
Bucură-te, Ortodoxie, cu măreţie de vis;
Bucură-te, cel ce aprinzi lumină în sufletele întunecate şi robite;
Bucură-te, pildă a smereniei şi a iubirii de oameni celei negrăite;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 7

Alergat-a la tine văduva cea împovărată de nevoi, care se mâhnise de ucenicul cel puţin milostiv; iar tu, **părinte**, binecunoscând lipsurile ei, ai înduplecat pe ucenic spre milostenie, ***înţelepţindu-ne şi pe noi, că în chipurile săracilor ne poate încerca însuşi Cel ce a plinit toată rânduiala părintească, Hristos Mântuitorul nostru***, care a şters toată lacrima de la toată faţa. Pentru aceasta, cu umilinţă aducem cântare de laudă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 7

Putere de sus primit-ai, bunule păstor, nu numai a certa pe diavoli spre a elibera făptura omenească, ci şi spre a statornici adevărul în obştea creştinească, încă şi putere de a preface rămăşiţele pământeşti ale celor morţi de mulţi ani şi neputrezite, precum şi apa a izvorî în locurile cele secătuite. Pentru aceste alese daruri, cu dragoste, prin noi, fiii tăi, făptura cea îndumnezeită te laudă grăind unele ca acestea:

Bucură-te, fulger ce arzi duhurile înşelăciunii;
Bucură-te, tunet ce risipeşti sfaturile minciunii;
Bucură-te, carte scrisă de Duhul Sfânt, căci cu darul înţelepciunii, al înţelegerii, al sfatului şi al tăriei te-ai înveşmântat;
Bucură-te, că ai sfărâmat prin ştiinţă şi evlavie şi prin temere de Dumnezeu puterile diavoleşti;
Bucură-te, cel ce ai vindecat în biserică pe femeia cea stăpânită de duhul necurat;
Bucură-te, că ai ridicat din neputinţă pe tânăra păstoriţă cea căzută;
Bucură-te, că de departe ai slobozit de diavolul cel cumplit pe fiul prietenului tău, dulgherul Costache;
Bucură-te, că, fiind pedepsită minciuna celui ce se prefăcuse mort, adevărul s-a statornicit;
Bucură-te, că s-a aflat izvor cu apă răcoritoare la schitul Frăsinei unde ai însemnat stânca;
Bucură-te, că, dezlegând blestemul, ai schimbat în ţărână trupul celui mort şi neputrezit;
Bucură-te, că din pricina suspinurilor smeritelor tale graiuri mulţimile au rămas înmărmurite;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 8

Spăimântatu-s-au duhurile necurate numai auzind de numele tău, făcătorule de minuni, părinte Calinic; iar cei străini de cunoştinţa lui Hristos, cuceriţi fiind de virtuţile tale, se luminau botezându-se. Drept aceea, cunoscând că Dumnezeu primeşte rugăciunea ta precum a primit darurile lui Abel, jertfele lui Noe, arderile cele de tot ale lui Avraam, preoţia lui Moise şi a lui Aaron, cele de pace ale lui Samuel şi precum a primit de la sfinţii Săi apostoli închinarea cea adevărată,

cu bucurie grăim: ***slavă Celui ce te-a prea slăvit, slavă Celui ce te-a încununat, slavă Celui ce lucrează prin tine***, şi cu toţi cântăm Domnului: ***Aliluia!***

Icosul 8

Aducându-ţi pururea aminte de porunca cea mântuitoare şi de toate cele ce s-au făcut pentru noi, de cruce, de groapă, de învierea cea de a treia zi, de suirea la ceruri, de şederea cea de-a dreapta şi de cea de a doua şi slăvită venire, ai fost Bisericii lui Hristos făclie purtătoare de lumină cât ai trăit pe pământ, părinte Calinic, iubitorule de oameni. Iar îndrăzneala către Dumnezeu şi după moarte ai dovedit-o, vindecând toată neputinţa şi toată boala credincioşilor. Pentru aceasta ia aminte la glasul rugăciunii noastre al celor ce, lucrând cu frică şi cu cutremur pentru a noastră mântuire, cu mare cinste, cu adâncă smerenie cântăm şi cu dragoste grăim:

Bucură-te, dangăt de clopot, ce ne glăsuieşti că toţi cei ce urmăm învăţăturilor divine întreolaltă suntem una şi cu Dumnezeu asemenea;
Bucură-te, far călăuzitor, ce ne îndrumezi să trăim viaţa în iubire şi pace, în curăţie şi în desăvârşită armonie a Preasfintei Treimi, a Unimii în Treime;
Bucură-te, blândeţe şi bunătate, cinste şi îngăduinţă;
Bucură-te, dragoste şi dreptate, răbdare şi recunoştinţă;
Bucură-te, trandafir al Noului Ierusalim;
Bucură-te, că noi bine ne simţim sub cârja păstoriei tale;
Bucură-te, crinul arhieriei cel cu plăcută mirosire;
Bucură-te, luceafăr dumnezeiesc, cu prea luminoasă strălucire;
Bucură-te, lumină biruitoare, necuprinsă de întuneric;
Bucură-te, făptură sfântă din creştet până în tălpi;
Bucură-te, cel ce cu nume de bună biruinţă eşti numit;
Bucură-te, vrednicule păstor al Bisericii de noi pomenit;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 9

Toată firea îngerească se mira, prea cuvioase părinte, de râvna ta cea sfântă în a împodobi Biserica, mireasa lui Hristos, cu pravile de sfântă vieţuire, cu şcoli şi tiparniţe pentru înmulţirea cărţilor sfinte, care să fie spre slava lui Dumnezeu, pentru mântuirea sufletelor noastre, întocmai ca nişte râuri cu curgerile cu totul de aur, ce veselesc grădinile Raiului. Pentru aceasta, uimindu-ne de râvna şi de osteneala ta, cântăm lui Dumnezeu, celui prea slăvit în sfatul sfinţilor: ***Aliluia!***

Icosul 9

Cu totul te-ai dăruit împodobirii scaunului arhieriei, nu numai cu viaţa ta cea plină de mireasma sfinţeniei, ci şi cu râvna zidirii de biserici, de şcoli şi spitale, de schituri şi mănăstiri, pentru ca noi toţi care ne împărtăşim din aceeaşi pâine şi din acelaşi potir, să fim uniţi unul cu altul prin împărtăşirea aceluiaşi Duh Sfânt, ca unii ce am aflat milă şi har, împreună cu toţi sfinţii care din veac au bine-

plăcut Domnului şi cu tot sufletul drept ce s-a săvârşit întru bună credinţă, mai ales cu prea sfânta, prea curata, prea binecuvântata, slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea şi pururea Fecioara Maria; pentru care cu bunăvoinţă te lăudăm, cântând şi grăind:
Bucură-te, cel ce în împodobirea Bisericii pe mulţi ai întrecut;
Bucură-te, că vestirea ta a străbătut dincolo de hotarele ţării;
Bucură-te, cel ce te-ai asemănat marilor ierarhi ai lumii;
Bucură-te, cel ce ai fost chemat de la cetele călugărilor;
Bucură-te, păstorul cel ales, care ai intrat prin uşa oilor în staul;
Bucură-te, cel ce ai adăpat turma cu apa cea vie din izvorul de apă nemuritoare întru viaţă veşnică săltătoare;
Bucură-te, cel ce înţelepţeşte te-ai logodit cu numele cel prea dulce al lui Iisus;
Bucură-te, Biserică prea doritoare să se cunune cu Hristos;
Bucură-te, că ostenelile tale au fost jertfite pentru bine, adevăr, frumos şi sfânt;
Bucură-te, strigă mănăstirile cele zidite de tine: Cernica şi Pasărea, Frăsineiul şi Episcopia Râmnicului;
Bucură-te, glăsuiesc cu veselie mulţimile de şcoli şi biserici, de schituri şi mănăstiri ctitorite de tine;
Bucură-te, strigă către tine cu recunoştinţă obştile călugăreşti de pe întinsul ţării ocrotite de tine;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 10

Vrând să-ţi mântuieşti turma cea încredinţată ţie întru păstorirea ta, ai plâns cu lacrimi, părinte prea cuvioase, văzând cu duhul înmormântarea părintelui Nicandru, cel rânduit de tine stareţ, la plecarea ta de la Lavra Cernicăi. Cunoscând gândurile pentru înălţarea ta ale ucenicilor tăi, i-ai povăţuit la smerenie, tăcere, aducându-le aminte de ceasul întrebării de la înfricoşătoarea judecată ce va să fie. Drept aceea, cu înţelepciune luând aminte la darul vederii tale celei duhovniceşti, cu tine împreună cântăm în grai de sărbătoare lui Dumnezeu: **Aliluia!**

Icosul 10

Zid nebiruit te-ai arătat Bisericii lui Hristos, prea blândule părinte, ridicat la darul proorociei prin înălţimea înţelepciunii şi sfinţeniei tale. Pentru aceasta şi noi te rugăm să risipeşti de la noi întunericul înşelăciunii şi la primăvara liniştitei odihne cereşti să ne aduci cu căldura Duhului Sfânt, ca, încununându-te cu laudele ca şi cu nişte flori duhovniceşti, să te cinstim grăind:
Bucură-te, albina proorociei, cea aducătoare de miere duhovnicească;
Bucură-te, alăută a Duhului Sfânt, dulce viersuitoare;
Bucură-te, om ceresc şi înger pământesc, care pe cele viitoare le vezi ca şi cum ar fi de faţă;
Bucură-te, cărbune duhovnicesc al focului ceresc, dătător de viaţă;
Bucură-te, că ai prevestit sfârşitul vrajbei şi silniciei omeneşti;

Bucură-te, că ai văzut peste veacuri întronarea în lume a păcii dumnezeieşti;
Bucură-te, că ucenicii s-au întărit deplin în credinţă prin darurile tale;
Bucură-te, luminătorul celor săraci de cunoştinţă;
Bucură-te, început de vremi, de nădejdi şi de înviere;
Bucură-te, înflorire de muguri şi primăveri;
Bucură-te, cel prin care sunt risipite taberele tulburătorilor demoni;
Bucură-te, că prin tine s-au mântuit sufletele păstoriţilor tăi;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 11

Spus-ai ierarhe prea înţelepte, ucenicilor tăi: ***Luaţi aminte de voi înşivă la cele ce cugetaţi în inimile voastre; să nu gândiţi deşertăciuni pentru că deseori ne învrednicim de soli cereşti, Maica Domnului cu sfinţii îngeri.*** Iar mai-nainte de mutarea ta la cele veşnice, înştiinţat fiind de către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu despre ziua şi ceasul ieşirii tale din cele vremelnice, ai făgăduit ucenicilor tăi că de vei avea ascultare înaintea lui Dumnezeu, te vei ruga pentru ei. Pentru aceasta, ***dă-ne şi nouă, cu rugăciunile tale cele bine primite, trecere fără primejdie prin marea vieţii, ca, ajungând cu inimi rănite de dor la limanul mânturii să înălţăm împreună cu tine lui Dumnezeu sfânta cântare: Aliluia!***

Icosul 11

Arătatu-ţi-s-a însăşi Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ierarhe mult-milostive, vestindu-ţi sfârşitul; şi, fiind înştiinţat mitropolitul Nifon despre plecarea ta din viaţa aceasta şi venind el la tine cu smerită dragoste, ai spus că "şi pentru Nifon este nădejde de mântuire" şi ai proorocit că la şapte ani când tu vei fi dezgropat, Nifon va intra în mormânt. Aceasta întâmplându-se întocmai, cu smerenie te lăudăm, zicând:
Bucură-te, cel ce te aşezi în soborul celor sfinţi;
Bucură-te, că te veseleşti cu Sfinţii părinţi;
Bucură-te, moştenitorul Bisericii celei triumfătoare din cer;
Bucură-te, ajutătorul Bisericii celei luptătoare de pe pământ;
Bucură-te, smirnă cu dumnezeiască mireasmă a Liturghiei;
Bucură-te, că împreună cu tine, toată suflarea şi toată făptura laudă măreţia cea neajunsă a Dumnezeirii;
Bucură-te, că acum te desfătezi în frumuseţile Raiului;
Bucură-te, că te bucuri luminat în cămara împărătească;
Bucură-te, cu Vasile, Grigorie şi Ioan Gură de Aur al Bisericii luminător;
Bucură-te, dulce chemător al împărăţiei cereşti, fluier păstoresc;
Bucură-te, că Cel fără de moarte te-a învrednicit de lumina cea lină;
Bucură-te, iubit arhiereu al prea curatei şi neprihănitei Fecioare, care luminezi pe cele întunecate şi aduni pe cele risipite;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 12

Minune s-a văzut la trecerea ta din viaţa aceasta, părinte prea cuvioase, că ţi s-a prelungit viaţa, după dorinţa ta, până la slujirea Sfintei Învieri, în care zi sărbătorim omorârea morţii, sfărâmarea iadului, începutul altei vieţi veşnice şi, rugându-te în paraclisul chiliei tale, ai luat Sfintele Taine; apoi pecetluindu-te cu semnul Sfintei Cruci ai zis: ***"Sfântă Cruce, ajută-mi!", "Slavă lui Dumnezeu pentru toate!" şi "Să ne vedem în Rai!"*** Şi dându-ţi sufletul pe braţele ucenicilor tăi şi Lumina cea negrăită asupra fiinţei tale strălucind, ai trecut la cele veşnice, împreună cu îngerii cântând: ***Aliluia!***

Icosul 12

Cel ce prin curăţia vieţii tale celei îngereşti te-ai învrednicit a vedea prea fericita faţă a Treimii celei de o fiinţă şi nedespărţită şi neîncetat te rogi pentru buna sporire a Bisericii lui Hristos, pe care din fragedă vârstă şi până la sfârşitul vieţii tale cu multe osteneli ai sprijinit-o, ***făcătorule de bine al sufletelor noastre, ierarhe Calinic de Dumnezeu încununate, primeşte lacrimile noastre de mulţumire pentru tot darul cel bun şi tot darul cel desăvârşit mijlocit nouă de sus de la Părintele luminilor; pentru care cu dragoste te binecuvântăm***, grăind:

Bucură-te, cel ce ai aflat comoara din Evanghelie;
Bucură-te, că pe aceasta ai câştigat-o cu osteneli călugăreşti;
Bucură-te, cerbul cel sprinten al munţilor duhovniceşti;
Bucură-te, prieten iubit al puterilor îngereşti;
Bucură-te, că ai împodobit haina de nuntă, cu virtuţile tale;
Bucură-te, că acum vezi pe Acela de care erai dorit;
Bucură-te, privitorule al celor ce nu se pot rosti în graiuri omeneşti;
Bucură-te, că acum ai descoperit tainele cele dumnezeieşti;
Bucură-te, ogorul cel cu bogată rodire al Semănătorului ceresc;
Bucură-te, rugătorule fierbinte pentru a noastră mântuire;
Bucură-te, comoara virtuţilor creştineşti la lume împărţită;
Bucură-te, icoana firii omeneşti celei îndumnezeite;
Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Condacul 13 (de trei ori)

O, prea luminate părinte ierarhe Calinic, primeşte smerita noastră rugăciune, precum Mântuitorul a primit cei doi bani ai văduvei, şi cere pentru noi dar şi putere, ca toate poftele trupeşti călcând, să vieţuim în bună cinstire şi curăţie, agonisind iertare de păcate şi trecere fără primejdie în ceasul morţii, şi când vom trece noi întru nădejdea învierii spre viaţa de veci, pururea să ne desfătăm de prea fericita faţă a lui Dumnezeu celui în Treime închinat şi slăvit, cântându-I cu toţi sfinţii: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăşi:

Icosul întâi

Adunarea îngerilor şi soborul oamenilor cunoscându-te ca pe un vindecător al bolnavilor, ajutător al săracilor şi îndreptător al monahilor, cel ce ai dus viaţa îngerească pe pământ şi prin nevoinţe şi fapte bune te-ai adus jertfă neîntinată lui Hristos, te laudă, o Sfinte ierarhe Calinic, şi cu dragoste grăieşte ţie:

Bucură-te, alesul lui Dumnezeu, plăcutul tuturor sfinţilor, lauda arhanghelilor şi bucuria îngerilor;

Bucură-te, veselia pruncilor şi mireasma chipului călugăresc;

Bucură-te, scutul şi acoperământul Cernicăi, ocrotitorul Bucureştiului, păzirea Frăsineiului şi lauda Râmniculuі Severin;

Bucură-te, lauda cea mare, că, după darul lui Dumnezeu, cu cuvântul tău ai legat ca parte femeiască la Frăsinei să nu intre;

Bucură-te, că prin pilda vieţii tale eşti călăuză bună ostenitorilor în viaţa călugărească;

Bucură-te, că de mari daruri te-ai învrednicit, fiind bolnavilor tămăduire, orbilor vedere, surzilor auzire, muţilor grăire;

Bucură-te, izbăvitorul celor nedreptăţiţi, bucuria celor necăjiţi şi veselia celor ce nădăjduiesc întru tine şi te cheamă într-ajutor;

Bucură-te, îndreptătorul celor rătăciţi, ridicarea celor căzuţi şi vistieria faptelor celor bune;

Bucură-te, locaşul luminii celei dumnezeieşti, organ al Preasfântului Duh şi stâlp neclintit al Bisericii;

Bucură-te, bine luptătorule, cel ce ai fost neînvins de furtuni şi de ispite;

Bucură-te, părinte, de trei ori fericite;

Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Şi **Condacul întâi**

Pomenirea ta cea purtătoare de lumină, ierarhe Calinic, veseleşte sufletele celor credincioşi şi atingerea de racla sfintelor tale moaşte sfinţeşte simţirile şi dăruieşte tămăduiri; pentru aceasta, după datorie, te cinstim pe tine şi cu bucurie îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!***

Acatistul Sfântului ierarh Calinic, cernicanul

prăznuire la 11 aprilie

Este Sfântul ctitor al Sfintei Mânăstiri Frăsinei. Este cinstit în mod deosebit. Ade-sea i se citeşte Acatistul, mai ales pentru cei în nevoi, boli şi necazuri. Se citeşte şi în Biserică o dată pe săptămână, de obicei marţea. Călugării şi fraţii trebuie ca o dată pe săptămână să-i citească Acatistul ca pravilă proprie.

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.

Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri
Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

După obişnuitul început se zice:

Tropar (glas 1): „De Dumnezeu purtătorule, părintele nostru Calinic, povăţuitorule al călugărilor, podoaba cuvioşilor şi lauda arhiereilor, ajutătorule al celor din nevoi şi făcătorule de minuni, cu nevoinţele tale chip de sfinţenie te-ai arătat, iar acum cu Îngerii în ceruri te veseleşti, cu care roagă pe Milostivul Dumnezeu să dăruiască pace şi mare milă".

Troparul Învierii, al Născătoarei de Dumnezeu: „Gavriil zicând ţie, Fecioară: «Bu-cură-te..." (glasul 1)

Doamne miluieşte (de 3 ori).

Slavă… Şi acum…

Psalmul 50, apoi:

Condacul 1
Pomenirea ta cea purtătoare de lumină veseleşte sufletele celor binecredincioşi şi atingerea Sfintelor tale moaşte sfinţeşte simţirile şi dăruieşte tămăduiri. Pentru ace-stea, după datorie te cinstim pe tine şi cu bucurie îţi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte pă-rinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!***

Icosul 1
Cu adunarea Îngerilor şi soborul oamenilor, ca celui ce ai dus viaţă de jertfă neîn-tinată lui Hristos îţi aducem laudă, o, Sfinte părinte ierarhe Calinic.
Bucură-te, următorul Îngerilor, asemănarea sfinţilor şi alesul lui Dumnezeu;
Bucură-te, mireasma chipului monahicesc;
Bucură-te, acoperământul Cernicăi, ocrotitorul Bucureştiului, păzirea Frăsâneiului şi lauda Râmnicului;

Bucură-te, că ai legat partea femeiască la Frăsinei să nu intre;
Bucură-te, pilda ostenelilor călugăreşti;
Bucură-te, al bolnavilor de tot felul grabnic tămăduitor;
Bucură-te, în toate nevoile ajutător;
Bucură-te, vistieria faptelor celor bune;
Bucură-te, organul Sfântului Duh şi stâlp al Bisericii;
Bucură-te, luptătorule neînvins de furtuni şi de ispite;
Bucură-te, părinte de trei ori fericit;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 2-lea

Din braţele maicii tale ai avut inima locaş al Preasfântului Duh, ca un ales al lui Dumnezeu, căruia i-ai slujit cu vrednicie, în cântarea neîncetată de: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Doritor al tainei lui Hristos, din tinereţe ai alergat în ostrovul pustnicesc al Sfântului stareţ Gheorghe al Cernicăi, unde cu post, cu privegheri şi rugăciuni, te-ai făcut biserică Sfântului Duh, ferindu-te de toată întinăciunea, ca un următor al În-gerilor.
Bucură-te, diamantul răbdării din ostrovul Cernica;
Bucură-te, cel în care Dumnezeu lucrător S-a făcut;
Bucură-te, porumbel cu aripile mereu deschise;
Bucură-te, urmaş şi moştenitor al virtuţilor stareţului Gheorghe;
Bucură-te, fiul ascultător al marelui duhovnic Pimen;
Bucură-te, al pravilei lor îndeplinitor;
Bucură-te, că de toate te-ai lepădat, ca să urmezi pe Hristos;
Bucură-te, că ai luat de bună voie crucea Lui;
Bucură-te, că ai uimit pe toţi cu asprimea duhovnicească;
Bucură-te, că ai postit de mai multe ori câte patruzeci de zile;
Bucură-te, păstrătorul fecioriei de Rai;
Bucură-te, că învăpăiat de dumnezeiescul dor, prea dulcele nume al lui Iisus în ini-mă ţi s-a întipărit;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 3-lea

Cu daruri pentru sfintele lui Dumnezeu locaşuri ai pornit la Sfântul Munte al Athosului, unde era şi duhovnicul Pimen, de unde apoi te-ai întors în patrie, de ase-menea „Grădina Maicii Domnului”, cu şi mai multă râvnă şi cântare de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Fiind apoi stareţ, având în suflet pe PreaSfânta Treime şi ocrotitor pe marele ierarh Nicolae, te-ai făcut de asemenea părintele mulţimii flămânde şi înspăimântate, care fugea de urgia păgână.
Bucură-te, că prin rugăciuni şi privegheri căruţe cu grâu în grabă soseau;
Bucură-te, că înşişi păgânii se îmblânzeau, construind „fântâna turcului”;
Bucură-te, iubire de semeni faţă de toţi care aveau trebuinţă;
Bucură-te, alinarea suspinului celor necăjiţi;
Bucură-te, bunătatea care ne păzeşte;
Bucură-te, povăţuire de bună îndrumare;
Bucură-te, revărsare de har peste lume;
Bucură-te, adăpostul celor înviforaţi;
Bucură-te, asemenea lui Moise iscusit conducător;
Bucură-te, următorul cu faptele al făcătorului de minuni, Nicolae;
Bucură-te, în boli şi strâmtorări grabnic ajutător;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 4-lea

Gândurile sfârşitului veacului acestuia ţi-au fost liniştite de arătarea Sfântului mare mucenic Gheorghe cu Sfântul ierarh Nicolae, însoţiţi de stareţul Gheorghe, ce ţi-au poruncit să zideşti un nou locaş de viaţă călugărească, spre cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Astfel ai clădit o nouă Biserică în cinstea marelui mucenic Gheorghe, deşi erau cu-tremur şi răzmeriţe, lăsându-ne învăţătură să avem credinţă peste toate îndoielile.
Bucură-te, ochi al Bisericii mai înainte văzător;
Bucură-te, că ai spulberat pleava îndoielilor;
Bucură-te, ascultarea sfintelor porunci;
Bucură-te, duhovnicie descoperitoare de taine;
Bucură-te, mireasma rugăciunii neîncetate;
Bucură-te, chip al rodului iubirii de virtute;
Bucură-te, buna sporire a Casei lui Dumnezeu;
Bucură-te, podoaba cea cu har a neamului tău;
Bucură-te, cununa frumuseţilor credinţei părinteşti;
Bucură-te, vas ales al înţelepciunii strămoşeşti;
Bucură-te, bărbăţia puterilor depline;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 5-lea

Fiind otrăvit de răutatea cea veche a lumii, Puterea de sus te-a scăpat, primind glas din Cer că în locul morţii vei fi ales arhiereul Lucrării dumnezeieşti, spre şi mai mare cântare de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Astfel, Hristos Păstorul cel mare, ţi-a Încredinţat păstoria oilor Sale risipite ale Olteniei, pe care le-ai adunat în turmă aleasă şi înmulţită.

Bucură-te, vrednicule păstor al Olteniei;
Bucură-te, fericit luminător al acestor ţinuturi;
Bucură-te, pilda vrednicilor arhierei;
Bucură-te, ales păstor al sufletelor;
Bucură-te, a Domnului Iisus grăitoare mărturie;
Bucură-te, iubire adevărată de Dumnezeu;
Bucură-te, următor cu adevărat al lui Hristos;
Bucură-te, arhiereu al credinţei biruitoare;
Bucură-te, înger pământesc în asemănare cu cei de sus;
Bucură-te, om de asemănarea Arhanghelilor;
Bucură-te, iscusit cârmaci al corabiei duhovniceşti;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 6-lea

Vestea sfinţeniei tale a străbătut toate plaiurile Olteniei şi toţi s-au strâns ca de sărbătoare să te primească pe tine, arhiereul cel ales, în cântări de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Următor al Domnului Hristos, râvnă şi mare grijă ai purtat de toate oile cele încre-dinţate, ca să le duci la Lumina cea de sus, pentru care te avem în mare cinstire.

Bucură-te, că te-ai arătat cu adevărat chipul pecetei Iubirii dumnezeieşti;
Bucură-te, cel învrednicit de lumina Schimbării la Faţă;
Bucură-te, că nu ai adunat bogăţii pieritoare,
Bucură-te, că ai urmat sărăciei lui Hristos;
Bucură-te, că ai câştigat comorile cele duhovniceşti;
Bucură-te, ocrotitorul văduvelor;
Bucură-te, părintele orfanilor;
Bucură-te, schimbarea întristării în bucurie;
Bucură-te, rază de nădejde a deznădăjduiţilor;
Bucură-te, vestitorul păcii între oameni;
Bucură-te, Ortodoxie neabătută;
Bucură-te, luminarea celor întunecaţi de patimi;
Bucură-te, pildă de smerenie iubitoare;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 7-lea

Alergat-a la tine văduva cea nedreptăţită, iar tu, îmblânzind pe cel nemilostiv, ne înveţi că prin chipul săracilor ne încearcă Însuşi Hristos cel Preaîndurat, pentru ca-re aducem laude de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Har de putere ai primit ca să eliberezi făptura de robia diavolului, să statorniceşti adevărul, să dezlegi blestemul celor morţi neputreziţi, să izvorăşti apă în locuri se-cătuite şi alte daruri pentru noi folositoare.
Bucură-te, fulger de har ce arzi duhurile cele înşelătoare;
Bucură-te, tunet ce risipeşti sfaturile minciunii;
Bucură-te, cel dăruit de Preasfântul Duh cu înţelepciunea, înţelegerea, sfatul şi tă-ria;
Bucură-te, că prin temerea de Dumnezeu, pe diavoli ai alungat;
Bucură-te, că ai vindecat în Biserică pe femeia îndrăcită;
Bucură-te, că pe tânăra păstoriţă din neputinţă ai ridicat-o;
Bucură-te, că ai slobozit pe fiul prietenului tău, Costache, de demonul cel cumplit;
Bucură-te, că minciuna celui ce se prefăcuse mort s-a adeverit;
Bucură-te, că ai izvorât apă tămăduitoare din stâncă, la Frăsinei;
Bucură-te, că ai dezlegat blestemul celui mort şi neputrezit;
Bucură-te, că prin suspinele tale milă ai primit de la Domnul pentru noi;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 8-lea

Însuţi numele tău este făcător de minuni, mulţi botezându-se prin darurile tale bine primite de Dumnezeu, pentru care şi noi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Credincioşia ta cea purtătoare de lumină a rămas şi după mutarea la cele veşnice, că ne vindeci neputinţele şi bolile şi nu te scârbeşti de cererile noastre.
Bucură-te, dangătul de clopot al învăţăturilor dumnezeieşti;
Bucură-te, far călăuzitor în chipul Treimii, cea una şi nedespărţită;
Bucură-te, blândeţe, dragoste şi îngăduinţă;
Bucură-te, trandafir al Ierusalimului Ceresc;
Bucură-te, crinul arhieriei, cel cu plăcută mireasmă;
Bucură-te, luceafăr de strălucire duhovnicească;
Bucură-te, lumină biruitoare de întuneric;
Bucură-te, sfânt cu chemarea şi cu faptele;
Bucură-te, cel cu nume de părinte;
Bucură-te, fiul şi slujitorul cel credincios al Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 9-lea

Cu râvnă ai împodobit Biserica lui Hristos cu pravile de sfântă vieţuire, cu şcoli, ti-parniţe de cărţi, toate spre mântuirea noastră şi lauda Domnului de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ai zidit de asemenea biserici, spitale, schituri şi mânăstiri, unde cât mai multe su-flete să găsească luminarea cea întru Sfântul Duh, ca un adevărat iubitor de Dum-nezeu şi de făptura Sa.
Bucură-te, împodobitorul Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, că vrednicia ta a trecut şi hotarele ţării;
Bucură-te, că te-ai asemănat marilor ierarhi ai lumii;
Bucură-te, cinstea chipului călugăresc;
Bucură-te, ales să fii păstor de oameni;
Bucură-te, adăpătorul din Apa cea vie a vieţii veşnice;
Bucură-te, locaşul numelui de taină al lui Iisus;
Bucură-te, că însuţi te-ai făcut o biserică vie;
Bucură-te, că ostenelile tale sunt jertfă ce şi pe noi ne ajută;
Bucură-te, strigă mânăstirile cele zidite de tine, Cernica, Pasărea, Frăsineiul şi Epi-scopia Vâlcea;
Bucură-te, îţi cântă toate şcolile, spitalele şi bisericile pe care le-ai ctitorit;
Bucură-te, cel căruia cetele călugărilor îţi recunosc vrednicia de avvă şi mare sta-reţ;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 10-lea

Cunoscător cu duhul, ai văzut mutarea la cer a părintelui Nicandru şi lacrimi ai văr-sat pentru Biserica lui Hristos cea în multe primejdii, povăţuindu-ne să priveghem şi să ne rugăm în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Darul proorociei de asemenea îl aveai, spunând încă şi cele nevăzute, prin care ne întăreşti şi ne călăuzeşti prin noianul înşelăciunilor, ce la tot pasul vor să ne amă-gească.
Bucură-te, proorocia cea aducătoare de duhovnicie;
Bucură-te, alăuta prin care Însuşi Sfântul Duh ne glăsuieşte;
Bucură-te, Om ceresc şi înger pământesc, văzător de cele viitoare;
Bucură-te, cărbunele pământesc al focului ceresc, prin care se reaprinde viaţa noa-stră duhovnicească;
Bucură-te, prevestitor al multor taine;
Bucură-te, văzător peste veacuri al celor ce vor să fie;
Bucură-te, tărie de credinţă a noastră, a celor ce te urmăm;
Bucură-te, luminătorul celor slabi în cunoştinţă;
Bucură-te, nădejde în vremurile de tulburare;
Bucură-te, răsărire de noi începuturi bune;
Bucură-te, risipitorul ispitelor demonice;
Bucură-te, ajutor de mântuire al celor ce te cinstesc;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 11-lea

Învăţai pe ucenici că uneori suntem cercetaţi de sfinţi, tu însuţi fiind înştiinţat de Însăşi Maica Domnului de ceasul morţii, făgăduind că nu ne vei uita în rugăciunile tale, ca şi noi să trecem prin toate primejdiile, cu nădejdea mântuirii, cântând: ***Ali-luia!***

Icosul al 11-lea

Auzind mitropolitul Nifon de mutarea ta, s-a grăbit să-ţi ceară iertare, proorocindu-i că după şapte ani, când ţi se vor dezgropa osemintele, şi el va muri.

Bucură-te, cel aşezat în soborul Sfinţilor;
Bucură-te, că ai câştigat veselia cea de sus;
Bucură-te, moştenitorul Bisericii celei triumfătoare din Cer;
Bucură-te, cel care nu te-ai despărţit însă de Biserica de jos;
Bucură-te, smirnă dumnezeiască a Liturghiei lui Hristos;
Bucură-te, că prin tine laudă de mulţumire se aduce Domnului;
Bucură-te, locuitorul de acum al Raiului;
Bucură-te, părtaşul Luminii neapropiate;
Bucură-te, asemenea cu cei trei ierarhi: Vasile, Grigorie şi Ioan;
Bucură-te, icoana păstorilor de mare rang;
Bucură-te, cel schimbat în lumina lui Hristos;
Bucură-te, iubit arhiereu al Bisericii - chipul Maicii Domnului, ce aduni oile cele risipite;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 12-lea

Ai cerut Domnului să ţi se prelungească viaţa până la ziua Învierii, slujind Sfânta Liturghie şi împărtăşindu-te cu Preasfintele Taine, şi apoi zicând: „Sfântă Cruce, ajută-mi! Slavă Domnului pentru toate, şi să ne vedem şi în Rai!”, ţi-ai dat sufletul, pe care Îngerii ţi l-au petrecut la Cer, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Cel ce prin viaţa ta plăcută lui Dumnezeu, pe care din tinereţe Lui ai închinat-o şi te-ai învrednicit să stai în faţa Preasfintei Treimi, Sfinte ierarhe Calinic, rugător să ne fii, ca prin darurile tale şi noi să avem nădejde de mântuire.

Bucură-te, cel care ai ajuns la împlinirea vieţii;
Bucură-te, că prin chipul monahicesc, comoara din Evanghelie ai găsit;
Bucură-te, cerbul cel sprinten al munţilor duhovniceşti;
Bucură-te, prieten iubit al Puterilor cereşti;
Bucură-te, cel ce ai câştigat haina de nuntă cerească;
Bucură-te, că de acum eşti lângă Cel pe care L-ai dorit;
Bucură-te, că acum vezi cele ce nu se pot grăi;
Bucură-te, că acum în cer înţelegi tainele cele peste fire;

Bucură-te, că de acolo şi nouă ne dăruieşti cele de folos;
Bucură-te, că te rogi fierbinte pentru mântuirea noastră;
Bucură-te, comoara noastră cea de mult preţ;
Bucură-te, icoana noastră prin care ne înălţăm la cer;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, Sfinte părinte ierarhe Calinic, primeşte smerita noastră rugăciune şi cere pentru noi putere, ca toate poftele trupeşti călcând, să vieţuim în curăţie, agonisind iertare de păcate şi trecere fără primejdii în ceasul morţii, întru nădejdea Învierii şi a Vieţii veşnice, ca şi noi să ne învrednicim de vederea Preasfintei Treimi, căreia ne închi-năm, cântând: ***Aliluia!***

Se citeşte apoi din nou:

Icosul 1
Cu adunarea Îngerilor şi soborul oamenilor, ca celui ce ai dus viaţă de jertfă neîn-tinată lui Hristos îţi aducem laudă, o, Sfinte părinte ierarhe Calinic.
Bucură-te, următorul Îngerilor, asemănarea sfinţilor şi alesul lui Dumnezeu;
Bucură-te, mireasma chipului monahicesc;
Bucură-te, acoperământul Cernicăi, ocrotitorul Bucureştiului, păzirea Frăsâneiului şi lauda Râmnicului;
Bucură-te, că ai legat partea femeiască la Frăsinei să nu intre;
Bucură-te, pilda ostenelilor călugăreşti;
Bucură-te, al bolnavilor de tot felul grabnic tămăduitor;
Bucură-te, în toate nevoile ajutător;
Bucură-te, vistieria faptelor celor bune;
Bucură-te, organul Sfântului Duh şi stâlp al Bisericii;
Bucură-te, luptătorule neînvins de furtuni şi de ispite;
Bucură-te, părinte de trei ori fericit;
Bucură-te, Sfinte părinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţit!

Rugăciune

Mulţumim Ţie, Atotputernice Doamne, că din darul iubirii Tale ne-ai miluit cu alesul Tău, să ne fie nouă păstor duhovnicesc.

O, Sfinte părinte ierarhe Calinic, pe tine te avem nădejde de mântuire, ca cel ce ai fost înger în trup, păzitor al fecioriei, vistiernic al neaverii, chip al smereniei, tre-zitor al inimilor, luminător al minţii, odrăslitor de ucenici, păzitor al pravilei mona-hiceşti şi bisericeşti, chivernisitor al vieţii de obşte, cel mare în cuvioşie, neslăbit întru postire, bogat întru milostenie, duhovnic iscusit. Ţie ne rugăm ca

celui ce ai inima plină de harul Iubirii dumnezeieşti, făcătorule de minuni, tămăduitorule al neputinţelor, povăţuitorule al călugărilor şi cununa ierarhilor.

Fii nouă mijlocitor la Preabunul Dumnezeu, să fim păziţi de marile nenorociri, de cataclisme, de boli molipsitoare, de strâmtorarea străinilor şi de toate întâmplările cele rele.

Acoperă-ne cu rugăciunile tale, Sfinte părinte al nostru. Ne închinăm şi înaintea cinstitelor tale moaşte, din care izvorăsc râuri de binefaceri. Slavă Ţie, Doamne, pentru iubirea Ta de oameni! Amin.

(Extras din cartea: Imnografie / Ieromonah Ghelasie Gheorghe. - Bucureşti: Platytera, 2016)

Paraclisul Sfântului ierarh Calinic de la Cernica

[Preotul: face obişnuitul început, zicând: Binecuvântat este Dumnezeul nostru.]

Citeţul: Amin. Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Doamne, miluieşte ! (de 12 ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Veniţi să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la Hristos Împăratul nostru Dumnezeu.
Veniţi să ne închinăm, şi să cădem la însuşi Hristos Împăratul şi Dumnezeul nostru.

Apoi: **Psalmul 142**

1. Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credincioşia Ta, auzi-mă, întru dreptatea Ta.
2. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta.
3. Vrăjmaşul prigoneşte sufletul meu şi viaţa mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morţii cei din veacuri.
4. Mâhnit e duhul în mine şi inima mea încremenită înlăuntrul meu.
5. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.
6. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoşat.
7. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ţi întoarce faţa Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt.
8. Fă să aud dimineaţa mila Ta, că la Tine îmi este nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu.
9. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, că la Tine alerg, Doamne.
10. Învaţă-mă să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă povăţuiască la pământul dreptăţii.
11. Pentru numele Tău, Doamne, dăruieşte-mi viaţă. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu.

12. Fă bunătate de stârpeşte pe vrăjmaşii mei şi pierde pe toţi cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Dumnezeu este Domnul şi S-a arătat nouă. Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. (de 3 ori), *apoi:*

Troparul: De Dumnezeu purtătorule, părintele nostru Calinic, povăţuitorule al călugărilor, podoaba cuvioşilor şi lauda arhiereilor, ajutătorule al celor din nevoi şi făcătorule de minuni, cu nevoinţele tale chip de sfinţenie te-ai arătat, iar acum cu îngerii în Ceruri te veseleşti; cu care roagă pe Milostivul Dumnezeu să ne dăruiască pace şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Nu vom tăcea nicicând, de Dumnezeu Născătoare, a spune pururea puterea ta noi, nevrednicii, că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi scăpat pe noi de atâtea primejdii sau cine ne-ar fi păzit pe noi până acum slobozi? Noi de la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, că tu mântuieşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.

15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Canonul Sfântului ierarh Calinic de la Cernica

Cântarea I

Irmos: Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel fugăritul şi mergătorul pedestru la izbăvit; pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Stih: *Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Ştiindu-mă vierme, şi nu om, şi fiind lipsit de podoaba curăţiei vieţii, cum voi îndrăzni a te lăuda pe tine Sfinte ierarhe Calinic, cel ce la înălţimea desăvârşirii ai ajuns încă de pe pământ, iar acum cu serafimii slujeşti Celui Nevăzut, aducând jertfa cântării întreit sfinte împletită cu smerite cereri pentru mântuirea robilor tăi ?

Stih: *Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.*

Ca un luceafăr ai răsărit din cetatea Bucureştilor şi spre mănăstirea Cernica ţi-ai îndreptat paşii, voind a te întâlni cu Soarele vieţii şi Mirele ceresc, Cel ce a făgăduit tuturor celor ce-L iubesc pe El bucuria zilei celei nesfârşite întru Împărăţia Sa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Familia fiindu-ţi temelie a înălţării duhovniceşti spre Hristos, ai urcat mai apoi pe scara monahilor cu paşii smeritei cugetări; o, minune, ca cetele îngerilor ai ajuns degrabă, iar acum ridici pe cei căzuţi în adâncul deznădăjduirii cu neîncetată rugăciunea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În cărările mântuirii îndreptează-mă pe mine prea curată, ceea ce eşti Povăţuitoarea tuturor creştinilor şi cu frică de Dumnezeu îngrădeşte inima mea.

Cântarea a III-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu, Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat-o. Pentru aceasta, cu profetul Avacum, strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu rugăciunea cea neîncetată te-ai asemănat îngerilor şi cu lacrimile tale ai stins tot focul ispitelor, cercetând adâncurile cele nemăsurate ale înţelepciunii dumnezeieşti.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin rugăciunea ta fierbinte către vistieria milostivirii lui Hristos, marele ierarh Nicolae, ai mângâiat sufletele mulţimilor flămânde şi din destul le-ai dăruit hrană, ca să aducă slavă Celui Singur Milostiv.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Precum te-ai îngrijit de cei săraci hrănindu-i cu pâinea cuvântului, dar şi cu hrana cea pentru trup, aşa te milosteveşte şi spre mine, nevrednicul, dăruindu-mi mai mult cuvintele cele dumnezeieşti spre curăţirea inimii mele întinate de păcat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cu purtarea ta de grijă neîncetată, scoate din adâncul întristării pe robii Tăi şi la limanul bucuriei îngereşti ne adu, Preacurată, mângâierea celor întristaţi.

Apoi aceste **stihiri:**

Prin minunată vedenie ai fost povăţuit la înălţarea locaşului în care avea să se prea slăvească numele Domnului, iar noi acum bucurându-ne de el, aducem ţie mulţumire şi cererile noastre cele cu umilinţă le înfăţişăm înaintea sfintelor tale moaşte, prea sfinţite.

Maică Vieţii, inima mea cea pururea tulburată de valurile ispitelor o luminează cu a ta rugăciune, ca să scap eu de alunecarea în păcat.

Sedealna: Ceea ce eşti rugătoare caldă şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu dinadinsul strigăm către tine, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână: vino degrab şi ne izbăveşte pe noi din nevoi, ceea ce eşti singura grabnic folositoare.

Păstor turmei celei cuvântătoare fiind, cu vrednicie o ai povăţuit către păşunile înţelepciunii Duhului, sub aripile rugăciunii tale ca o maică ocrotind pe toţi. Nu ne lipsi nici pe noi acum de acoperământul milostivire tale, Sfinte ierarhe Calinic

Cântarea a IV-a

Irmos: Nepăzind poruncile Tale Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har şi pentru răni zac gol; ci mă rog Ţie, Mântuitorule, mântuieşte-mă!

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu am haină de nuntă pentru a intra în cămara lui Hristos şi asemenea şarpelui mă târăsc în pământul păcatelor, neaflând slobozire din robia patimii, dar tu, părinte Calinic, nu te scârbi de mine, cel osândit de mulţimea fărădelegilor mele, ci prin rugăciunea ta arhierească dă-mi dezlegare de păcatele tinereţilor mele şi îmi înviază sufletul prin pocăinţă.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Agonisindu-ţi comoara smeritei cugetări, te-ai păzit nevătămat de toate înşelăciunile cu care vrăjmaşul învifora mintea ta iubitoare de înţelegeri dumnezeieşti, însă acum, ca unul ce cunoşti războiul cel cumplit al tuturor creştinilor, întinde-ne şi nouă mână de ajutor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Umplutu-s-a de mânie cel viclean, căci nu putea nicidecum să se atingă de comoara blândeţii tale, prin care rămâneai netulburat de toate ispitele lui, ochii inimii ridicându-i totdeauna la rugăciune către Soarele slavei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Maica Luminii, risipeşte noaptea păcatului ce pustieşte inima mea şi cu raza gândului smerit povăţuieşte-mă către aflarea limanului pocăinţei.

Cântarea a V-a

Irmos: Căutând cu ochiul Tău cel neadormit, milostiveşte-Te spre mine, cel cuprins de dormitarea trândăviei, şi care slujesc somnului desfătărilor în patul patimilor; Cel ce ţi-ai plecat capul pe Cruce şi Te-ai trezit de bunăvoie, mic-şorând Hristoase, noaptea păcatului, cel ce eşti lumina dreptăţii.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Însuţi strălucind ca biserică a Treimii prea înfrumuseţată de virtuţi, te-ai ostenit a ridica locaşuri Celui ce Se bucură a locui în locaşurile inimii, ca pe toţi să-i cheme la porţile Împărăţiei.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pământul Olteniei a săltat, primindu-te în braţele sale pe tine, comoara cea prea scumpă a sfinţeniei, pe care te rugăm şi noi, să nu ne lipseşti de darul rugăciunii tale, ca să se păzească pământul ţării noastre întru pace, iar credinţa nestricată.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe văduve şi pe orfani ai cercetat, întru toţi văzând chipul lui Hristos, iar acum prin pilda vieţii tale pleacă şi inima noastră spre milostivire, ca să nu fim numă-raţi cu cei ce se osândesc pentru împietrire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tu eşti bucuria tuturor celor cufundaţi în necazuri şi liman binecuvântat al celor înţelepţi; nu ne trece cu vederea nici pe noi, cei ce pătimim în mijlocul multor încercări.

Cântarea a VI-a

Irmos: Rugăciunea mea voi înălţa către Domnul şi Lui voi spune mâhnirile mele; că sufletul meu s-a umplut de răutăţi şi viaţa mea s-a apropiat de iad. Dar ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Putere ai luat de la Hristos a slobozi firea omenească cea asuprită de diavoli şi a izvorî miruri de vindecări celor chinuiţi de durerile bolii; izbăveşte-mă şi pe mine din mâna celui rău, Sfinte Calinic, ridicând prea sfintele tale mâini la rugăciune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.
Iubitor de înţelepciune fiind, ai împodobit Biserica lui Hristos cu dumnezeieşti cărţi spre luminarea fiilor ei, iar acum roagă-te să fie scrişi în cartea vieţii cei ce te cinstesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Stinge focul patimilor mele cu roua rugăciunii tale, Maica Vieţii, ca să nu moştenesc eu focul cel veşnic, ci odihna izvoarelor Raiului.

Apoi aceste **stihiri:**

Cugetând în toată vremea la înfricoşătoarea judecată a lui Hristos, povăţuit-ai pe ucenici a-şi povăţui gândul pe cărările cugetării la moarte, cu care trezeşte din patul lenevirii şi inima mea.

Preacurată, care, prin cuvânt, negrăit ai născut pe Cuvântul în zilele cele mai de apoi, roagă-te Lui, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul: Pomenirea ta cea purtătoare de lumină, ierarhe Calinic, veseleşte sufletele celor credincioşi, şi atingerea sicriului sfintelor tale moaşte sfinţeşte simţurile şi dăruieşte tămăduiri. Pentru aceasta, după datorie te cinstim pe tine şi cu bucurie îţi cântăm: Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!

Prochimenul, glas 4: Cinstită este înaintea Domnului, moartea cuviosului Său.

Stih: Fericit bărbatul cel ce se teme de Domnul…

Evanghelia după Matei:

Ev. Matei 11, 27-30

Zis-a Domnul ucenicilor Săi:
27.Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte pe Fiul, decât numai Tatăl, nici pe Tatăl nu-L cunoaşte nimeni, decât numai Fiul şi cel căruia va voi Fiul să-i descopere.
28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Slavă… glas 2

Pentru rugăciunile cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum…

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul Tău.

Stih: ***Miluieşte-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale curăţeşte fărădelegile noastre.***

Roagă-te lui Hristos să-mi descuie porţile pocăinţei, ca să nu rămân eu în afara curţii milostivirii dumnezeieşti, ci să aflu milă, aducându-ţi ţie stâlpări de laude, prea fericite părinte Calinic.

[Mântuieşte, Dumnezeule, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta, cercetează lumea Ta cu milă şi cu îndurări, înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile prea curatei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci; cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor netrupeşti Puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; ale Sfinţilor, măriţilor şi întru tot lăudaţilor apostoli; ale tuturor sfinţilor sfinţiţilor ierarhi; ale sfinţilor, măriţilor şi bunilor biruitori mucenici; ale prea cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor părinţilor noştri, ale sfinţilor (N), a căror pomenire o săvârşim, ale Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, ale Sfinţilor şi drepţilor dumnezeieşti părinţi Ioachim şi

Ana şi pentru ale tuturor sfinţilor; rugămu-ne, Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.
Doamne, miluieşte (de 12 ori).]

Cântarea a VII-a

Irmos: Chipului celui de aur neînchinându-se tinerii lui Avraam, s-au lămurit ca aurul în topitoare; că, în cuptorul cel de foc, ca într-o cămară luminată, dănţuiau, cântând: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu blândeţea inimii tale ai minunat pe toţi şi ai odihnit sufletele cele rănite de necazuri, în rândul cărora numărându-ne şi noi, cerem rugăciunea ta arhierească spre iertare şi vindecare.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cele ascunse ale voinţei dumnezeieşti le vedeai lămurit prin Duhul, deci cunoscând şi mulţimea păcatelor mele roagă-te Domnului să-mi dea iertare şi mare milă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe Maica Domnului şi Sfinţii Îngeri văzându-i, ai îndemnat la mai multă evlavie şi curăţie a minţii pe cei ce se osteneau la slujbe; nu te scârbi ierarhe, de întinăciunea minţii mele la rugăciune, ci dă-mi darul tău din destul.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Luând în minte mulţimea răutăţilor mele, mă cutremur de pedeapsă, dar tu stai înainte Preacurată, şi cere pentru mine vreme de pocăinţă.

Cântarea a VIII-a

Irmos: Văzându-Te soarele întins pe Cruce, şi-a strâns razele şi tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce eşti din fire nepătimitor. Pentru aceasta, Te rog Hristoase: tămăduieşte ca un doctor patimile sufletului meu!

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ceasul sfârşitului ţi-a fost vestit de Maica Domnului, ca unui ales al ei, iar acum nu înceta a te ruga acesteia ca să potolească valurile necazurilor ce se ridică asupra noastră.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Îndrăzneală mare având înaintea Domnului, viaţa ţi-ai prelungit, ca să te bucuri cu ucenicii de lumina Învierii, însă petrecând acum întru lumina neapropiată, înviază şi sufletele noastre tulburate de vrăjmaş.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Stând înaintea scaunului Celui Nevăzut, cere să se păzească Biserica lui Hristos de toată tulburarea ereziilor, ca întru pace să aducem slavă Ziditorului, îngrădindu-ne şi cu rugăciunea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Din pântecele Tău a răsărit Crinul cel tainic al înţelepciunii, Cel ce cu mireasmele gândurilor dumnezeieşti pe toţi ne veseleşte şi ne luminează, ca să te lăudăm pe tine neîncetat, prea curată Maică a Domnului.

Cântarea a IX-a

Irmos: Eva adică, prin păcatul neascultării, blestem înăuntru a adus, iar tu Fecioară de Dumnezeu Născătoare, prin odrasla purtării în pântece, lumii binecuvântare ai înflorit; pentru aceasta toţi te slăvim.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca unul ce eşti podoaba ostrovului Cernicăi şi rugător neîncetat pentru neamul nostru, nu ne lipsi pe noi de mijlocirea ta înaintea Tronului ceresc, prea fericite.

Stih: ***Sfinte părinte ierarhe Calinic, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu puterea Crucii te-ai îngrădit mai înainte de trecerea pragului acestei vieţi, iar acum ajută-ne a ne ridica crucea noastră, dându-ne suflarea lină a rugăciunii tale pe marea înviforată de ispite a acestei vieţi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Dat-ai slavă lui Dumnezeu pentru toate ca o slugă bine mulţumitoare şi împreună cu slujitorii cei cereşti ai fost numărat, ca neîncetată jertfă de laudă să aduci Stăpânului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Apoi aceste **stihiri**, glas 8, podobie: „Ceea ce eşti mai cinstită…”.

Bucură-te, comoara ierarhilor, canonul monahilor şi bucuria credincioşilor, cel ce cu acoperământul rugăciunii tale păzeşti sufletele de toată tulburarea vrăjmaşilor nevăzuţi.

Preasfinţite Calinic, tu cu dorul vieţuirii îngereşti într-aripându-te, te-ai învrednicit a sta întru curăţie înaintea jertfelnicului rugăciunii, aducând mireasma gândurilor dumnezeieşti, rugându-te încă şi acum neîncetat ca să se dăruiască pace poporului bine credincios şi mare milă.

Din cursele vrăjmaşilor izbăveşte-ne pe noi, cei ce am alunecat în păcate cumplite şi ca unul ce te-ai înstrăinat încă din timpul vieţii de toată patima, vindecă rănile patimilor noastre cu picăturile rugilor tale.

Cămară a milostivirii tuturor celor săraci şi întristaţi te-ai făcut, prea fericite, cel ce aveai inima ca pe o cămară în care Se odihnea Preasfânta Treime, luminându-te cu razele iubirii de oameni.

Vezi sfinte, şi sărăcia cugetului meu şi slăbiciunea ticălosului meu suflet, vezi şi rănile cele multe pe care însumi mi le-am pricinuit prin neascultare şi grabnică alergare către măririle pământeşti; cu puterea rugăciunii tale arhiereşti, dezleagă cumplita suferinţă a inimii mele, şi către căile păcii mă povăţuieşte, ca să aduc Stăpânului Hristos roade vrednice de pocăinţă cu nădejdea mântuirii.

Întăreşte inima mea pe piatra smeritei cugetări, ca să nu fiu eu înghiţit de adâncul păcatului şi iarăşi să mă tânguiesc necercetat; Sfinte Calinic, măcar că suntem mult păcătoşi, totuşi, nu te întoarce dinspre rugăciunile celor ce cu umilinţă îşi pleacă genunchii trupului şi ai inimii înaintea raclei sfintelor tale moaşte.

Cetele puterilor netrupeşti, cu Botezătorul, cu apostolii lui Hristos, cu Sfântul ierarh Calinic şi cu Născătoarea de Dumnezeu Maria, faceţi rugăciune ca să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Mare apărător eşti monahilor celor ce bine se ostenesc pe calea desăvârşirii şi săracilor părinte prea milostiv, deci nu te întoarce nici dinspre mine, cel împietrit, ci dăruieşte-mi mare milă de la Hristos prin a ta rugăciune.

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind

cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Vreme în care ne închinăm icoanei Sfântului: Pe mine, cel ce m-am legat cu neascultarea şi cu faptele cele grozave din multă mândrie, dezleagă-mă ierarhe, de mulţimea păcatelor mele, cu puterea ce o ai de la Hristos, căci şi Acesta nu S-a scârbit de femeia cea păcătoasă, ceea ce părul şi-a dezlegat, ca să ia dezlegare de păcate de la Stăpânul tuturor.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub sfânt acoperământul Tău.

Sursa:
http://ortodox.md/paraclisul-sfantului-ierarh-calinic-de-la-cernica/

Imnografie

Troparul Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului: De Dumnezeu purtătorule, părintele nostru Calinic, povăţuitorule al călugărilor, podoaba cuvioşilor şi lauda arhiereilor, ajutătorule al celor din nevoi şi făcătorule de minuni! Cu nevoinţele tale chip de sfinţenie te-ai arătat, iar acum cu îngerii în ceruri te veseleşti; cu care roagă pe Milostivul Dumnezeu să ne dăruiască nouă pace şi mare milă.

Condacul Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului: Pomenirea ta cea purtătoare de lumină, Sfinte ierarhe Calinic, veseleşte sufletele celor credincioşi şi atingerea sicriului sfintelor tale moaşte sfinţeşte simţirile şi dăruieşte tămăduiri. Pentru aceasta, după datorie te cinstim pe tine şi cu bucurie îţi strigăm: bucură-te, părinte, de Dumnezeu însufleţite!

Viaţa Sfântului ierarh Calinic de la Cernica (1787-1868)

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica s-a născut la 7 octombrie, 1787 în Bucureşti, aproape de biserica Sfântul Visarion. Din sfântul botez a primit numele de Constantin.

Părinţii săi se numeau Antonie şi Floarea şi erau foarte evlavioşi. Cel mai mare dintre copiii lor a fost în tinereţe preot de mir; apoi, intrând în viaţa monahală, s-a călugărit sub numele de Acachie. De asemenea şi mama Sfântului Calinic, fericita Floarea, după ce şi-a crescut copiii, s-a retras în Mănăstirea Pasărea, primind marele şi îngerescul chip sub numele de schimonahia Filoteia.

Tânărul Constantin, cel mai mic dintre copii, a primit din pruncie o educaţie religioasă aleasă, învăţând carte în Bucureşti, la şcolile care funcţionau pe acea vreme pe lângă biserici.

În anul 1807 a intrat în nevoinţa călugărească la Mănăstirea Cernica, sub ascultarea cuviosului stareţ, arhimandritul Timotei. La 12 noiembrie 1808 a fost tuns în schima monahală sub numele de Calinic, iar la 3 decembrie 1808 a fost hirotonit ierodiacon.

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, fiind vas ales al Duhului Sfânt, a iubit de mic rugăciunea, tăcerea, cinstea şi milostenia. Încă de când era călugăr tânăr în Mănăstirea Cernica, postea foarte mult, îşi împlinea regulat canonul şi pravila cu multă osârdie, se luptă împotriva somnului şi nu lipsea niciodată de la slujbele bisericii, după mărturia bătrânului Hariton, iar ziua lucra împreună cu părinţii la ascultările cele grele ale mănăstirii.

După plecarea la Sfântul Munte a duhovnicescului său părinte, ieroschimonahul Pimen, cuviosul Calinic şi-a pus această aspră rânduială, ca în toată săptămâna să nu mănânce bucate fierte la foc, fără numai pâine cu apă, după apusul soarelui, iar sâmbăta şi Duminica să meargă la trapeză împreună cu părinţii şi să se mângâie cu înfrânare.

Mărturisesc părinţii care l-au cunoscut pe Sfântul Calinic că faţa îi era mereu palidă de multă postire şi ochii adânciţi în orbite din pricina multor privegheri şi a atâtor lacrimi. Căci dobândise de la Dumnezeu darul lacrimilor la sfânta rugăciune.

În anul 1813, murind de ciumă mulţi preoţi călugări din Mănăstirea Cernica, stareţul Timotei stăruia mereu să facă preot pe smeritul ierodiacon Calinic. El însă se lepăda de un dar mare ca acesta, socotindu-se pe sine cu totul nevrednic. Însă, fiind foarte ascultător şi lăsându-se în voia lui Dumnezeu, a primit taina sfintei preoţii, săvârşind cele sfinte în toată viaţa sa cu lacrimi şi cu multă evlavie.

După primirea darului preoţiei, la 13 februarie, 1813, Sfântul Calinic a început şi mai mult a se nevoi şi a sluji cu osârdie tuturor, fiind plin de dumnezeiasca dragoste către toţi, după cuvântul ce zice: "Dacă vrei să te iubească toţi, iubeşte şi tu pe toţi". De vedea pe cineva scârbit, împreună cu el se întrista; pe cei bolnavi îi cerceta şi după ale sale puteri îi mângâia, iar pe săraci mereu îi miluia. Pentru aceasta toţi îl iubeau ca pe un adevărat tată şi părinte duhovnicesc. Apoi era atât de smerit, că pe cât se înălţa cu cinstea şi cu darul de către toţi, cu atât mai mult se smerea către toţi, după cuvântul Domnului Care zice: ***Care între voi va vrea să fie întâi, să vă fie vouă slugă*** (Matei 20, 27).

Cuviosul Calinic a fost hirotesit duhovnic al Mănăstirii Cernica la 20 septembrie, 1815, de însuşi mitropolitul Ţării Româneşti, Nectarie şi este rânduit eclesiarh mare. Din această zi aproape toţi părinţii şi fraţii din obşte se

mărturiseau la el, pentru că toţi se cucereau de nevoinţa lui şi îşi făceau adăpost şi mângâiere supărărilor lor. Şi era atât de iscusit duhovnic, încât veneau la spovedanie nu numai monahii, ci şi multă lume din afară şi chiar mitropolitul.

Acest fericit părinte, ori de câte ori era ocărit de cineva, grăia de bine, iar pe cel care îl nedreptăţea, îndată îl miluia şi îl ajuta cu tot ce putea. Însă la dânsul în chilie altceva nu se găsea, fără numai un ulcior cu apă. Mai spuneau părinţii că în chilia sa cuviosul era atât de liniştit, încât nici ucenicii lui nu-l auzeau ce face, când adică se odihnea şi când era la rugăciune. După mărturia mai multor duhovnici din vremea sa, cuviosul Calinic săvârşea în timp de 24 de ore două mii de închinăciuni şi trei sute de metanii mari, precum şi pravila cea rânduită fiecărui călugăr la chilie. Aceiaşi duhovnici ai Mănăstirii Cernica adevereau că Sfântul Calinic, încă din anii tinereţii, a primit darul neîncetatei rugăciuni a lui Iisus, prin care s-a făcut casă a Duhului Sfânt şi vas al alegerii.

În primăvara anului 1817, cuviosul Calinic, împreună cu Ignatie duhovnicul şi cu un alt călugăr s-au sfătuit să postească desăvârşit tot Postul mare până la Sfintele Paşti. Deci, luând binecuvântare de la stareţul Mănăstirii Dorotei, au început această aspră şi mai presus de putere nevoinţă; dar din lipsa dreptei socoteli, satana le-a făcut la toţi o grea ispită. Călugărul n-a putut să postească deloc. Ieroschimonahul Ignatie a postit câteva săptămâni, s-a îmbolnăvit şi cu greu s-a vindecat. Iar cuviosul Calinic a postit desăvârşit până în joia Canonului mare - adică până în joia din săptămână a cincea a Postului mare, când a mâncat o jumătate de prescură. Dar voind să împlinească cele 40 de zile de post, asemenea Mântuitorului şi sfinţilor de demult, s-a îmbolnăvit de o cumplită ameţeală de cap şi slăbire a firii, încât n-a mai ştiut nimic de sine până în Duminica Tomei. Pentru aceasta stareţul Dorotei era foarte mâhnit, crezând că nu va mai scăpa cu viaţă.

Însă, cu darul lui Dumnezeu, cuviosul Calinic şi-a venit din nou în simţire, spre bucuria stareţului şi a tot soborul. Din ceasul acela, părintele Dorotei i-a rânduit să ţină toată viaţa calea cea împărătească. Adică, să se împărtăşească zilnic din masa cea de obşte la trapeză. Deci, făcând ascultare, Sfântul Calinic mânca zilnic cu fraţii la masă, fără să mai aibe nimic de mâncare la chilie sau să guste ceva fără binecuvântare. Cu toate acestea, din postirea cea de 40 de zile, cuviosul a rămas cu o permanentă durere de cap, pe care a simţit-o până la obştescul său sfârşit.

În vara aceluiaşi an, Sfântul Calinic n-a mâncat pâine deloc, timp de 40 de zile, nici legume fierte la foc. Numai seara, după apusul soarelui, mânca câte o felie de pepene şi fructe crude, ca să-şi potolească slăbiciunea firii şi să nu calce porunca stareţului.

Ucenicul său, arhimandritul Anastasie Baldovin, mărturisea că toată viaţa sa, cuviosul nu dormea întins pe pat, ci aţipea câteva ceasuri pe un scaun, îmbrăcat şi încins cu o curea lată de piele. Era ca o adevărată santinelă, gata oricând de luptă, veghind neîncetat asupra nevăzuţilor vrăjmaşi care încercau să-l ispitească, fie prin trup, fie prin gânduri.

Acelaşi ucenic zicea că nimeni nu putea să ascundă ceva sau să spună vreo minciună înaintea Sfântului Calinic, pentru că era înaintevăzător şi îndată descoperea adevărul şi cele ce urmau să se întâmple în viitor. ***Acelaşi ucenic prea iubit al Sfântului Calinic spunea că dascălul său era atât de blând şi smerit cu inima, încât oricine socotea că are în faţa sa un înger, iar nu om pământesc.*** De aceea toţi îl iubeau, îl cinsteau şi îl aveau ca pe un adevărat sfânt, atât călugării şi mirenii, cât şi episcopii şi dregătorii ţării.

Cu binecuvântarea duhovnicului său, fericitul Calinic a călătorit la Sfântul Munte Athos în vara anului 1817, minunându-se de nevoinţele călugărilor atoniţi. Apoi, cu rânduiala lui Dumnezeu, s-a întors înapoi la metanie, luând mult folos sufletesc de la părinţii atoniţi.

La 14 decembrie, 1818, cuviosul Calinic a fost ales stareţ al Mănăstirii Cernica, cu voia lui Dumnezeu şi a Sfântului ierarh Nicolae, patronul acestui sfânt locaş, având doar 30 de ani. Pentru sfinţenia vieţii lui şi bună chivernisire a mănăstirii, la 9 aprilie, 1820, este hirotesit arhimandrit şi păstoreşte obştea Cernicăi timp de 32 de ani, adunând în jurul său mulţi călugări, căci se silea, nu numai cu viaţa sa, ci şi cu alese sfaturi duhovniceşti, să îndrepteze pe cei leneşi şi tulburători din mănăstire. Astfel, pe mulţi îi îndrepta pe calea cea bună, iar pe cei răzvrătiţi şi neascultători îi scotea afară din obşte, după porunca Apostolului, ca să nu vatăme pe alţii.

Urmând Sfinţilor Părinţi el socotea că ascultarea este cea mai mare virtute pentru monahi şi temelia vieţii călugăreşti. Astfel, învăţa pe fiii săi duhovniceşti că "***viaţa de obşte, în sfânta ascultare, a întemeiat-o însuşi Domnul nostru Iisus Hristos, prin pilda vieţii sale pământeşti***".

Spuneau părinţii şi acestea: că marele stareţ nu îngăduia deloc clevetirea în viaţa călugărească, căci o socotea "moartea sufletului". În locul multei vorbiri, îi sfătuia pe ucenici să practice neîncetat tăcerea şi rugăciunea lui Iisus. Aceiaşi părinţi spuneau de cuviosul Calinic că îşi împlinea chemarea de stareţ cu mare râvnă şi frică de Dumnezeu, ştiind că "lucrul cel mai greu şi anevoios este meşteşugul călăuzirii sufletelor pe calea mântuirii".

Uneori zicea către ucenici: "***Stareţul este inima tuturor inimilor care îl caută şi îi cer sfat şi mângâiere. El este calea spre desăvârşire a tuturor sufletelor credincioase din jurul său***".

Cuviosul obişnuia adesea să pescuiască în lacul din jurul mănăstirii, iar peştele pe care îl prindea îl dădea la obşte pentru hrană părinţilor. Într-o zi, un călugăr tânăr, curăţind de solzi o caracudă mică, a început a cârti şi, lovind-o cu cuţitul, zicea: "Na, na! De ce n-ai adus pe tatăl tău, pe mamă-ta, pe moşul tău, pe strămoşul tău, care aveau solzi mai mari, că nu mă mai necăjeam atâta!" Apoi tot el răspundea: "Am venit şi cu tata, şi cu mama, şi cu moşul, şi cu strămoşul, dar i-au luat părinţii duhovnici cei din comitet şi părintele stareţ".

Aceste cuvinte au ajuns la urechile cuviosului stareţ Calinic. Atunci el, stând puţin pe gânduri, pentru a înlătura orice pricină de sminteală din mănăstire a zis: "De azi înainte nu voi mai pune peşte în gura mea!" Şi, într-adevăr, până la sfârşitul vieţii sale, nu a mai mâncat niciodată peşte, păzind cu sfinţenie făgăduinţa dată. Se hrănea numai cu verdeţuri, şi acelea o dată pe zi, cu multă înfrânare.

În timpul răscoalei din anul 1821, mulţi locuitori din Bucureşti s-au adăpostit la Mănăstirea Cernica. Iar bunul stareţ i-a găzduit pe toţi în Insula Sfântul Nicolae, prin chiliile călugărilor, iar pe călugări i-a mutat în Insula Sfântul Gheorghe. În acele zile de grea încercare pentru ţară, multă mângâiere au aflat unii din locuitorii Capitalei de la Sfântul Calinic. Că pe toţi îi îmbărbăta, îi odihnea şi îi hrănea gratuit din alimentele mănăstirii.

În primăvara aceluiaşi an, auzind turcii de mulţimea mirenilor adăpostiţi în insula Cernicăi şi socotind că ar fi dintre răsculaţi, au înconjurat mănăstirea cu tunuri şi stăteau gata s-o distrugă, iar pe cei aflaţi în ambele insule să-i ucidă cu sabia. Atunci Sfântul Calinic a adunat tot poporul şi pe călugări în biserică, le-a ţinut cuvânt de îmbărbătare şi au făcut împreună priveghere de toată noaptea. Iar a doua zi a trimis un călugăr cu jalbă la mai marele turcilor din tabăra alăturată. Şi astfel, cu rugăciunile Sfântului Calinic, cu lacrimile poporului şi cu mijlocirea Sfântului Nicolae, s-au liniştit turcii şi s-au izbăvit cu toţii de moarte.

Terminându-se hrana în Mănăstirea Cernica, călugării şi mirenii erau ameninţaţi de cumplită foamete. Deci, căzând Sfântul Calinic la rugăciune cu multe lacrimi în faţa icoanelor Maicii Domnului şi a Sfântului Nicolae şi cerându-le grabnic ajutor, îndată a fost ascultat. Cum s-a ridicat marele stareţ de la rugăciune, au intrat pe poarta mănăstirii cinci care trase de câte doi boi, pline cu pesmeţi de pâine, trimise de paşa, mai marele turcilor din tabăra apropiată.

Tot în anul 1821, un alt paşă, care îşi avea tabăra sa în satul Pantelimon, a răpit o călugăriţă din Mănăstirea Pasărea, drept ostatecă. Dar Sfântul Calinic, nerăbdînd ca mireasa lui Hristos să fie în mâinile păgânilor, a făcut jalbă la stăpânire şi a izbăvit călugăriţa din mâinile turcului. Deci, supărându-se cumplit paşa, a hotărât să pornească noaptea cu armele asupra mănăstirii ca s-o prade şi să-l ucidă pe stareţ. Atunci Sfântul Calinic, auzind de răzbunarea turcului, a făcut priveghere de toată noaptea, cerând ajutorul lui Dumnezeu. Şi iarăşi, prin minune, a fost izbăvit de primejdie, căci chiar în noaptea aceea, pe când paşa lua cafeaua ca apoi să năvălească asupra mănăstirii, o slugă a sa a încercat să-l omoare cu arma. Dar glontele oprindu-se în punga cu galbeni, turcul a scăpat cu viaţă. Cutremurat de această minune, a doua zi, paşa a trimis acei galbeni la Mănăstirea Cernica din care, după porunca cuviosului, s-a făcut la intrare o fântână cunoscută până astăzi sub numele de "Fântâna Turcului".

Pe lângă înnoirea vieţii duhovniceşti în obştea sa, marele stareţ al Cernicăi s-a îngrijit şi de cele necesare vieţii pământeşti, după exemplul înaintaşilor săi. Astfel, a terminat de pictat biserica din insula Sfântului Nicolae, iar cu banii donaţi de arhiereul Ioanichie Stratonichias din Bucureşti, a zidit o biserică mare cu cetate, în insula Sfântului Gheorghe, pentru că nu mai încăpeau călugării într-o singură biserică.

Mai înainte însă de începerea bisericii, i s-au arătat noaptea în vis Sfântul ierarh Nicolae, Sfântul mare mucenic Gheorghe şi fericitul stareţ Gheorghe. Deci, Sfântul Nicolae a zis cuviosului Calinic: "Scoală-te şi să zideşti în ostrovul cel mic o biserică în numele Sfântului mucenic Gheorghe...". Marele mucenic i-a adăugat, apoi, aceste cuvinte: "Noi îţi vom trimite tot ce-ţi va trebui". Iar stareţul Gheorghe i-a zis: "Să nu ai nici o îndoială în inima ta!"

Această vedenie arătînd-se deodată şi cuviosului Pimen duhovnicul, l-a încredinţat pe Sfântul Calinic să înceapă lucrul. ***În anul 1832 a început noua biserică. În anul 1838 s-a dărâmat de un puternic cutremur, iar după patru ani a fost zidită din nou, aşa cum se vede până astăzi. A mai zidit, din anul 1846, biserica Mănăstirii Pasărea şi alte câteva biserici parohiale.***

Sfântul Calinic a fost, de asemenea, şi un bun iconom al Mănăstirii Cernica şi al celorlalte mănăstiri - Pasărea, Snagov, Căldăruşani, Ciorogârla şi Poiana Mărului - care erau sub povăţuirea sa. Când a intrat cuviosul ca stareţ, Cernica avea doar "o teleguţă cu un bou cu care umbla un călugăr pe uliţele Bucureştilor şi oricine voia din popor arunca câte o pâine în acea teleguţă şi apoi se întorcea la mănăstire şi împărţea acea pâine pe la călugări. Iar pentru îmbrăcămintea călugărilor se trimitea ajutor de la domnie şi de la alţi buni creştini...".

Însă venerabilul stareţ, în puţină vreme, a refăcut iconomia mănăstirii, a făcut un mare metoc în satul Bucureşti-Ilfov, a ridicat case şi adăposturi pentru oameni şi vite, a cultivat pământul cu tot felul de cereale, a plantat vii şi păduri, încât se mirau toţi de priceperea lui. Acolo creştea mănăstirea cirezi de vite şi turme de oi pentru hrană şi îmbrăcămintea călugărilor din lavră.

Fiind chemat şi propus de câteva ori să fie mitropolit al Ţării Româneşti, Sfântul Calinic, din marea lui smerenie, nu a primit. Dar un om vrăjmaş din preajma sa, îndemnat de zavistnici, i-a dat otravă. Pe când marele stareţ zăcea pe patul de moarte, s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: "Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, nu credeam şi nu doream să mor otrăvit". Atunci, în umbra nopţii, un glas de taină i-a răspuns: "Nu vei muri de otravă! Scoală-te şi fii sănătos, că nu după mult timp vei fi episcop la Rîmnicu-Vîlcea, unde vei îndrepta Biserica şi clerul care este în decădere". În ceasul acela cuviosul s-a sculat sănătos din pat şi s-a dus la Utrenie, că era miezul nopţii.

Pentru blândeţea şi sfinţenia vieţii sale, atât de mulţi călugări s-au strâns în jurul Sfântului Calinic, încât nu mai încăpeau în amândouă insulele. În anul 1850, când a plecat ca episcop la Rîmnicu-Vîlcea a lăsat în Mănăstirea Cernica peste 350 de călugări cu viaţă aleasă.

Pe când era stareţ, a venit la cuviosul Calinic pitarul mănăstirii şi l-a înştiinţat că s-a isprăvit făina. Iar el a răspuns: "Să avem nădejde la Maica Domnului şi la Sfântul ierarh Nicolae şi nimic nu ne va lipsi". Apoi, intrând în chilie, a căzut la rugăciune înaintea icoanei protectorului său, zicând: "***Sfinte arhiereule al lui Hristos, Nicolae, mângâietorule al săracilor şi cald folositorule al celor ce te roagă cu credinţă, vino şi acum şi ajută smeritei turmei tale şi ne scapă de foamete, precum ai mântuit pe cei ce erau să se înece în mare, că nu avem alt ajutor după Maica Domnului, afară de tine...".*** Apoi, după Vecernie, a pus să se citească în biserică acatistul Sfântului Nicolae.

Sfântul ierarh Nicolae, ascultând rugăciunea plăcutului său, a venit imediat în ajutorul Mănăstirii Cernica. În ceasul acela a sosit la arhondaricul mănăstirii un car cu boi încărcat cu făină. Erau doi oameni necunoscuţi, trimişi cu această milostenie de stăpânul lor, care, după ce au descărcat povara, îndată au plecat. Drept recunoştinţă, marele stareţ a adunat soborul în biserică şi, după pavecerniţă, a pus să se facă pâine în noaptea aceea pentru mângâierea părinţilor şi fraţilor.

***

În altă zi, pe când vorbea cu părintele Pimen, duhovnicul său, a venit la Sfântul Calinic un om cerându-i milostenie. Iar el i-a dat 50 de lei. După un ceas a venit un tânăr şi i-a spus stareţului: "Părinte, tatăl meu a murit şi a

lăsat să aduc la mănăstire o mie de lei. Iată aici 500 lei şi restul îi voi aduce mai pe urmă, că nu îi am acum". Apoi a plecat. Atunci bătrânul duhovnic a întrebat pe cuviosul: "Ce cugetai, părinte Calinic, când ai dat milostenie acelui om?" Iar blândul stareţ i-a răspuns: "Aş fi vrut să-i dau o sută de lei dar n-am avut. I-am dat numai cincizeci şi am primit 500".

În anul 1829, luna iulie, în dimineaţa unei zile de praznic stătea cuviosul Calinic în chilia sa din insulă mare, aproape de arhondaric. Deci, privind pe fereastră a văzut mulţime de musafiri care veniseră atunci, iar pe bieţii călugări, "ascultătorii din arhondărie", cum alergau în toate părţile ca să slujească musafirilor. Deci, căutând la dânşii cu durere de inimă, a zis în sine: "Ah, Dumnezeule! Cum are să se defaime chipul monahicesc prin petrecerea împreună cu mirenii!" Şi, tare oftând, a început să citească icoasele Sfântului ierarh Nicolae!

Spuneau ucenicii Sfântului Calinic că faptele îi erau întocmai după graiul gurii şi nu putea nimeni să-i găsească nici un cusur. Că după cum învăţa, aşa şi lucra. Că zice şi Mântuitorul: ***Să vă fie cuvântul aşa, aşa şi nu, nu!*** (Matei 5, 37)

La 14 septembrie, 1850, cu sfat de obşte, Sfântul Calinic a fost ales episcop la Râmnicu-Vâlcea, despărţindu-se cu multă durere şi lacrimi de fiii săi, fiindcă "n-a putut strica hatârul iubitului său fiu duhovnicesc, Barbu Dimitrie Ştirbei, domnul Ţării Româneşti şi s-a supus la voia obşteştii Adunări...".

Iată şi cuvântul de învăţătură al Sfântului Calinic rostit către întreaga obşte, în ziua plecării sale la episcopie:

Fraţilor şi Părinţilor,

"***Dumnezeu aşa binevoieşte ca astăzi să ne despărţim trupeşte unii de alţii, dar cu duhul cred că vom fi împreună până la sfârşitul acestei vremelnice vieţi, că eu aşa m-am rugat lui Dumnezeu, ca unde mi s-au topit tinereţile, acolo să mi se sfârşească şi această viaţă, şi cred că se va adeveri. Că nici un lucru nu este mai dulce decât creşterea în căminul părintesc, după cum adesea se întâmplă la noi călugării, iar mai vârtos înţeleg cuvântul meu cei ce au gustat din acest pahar.***

Căci, călugărul, oriunde va merge şi oricât bine va găsi, tot nu este ca unde şi-a pus metania; fiindcă inima lui nu este în pace. Aşa şi eu, ca un călugăr ce sunt, am petrecut aici între aceste ostroave 43 de ani. Gândiţi-vă cu ce mâhnire le las acum şi ce jale mă cuprinde, care singuri o vedeţi pe faţa mea că, pentru lacrimile ce m-au cuprins, nu pot să vă spun tot ce am în inimă,

fără numai aceste puţine învăţături şi vă rog să le păziţi, ca de la un duhovnicesc părinte al vostru şi ascultaţi, iubiţilor, cu luare-aminte.

Fraţilor şi Părinţilor,

Domnul nostru Iisus Hristos a zis către iudei: Casa Mea casă de rugăciune se va chema la toate limbile, iar voi aţi făcut-o peşteră de tâlhari (Matei 21,12). ***Ca să nu pătimim şi să auzim şi noi una ca aceasta, iubiţii mei fraţi şi fii, trebuie dar să avem mare grijă când intrăm în Sfânta Biserică sau în Sfântul Altar, că acolo este Însuşi Domnul nostru Iisus Hristos de faţă în Sfintele Taine.***

Nu este nimeni iertat, fără de mare trebuinţă, a intra în Sfântul Altar. Iar când suntem siliţi, să intrăm cu mare sfială şi frică, după cum zice Proorocul David: Slujiţi Domnului cu frică... (Ps.2,9); ***şi să intrăm cu învăţătură, ca nu din neştiinţă să greşim şi să mâniem pe Domnul şi să pierim din calea cea dreaptă. De aceea noi cu mare evlavie să cinstim cele sfinte. Când este trebuinţă să intrăm, să facem trei închinăciuni înaintea uşii şi, intrând, să descoperim capul. Apoi să facem alte trei închinăciuni înăuntru. Cei hirotoniţi sărută Sfânta Masă, iar monahii nu se ating de dânsa. Şi câtă vreme vom fi în Sfântul Altar să stăm cu mare frică şi cu evlavie, ca înaintea lui Hristos. Şi fiind vremea pomenitului la Proscomidie, tot cu capul descoperit să pomenim, după cum zice Pavel Apostolul: "Bărbatul, rugându-se sau proorocind cu capul acoperit, ruşinează pe Hristos, Capul său". Iar fiind cineva bolnav sau fiind frig tare, poate a-şi acoperi capul, că Dumnezeu cunoscător de inimi este; ştie gândul nostru pentru care ne va şi răsplăti. Aşa suntem datori a urma.***

Iar în vremea Sfintei Liturghii nu este slobod nimănui a intra în Sfântul Altar, numai preoţii, diaconii şi paraclisierii cei slujitori, şi aceştia cu evlavie şi cu linişte să umble. Iar ceilalţi toţi suntem datori a sta în Sfânta Biserică cu mare evlavie şi frică; nici făcând vreo neorânduială sau vorbind, sau cu ochii uitându-ne în vreo parte sau în alta; nici să ieşim până la sfârşitul slujbei, ca să nu cădem în blestemul Sfintelor Sinoade ale Sfinţilor Părinţi, care afurisesc pe cei ce fug mai înainte de otpust. Iar având ascultare sau neputinţă, să meargă la preot, să-i sărute mina, să ia anafură şi aşa să iasă. Însă să se cerce fiecare pe sine, ca nu cumva să fie ispită diavolească sau lenevie, sau nebăgare de seamă, ca să nu cadă în blestemul cel proorocesc, că zice: Blestemat tot cel ce face lucrul lui Dumnezeu cu lenevire sau cu nebăgare de seamă.

Aşa, fraţilor, să petrecem în Casa lui Dumnezeu, că este Casă de rugăciune, iar nu cort de comedii. Să cinstim cele sfinte ca şi noi să fim cinstiţi de

Dumnezeu; iar nu să-L mâniem ca fiii lui Aaron şi să pierim. Acestea vă sfătuiesc şi vă învăţ, iubiţilor, ca toţi să ne mântuim, cu darul Domnului nostru Iisus Hristos, că deşi vom fi departe cu trupurile, dar cu duhul vom fi nedespărţiţi, rugându-ne şi ajutându-ne unii cu alţii, după cuvântul ce zice: "*Frate cu frate ajutorîndu-se se vor face ca o cetate nebiruită*".

Aşa şi voi, fiilor, când vă veţi face rugăciunile cele rânduite de duhovnic, să vă aduceţi aminte şi de mine, părintele vostru, care multă grijă am purtat pentru fiecare din voi, din ziua în care v-am primit în mănăstire. Că v-am iconomisit pe fiecare după puterea voastră şi am îngrijit de voi până astăzi. Şi acum vă dau în mâna Sfântului ierarh Nicolae, mângâietorul neputinţelor mele, ca să îngrijească de mântuirea voastră. Şi după dânsul, vă încredinţez în îngrijirea cuviosului şi al meu iubitor, chir Nicandru, pe care din mică copilărie l-am primit în mănăstire şi este sporit şi vrednic de a povăţui suflete la mântuire.

Apoi, întorcându-se către cuviosul stareţ, părintele Nicandru, a început cu dulci şi jalnice cuvinte a-i zice aşa:

Iubite fiule Nicandru,

Dumnezeu aşa binevoind, ca să te las în locul meu să păstoreşti această turmuliţă, ce de 32 de ani, prin multe osteneli o am îngrijit; şi multe necazuri şi trude am tras pentru locuşorul acesta, numai şi numai să-l văd împodobit cu adunare de ucenici ai lui Hristos. Şi iată, fiule, ţi-i încredinţez astăzi, la număr 354 de călugări, afară de fraţi, şi te rog să porţi grijă de mântuirea tuturor, ca să iei şi cuvioşia ta plată de păstor adevărat.

Şi acum, cu darul lui Dumnezeu să ne mântuim toţi şi peste puţin iarăşi ne vom vedea".

Apoi, aşezându-se în strană cu ochii plini de lacrimi, i-au sărutat mâna toţi părinţii, plângând după dânsul, iar cântăreţii cântau cântări de despărţire. Şi după otpust au ieşit toţi din biserică în sunetul clopotelor, care făcea pe tot muritorul să scoată lacrimi, chiar de avea inimă de piatră. Şi petrecându-i până la un loc, şi-a luat ziua bună, s-a urcat în căruţă şi a plecat, luând cu sine vreo câţiva din părinţi ca să-i fie de slujbă în eparhie.

După un an de zile, Sfântul Calinic, episcopul Râmnicului, trimite iarăşi un cuvânt de învăţătură către obştea Mănăstirii Cernica, plin de aceiaşi mireasmă duhovnicească, precum urmează:

Fraţilor şi Părinţilor,

"Vin cu duhul cercetându-vă, că m-am depărtat de voi cu trupul, dar cu duhul sunt împreună cu voi. Pentru că vă doresc sporirea cea sufletească şi bună petrecere, ca să sporiţi în cele duhovniceşti fapte: în dragoste, unire, ascultare şi întru supunerea către mai marele vostru şi către toţi cei în Hristos fraţi, cum ne-am făgăduit înaintea Sfântului Jertfelnic, la primirea sfântului chip al călugăriei, cu umilinţă.

În locul lui Hristos, vă rog, fraţilor, umblaţi cu bună rânduială între cei de afară, ca văzând faptele voastre cele bune să slăvească pe Tatăl vostru Cel ceresc, iar nu să se defaime numele lui Dumnezeu prin voi. Iată cum veţi putea păzi cinstea lui Dumnezeu şi a voastră, prin paza poruncilor şi a făgăduinţelor călugăreşti:

- a păzi mai întâi pravila bisericească, cu mare luare aminte şi umilinţă, iar nu cu împrăştieri de gânduri şi cu vorbe deşarte. Că dacă Domnul zice că pentru tot cuvântul deşert vom da seamă în ziua judecăţii, cu cât mai vârtos cei ce vorbesc în vremea sfintei slujbe;
- a păzi masa de obşte;
- a vă păzi de adunări la mâncări, la băuturi, la vorbe deşarte, că acestea duc la mare pierzanie pe călugări;
- a nu ieşi din mănăstire fără binecuvântare;
- a nu merge în Capitală sau prin sate, netrimis de ascultare sau pentru vreo mare nevoie a sa. Călugărul care zăboveşte afară de chilie fără a fi de ascultare se strică ca peştele scos din apă;
- a nu avea prieteşuguri osebite;
- a nu avea pungă osebită, ca Iuda.

Vă rog, păziţi-vă şi de cele trei arme ale diavolului, adică acestea: lenevirea, uitarea şi necredinţa, prin care satana robeşte lumea în pierzare.

Aşa vă rog, fraţilor, păziţi poruncile lui Dumnezeu ca şi El să vă păzească pe voi. Vă rog, rugaţi-vă lui Dumnezeu şi pentru mine ca să-mi ierte toate păcatele şi să mă păzească de văzuţi şi nevăzuţi vrăjmaşi, să mă întărească în lupta care mi-a pus-o înainte şi ca să am sfârşit bun, creştinesc.

Iar pentru că vă veţi osteni întru rugăciune, atât pentru voi, cât şi pentru cei împreună cu mine, fraţii voştri cei duhovniceşti, şi ei din osteneala lor vor trimite vouă ajutor trupului, ca să nu slăbiţi întru rugăciune şi să nu-i aveţi despărţiţi de această sfântă adunare; că şi noi încă nu vă uităm în sfintele rugăciuni. Iar dacă vreunii din voi nu voiesc a ne pomeni, fie-le lor asemenea. Însă nu cred că se va afla vreunul necredincios ca să uite dragostea noastră cu care v-am iubit şi vă iubim.

De veţi petrece întru poruncile lui Iisus Hristos, şi El va fi cu voi împreună. Că El a zis că cel ce Mă iubeşte pe Mine, poruncile Mele le păzeşte, şi Eu îl voi iubi pe el şi Mă voi arăta lui (Ioan 14,21).

Aşa vă rog, iubiţii mei fraţi şi fii, păziţi rânduielile pe care vi le-am aşezat, după canoanele Sfinţilor Părinţi, pe care şi eu le-am păzit, după cum m-aţi văzut, fiind între voi.

Iar eu sunt al cuviosiei voastre către Dumnezeu smerit rugător şi de tot binele voitor. Spuneţi tuturor celor ce ne iubesc închinăciunile, cu mâna mea".

Calinic, Râmnic, 1851, aprilie 11

Spunea ucenicul său, Anastasie, că îndată după aşezarea sa în scaunul episcopiei de la Râmnicu-Vâlcea, a şi început a da porunci la protopopi, că "unde s-ar afla un om necununat să-l cunune şi să-l cerceteze pentru ce nu se cunună şi şade cu posadnică".

Sfântul ierarh Calinic avea mare evlavie către Sfântul ierarh Nicolae, al cărui acatist îl citea zilnic. Cu ajutorul lui Dumnezeu şi al marelui ierarh, protectorul său, a rezidit din temelie catedrală episcopală din Râmnicu-Vîlcea, casele episcopale şi seminarul, între anii 1854-1856, care fuseseră distruse de incendiul din 1847. Odată cu biserica, blândul episcop a redeschis şi vestita tipografie din Râmnic, în care a tipărit tot felul de cărţi de slujbă şi de zidire sufletească, pe care apoi le trimitea gratuit la preoţi şi credincioşi.

Spunea iarăşi ***Arhimandritul Anastasie*** despre dascălul său, preasfinţitul Calinic: ***"Mă minunam de aşa viaţă supranaturală, pentru că vedeam că slujesc un sfânt viu. De aceea îndrăzneam de multe ori şi-l întrebam câte ceva despre tainele dumnezeieşti şi el îmi descoperea ceea ce cunoştea că-mi este de folos şi cât putea să încapă în mintea mea cea slabă şi întunecată. Iar dacă înaintam cu întrebările mai departe, îmi zicea: "Nu este acum timpul pentru asemenea întrebări"".***

Acelaşi ucenic spunea: "Avea obicei fericitul, că după rugăciunea de seară mă ţinea lângă preasfinţia sa mai mult timp, povăţuindu-mă în credinţă şi la datoriile mele monahale şi multe lucruri de taină îmi descoperea". Adeseori îmi zicea fericitul: "Fiul meu, mulţi sunt din călugări şi mireni numai cu numele creştini, iar cu viaţa şi cu faptele sunt departe de adevărul creştinătăţii. De aceea, la unii ca aceştia nu ai voie să le arăţi ce ai văzut la mine. Iar acelora pe care îi vei cunoaşte că sunt creştini buni şi cred în darul şi puterea lui Dumnezeu, ai voie de la mine să le arăţi şi să le scrii, numai după ce mă voi duce din această lume trecătoare".

În vara anului 1854, mergând Sfântul Calinic spre Târgu-Jiu, însoţit de ucenicul său şi de mai mulţi slujitori, la rugămintea credincioşilor a poposit peste noapte într-un sat din cale. Şi fiii unui om înstărit au mărturisit bunului păstor că tatăl lor a murit de mai mulţi ani, dar trupul lui n-a putrezit în pământ. L-au dezgropat de trei ori, i-au făcut parastas cu arhierei şi cu preoţi, dar trupul său tot întreg l-au scos din groapă. Deci, l-au rugat pe Sfântul Calinic să le dea voie să-l dezgroape a patra oară pe tatăl lor. Iar după ce fericitul va termina Liturghia arhierească, să citească rugăciunile de dezlegarea păcatelor la mormânt. Şi bunul păstor, milostivindu-se de ei, i-a ascultat.

După terminarea Liturghiei, au mers cu toţii la mormânt. Trupul răposatului, întreg şi nevătămat, era rezemat de zidul bisericii. Şi, iată, o minune preaslăvită! În timp ce Sfântul Calinic citea rugăciunile de dezlegarea păcatelor, trupul cel neputred a început a se preface în ţarină, de la picioare spre cap. La sfârşitul rugăciunilor, întreg trupul său se prefăcuse într-o grămăjoară de ţarină amestecată cu oase albe. Uimindu-se toţi de aceasta, au dat slavă lui Dumnezeu.

***

Părintele Anastasie, ucenicul Sfântului Calinic, spunea că au poposit împreună timp de trei zile la schitul Lainici, unde era egumen marele duhovnic şi arhimandrit Irodion Ionescu, renumit pentru viaţa sa în toate hotarele Olteniei şi dincolo de Carpaţi.

Apoi, pornind pe poteci de munte spre Râmnicu-Vîlcea, a poposit puţin într-o poiană. Şi plecând însoţitorii săi înainte, Sfântul Calinic stătea jos şi plângea. "De ce plângi, prea sfinte? l-a întrebat ucenicul.

Te doare stomacul?"

"Nu, fiul meu, a răspuns el. Dar nu credeam să mai trăiesc să văd alt stareţ schimbându-se la Cernica. Nicandru, stareţul Cernicăi, a murit!..."

Ucenicul, însemnând ziua şi ceasul acela, a plecat după două săptămâni la Mănăstirea Cernica şi s-a încredinţat că arhimandritul Nicandru se mutase la Domnul chiar în ziua şi ceasul când plânsese Sfântul Calinic.

***

Odată, pe când Sfântul Calinic slujea Sfânta Liturghie în paraclisul Episcopiei Râmnicului cu mai mulţi slujitori, a fost adusă la biserică o femeie legată în lanţuri, cumplit chinuită de un duh necurat. La sfârşitul slujbei, protoiereul oraşului a rugat pe bunul păstor de suflete să-i citească o rugăciune de vindecare. Arhimandritul Anastasie i-a pregătit molitfelnicul.

După citirea rugăciunii, Sfântul Calinic a binecuvântat pe femeia bolnavă de trei ori în numele Preasfintei Treimi şi a zis: "În numele Domnului nostru Iisus Hristos, scoală-te!"

În clipa aceea bolnavă s-a vindecat cu darul lui Dumnezeu. Deci, sculându-se sănătoasă de jos, săruta cu lacrimi sfintele icoane, mulţumind binefăcătorului ei.

Apoi, intrând Sfântul Calinic în chilia sa, a început a plânge cu multe lacrimi. "De ce plângi, prea sfinţite?" l-a întrebat ucenicul.

"Nu am nimic, fiul meu, dar văd că pentru multele mele păcate mă pedepseşte Dumnezeu. Spuneţi la toţi că nu pentru mine păcătosul a făcut Dumnezeu această minune de a tămădui pe femeia bolnavă!"

Acelaşi ucenic spunea despre Sfântul Calinic: "***Era atât de milostiv, încât atunci când nu avea ce să dea de milostenie îşi dădea hainele de pe el şi, plângând, mă ruga pe mine nevrednicul să caut bani de unde voi şti că să aibă să dea la "fraţii lui Hristos", că aşa numea fericitul pe săraci şi pe neputincioşi***".

***

Odată, pe când Sfântul Calinic ieşea de la slujbă la o biserică din Craiova, epitropul i-a dat şase galbeni. Iar în ograda episcopiei, o femeie, cerându-i milostenie, a scos acei galbeni şi i-a pus în mâinile ei. După trei zile, femeia aceea a venit iar la uşa Sfântului Calinic să ceară milostenie.

Deci chemând pe părintele Anastasie, ucenicul său, i-a poruncit, zicând: "Dă milostenie femeii de afară!"

"Prea sfinţite, a răspuns el, această femeie a primit şase galbeni când ne-am întors de la biserică".

Dar blândul păstor i-a zis cu asprime: "Dar cuvioşia ta, dacă ai mâncat ieri, astăzi nu mai mănânci? O fi fost şi ea datoare la cineva şi de aceea mai cere. Du-te şi dă-i milostenie!"

Din clipa aceea până la sfârşitul vieţii Sfântului Calinic, n-a mai îndrăznit ucenicul să-i facă vreo observaţie în privinţa milosteniilor.

&&&

Spunea iarăşi ucenicul despre Sfântul Calinic: când hirotonea preoţi, nu numai că nu lua nimic pentru osteneala să, ci oprea şi pe alţii de a le lua ceva. Iar când

plecau preoţii pe la bisericile lor, îi chema înaintea sa şi îi povăţuia cum să se poarte în societate şi cu enoriaşii lor, apoi le dădea bani de cheltuială pe drum, cărţi de preoţie şi alte cărţi în dar.

***

În timpul domniei lui Cuza Vodă - spunea ucenicul Sfântului Calinic - s-a întâmplat o tulburare în seminarul Episcopiei de Râmnic şi el, cu darul şi cu blândeţea sa, a potolit acea tulburare. Aflând de aceasta Mitropolitul Nifon şi ministrul de Culte, Scarlat Creţulescu, au trimis de la Bucureşti un funcţionar în anchetă. "Nu mai este nevoie ca să faci dumneata cercetare, a zis Sfântul Calinic, pentru că eu, ca episcop, i-am liniştit şi mulţumit pe toţi. Să spui la cei care te-au trimis că sunt în neştiinţă de aceasta".

Auzind de cuvintele Sfântului Calinic, ministrul s-a supărat şi intrând în audienţă la domnitor i-a spus: "Măria Ta, să iscăliţi decretul de suspendare a episcopului de Râmnic şi darea lui în judecată, iar dacă nu, să-mi primiţi demisia".

"Demisia dumitale pot s-o primesc, iar decretul contra episcopului de Râmnic niciodată nu-l voi semna!" a zis domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

Apoi, cu voce înaltă, a strigat: "Măi, Scarlate, acela, episcopul Râmnicului, Calinic, este adevăratul şi sfântul călugăr al lui Dumnezeu şi ca el altul nu mai este în toată lumea".

&&&

Sfântul Calinic, având darul înainte-vederii, într-una din zile a spus ucenicului său, Anastasie: "Să ştii, fiul meu, că la 1866, Cuza nu va mai fi domn al ţării şi au să se facă mari schimbări. Să mai ştii că la 1877 are să vină în ţară împăratul Rusiei cu familia şi cu oştirile sale şi are să treacă Dunărea să se bată cu turcii; dar ruşii au să fie învinşi de turci. După aceea, ruşii au să cheme în ajutorul lor oştirea română şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, au să facă românii mari victorii, încât să-i laude şi să-i admire toate continentele lumii. După acest război sângeros are să fie un război cu condeiul, adică cu diplomaţia. Şi după aceasta are să vină un război aşa de mare, cum nu a fost de când pământul, şi ferice de aceia care vor scăpa de acest mare război".

Adeseori, mergând Sfântul Calinic în vizită canonică prin eparhie, i-a plăcut locul liniştit de la schitul Frăsinei. De aceea a voit să facă aici mănăstire de chinovie, ca la Cernica. Deci, numaidecât, în anul 1863, a pus de s-a zidit biserică frumoasă, şi chilii pentru părinţi şi a aşezat reguli ca în Cernica, unde s-au adunat vreo câţiva călugări. Însă, pentru asprimea locului n-au putut să se adune prea mulţi părinţi.

După zidirea Mănăstirii Frăsinei, a voit Sfântul Calinic ca în acest locaş sihăstresc să nu intre niciodată parte femeiască. De aceea, înainte de retragerea sa din scaun, a fixat la un km mai jos de Frăsinei o piatră pe care scrie următoarele: "Calinic, cu mila lui Dumnezeu episcop al Râmnicului, Noului Severin. Acest sfânt lăcaş s-a clădit din temelie de noi, spre a fi chinovie de părinţi monahi. Şi fiindcă prin partea femeiască putea să se aducă vreun scandal monahilor vieţuitori acolo, de aceea, sub grea legătură s-au oprit ca de la acest loc să nu mai treacă înainte, sub nici un chip, parte femeiască. Iar cele ce vor îndrăzni a trece să fie sub blestem şi toate nenorocirile să fie asupra lor, precum sărăcia, gubăvia şi tot felul de pedepse. Şi iarăşi, cele ce vor păzi această hotărâre să aibă binecuvântarea lui Dumnezeu şi a smereniei noastre şi să vină asupra lor tot fericitul bine. Amin".

Calinic. Rm, 1867, ianuarie, 17.

***

În vara aceluiaşi an, după înnoirea Mănăstirii Frăsinei, o copilă din satul Muerească, care păştea vitele aproape de hotarul mănăstirii, alergând după vite, a trecut din greşeală mai sus de piatră cu legământul pus de Sfântul Calinic. În ceasul acela, copila s-a îmbolnăvit de epilepsie.

La rugămintea părinţilor ei, preotul din sat a spus despre aceasta Sfântului Calinic, rugându-l s-o ierte şi să-i citească rugăciuni de vindecare.

"Ce tristă întâmplare, a zis blândul episcop. Să mergem să ne rugăm pentru dânsa!" Deci a venit anume în satul Muerească şi a intrat în casa bolnavei.

Copila zăcea în pat în grea suferinţă. "Mă cunoşti?" a întrebat-o Sfântul Calinic. Iar bolnava a făcut semn din cap că îl cunoaşte.

Apoi, mângâind-o i-a zis: "Ai să te faci sănătoasă; da, da, ai să te faci sănătoasă! Eu te-am iertat! Să ne rugăm lui Dumnezeu să te ierte şi El". Apoi şi-a pus omoforul peste bolnavă, i-a citit rugăciunea de iertare, a stropit-o cu aghiasmă pe frunte şi i-a zis din nou: "Da, ai să te faci sănătoasă!" şi a plecat.

După o zi copila s-a sculat sănătoasă din pat.

Vestea acestei minuni s-a răspândit în toate părţile, căci toţi îl cinsteau pe marele episcop Calinic ca pe un adevărat sfânt şi făcător de minuni.

***

Spunea arhimandritul Anastasie şi despre altă minune. Fiul meşterului Costache, care zidise catedrala episcopală din Rîmnicu-Vîlcea şi Mănăstirea Frăsinei, s-a

îmbolnăvit de epilepsie. Boala îl chinuia tot mai cumplit. Bătrânul meşter a alergat la Sfântul Calinic, cerându-i, cu lacrimi, rugăciuni de vindecare pentru fiul său.

"Du-te acasă, meştere Costache, i-a zis prea sfinţitul, şi te roagă Maicii Domnului!"

Cum a intrat în casă tatăl, şi-a găsit feciorul sănătos, rugându-se în faţa icoanei Maicii Domnului. "Rugaţi-vă şi voi Maicii Domnului, a zis copilul, nu vedeţi cum se roagă prea sfinţitul episcop? De acum înainte nu mă mai îmbolnăvesc!"

În acelaşi ceas a venit şi părintele Anastasie, cu moaştele Sfântului Mercurie, să le sărute copilul, după porunca prea sfinţitului Calinic.

&&&

Spunea iarăşi ucenicul său că din anul 1820 şi până când s-a mutat din viaţa aceasta, peşte n-a mâncat, fără numai verdeţuri şi acelea fără untdelemn, o dată pe zi. Iar unt de vaci, ouă, brânză şi lapte numai sâmbăta gusta câte puţin, ca să biruiască mândria.

Acelaşi arhimandrit spunea că din anul 1850, când a fost ales episcop şi până în anul 1868, când a trecut la Domnul, nu şi-a schimbat întru nimic paza datoriilor sale monahale, ci mai mult se nevoia întru toate faptele cele bune. Chiar şi hainele ce le purta ca episcop nu erau mai luxoase ca cele pe care le purta când era stareţ în Mănăstirea Cernica.

Pe când era episcop de Râmnic, Sfântul Calinic toată ziua şedea cu cartea în mână şi citea. Pentru ca să nu-l prindă somnul, sau să-şi risipească mintea de la lucrarea ei, obişnuia să pună pe carte o greutate metalică rotundă, iar jos, în dreptul cărţii un lighean de tablă gol. Îndată ce Sfântul Calinic se îngreuia de somn şi îşi pierdea echilibrul, greutatea metalică cădea în lighean şi îl deştepta din nou la rugăciune şi la citit. Astfel, cuviosul era permanent stăpân pe voinţa şi pe trupul său.

***

Se mai spunea despre dânsul un fapt vrednic de ştiut. Întrucât nu mânca niciodată carne, după rânduiala vieţii monahale, dăduse poruncă părinţilor de la episcopie să nu mănânce nici ei carne. Într-o zi, stând în cerdacul casei episcopale, i-a venit de departe un miros de carne friptă. Atunci a pornit încet după miros şi a ajuns la chilia unui călugăr. După ce a bătut la uşă, a intrat înăuntru. Călugărul tocmai frigea o bucată de carne.

Deci mâniindu-se prea-sfinţul de aceasta, a început să-l mustre cu asprime, zicând: "Hoitarule! Nu te-ai mai săturat de hoit? Nu vezi că faci mâncare viermilor şi putoare?"

Într-adevăr, Sfântul Calinic ţinea ca ucenicii săi să fie călugări şi cu fapta, nu numai cu cuvântul.

După 17 ani de rodnică păstorire a turmei lui Hristos, adică la 24 mai 1867, Sfântul ierarh Calinic s-a retras din nou la metania sa, Mănăstirea Cernica, unde dorea să-şi dea obştescul sfârşit. A doua zi, de Înălţarea Domnului, a venit la biserică, a stat la Liturghie şi la urmă a dat anaforă părinţilor, sărutându-i toţi mâna. Pe urmă a mers în chilia sa, cea mai dinainte gătită pentru sine, şi de aici n-a mai ieşit până la sfârşitul său, fiindcă slăbise cu totul de bătrâneţe şi de mult post.

Spunea Mitropolitul Nifon către Anastasie, ucenicul Sfântului Calinic: "Ştiu că voi, fraţii Baldovini, aţi servit cu frică de Dumnezeu pe episcopul vostru. Te rog, când vei vedea că este greu bolnav să mă vesteşti şi pe mine ca să mă mărturisesc lui, căci am multe cuvinte care trebuie să i le arăt cât este în această viaţă şi să-mi cer iertăciune". După aceea Mitropolitul a intrat la Sfântul Calinic şi s-a mărturisit lui, ieşind de la el aşa de vesel şi luminat la chip, cum nu mai fusese în toată viaţa lui.

Plecând Mitropolitul Nifon, a zis Sfântul Calinic, care zăcea în pat, către iubitul său ucenic, Anastasie: "Fiul meu, Nifon, mi-a spus totul şi cred că este speranţă de mântuirea lui. Să ştii că la şapte ani, când mă vor dezgropa pe mine, va intra Mitropolitul în mormânt". Această prevestire s-a împlinit întocmai.

În Joia cea mare, anul 1868, spre sfârşitul lunii martie, Sfântul Calinic a chemat la chilia sa şapte preoţi de au slujit Sfântul Maslu. După otpust, le-a zis prea sfinţitul: "Părinţilor, rugaţi-vă lui Dumnezeu pentru mine, că poate zilele acestea ne vom despărţi!"

La rugămintea Sfântului Calinic, în fiecare seară venea în chilia sa ucenicul său iubit, cuviosul Anastasie, şi îi citea toată pravila, căci acum slăbise şi nu mai putea să şi-o facă singur. După terminarea rugăciunii stătea mult de vorbă cu părintele Anastasie şi ceilalţi părinţi apropiaţi, dându-le tot felul de sfaturi folositoare de suflet.
Spunea părintele Anastasie că într-una din aceste seri de rugăciune şi priveghere, i-a zis Sfântul Calinic: "Adu-ţi aminte ceea ce ţi-am spus în anul 1852 la Craiova, şi de atunci până acum, că voi, fraţii Baldovini, Anastasie şi Orest, aveţi să-mi închideţi ochii şi să mă duceţi la groapă. Aşa că, acum mai am 14

zile şi mă duc din această lume. Ai grijă, să mă îmbraci la moarte cu veşmintele ce ţi-am spus că sunt trimise de călugăriţa Brîncoveanca din Moldova".

Spunea iarăşi părintele Anastasie: "Într-o seară, preasfinţia sa întinzând cu mine vorba despre mai multe învăţături şi eu, ştiind că darul Sfântului Duh este cu desăvârşire în el, i-am zis: "Prea sfinţite Stăpâne, ştiu că mult-puţin, cât te-am servit, dar te-am servit cu credinţă şi dragoste. Pentru aceasta nu cer altceva, decât să te rogi lui Dumnezeu ca să-mi ierte păcatele mele pe această lume".

Atunci preasfinţia sa a început să plângă amarnic, încât m-a făcut şi pe mine păcătosul să plâng. După ce s-a liniştit, a început a-mi zice: "Fiul meu, eu v-am primit în Mănăstirea Cernica, eu v-am călugărit şi v-am luat din mănăstire şi aţi urmat mie. Ştiu că nu v-aţi păzit datoriile şi făgăduinţele călugăriei, însă să vă siliţi a le păzi de aici înainte şi vă făgăduiesc, că dacă voi afla har înaintea lui Dumnezeu, am să mă rog pentru voi şi pentru toţi ai mei"".

Dorind Sfântul Calinic să asculte ultima Liturghie pe pământ şi să se bucure de praznicul Învierii lui Hristos, în ziua de Paşti a slujit un preot Sfânta Liturghie în paraclisul chiliei unde şedea, şi s-a împărtăşit pentru ultima dată cu Preacuratele Taine. Era ziua de 7 aprilie, 1868.

În joia luminată, adică la 11 aprilie, se împlineau cele 14 zile prevăzute de Sfântul Calinic. Câteva zile mai înainte, a venit la el stareţul mănăstirii, Arhimandritul Ştefan, pe care îl iubea foarte mult şi i-a dat testamentul pentru înmormântare scris cu câtăva vreme înainte. Apoi l-a mai învăţat şi ceva lucruri duhovniceşti, vorbind amândoi multe ceasuri.

În noaptea de 10 spre 11 aprilie a venit părintele Anastasie la Sfântul Calinic şi i-a citit Utrenia. După otpust au stat amândoi de vorbă, vorbind pentru mântuire şi alte lucruri folositoare. Când se lumina de ziuă, părintele Anastasie s-a retras în chilia sa. Iar la orele cinci, dimineaţa, Sfântul Calinic a chemat pe ucenicul Ghermano, ca să-l îmbrace în cămaşă şi haine de îngropare. Pe toate celelalte le dăduse de pomană. Apoi singur s-a sculat, s-a spălat pe faţă, s-a pieptănat şi a binecuvântat pe toţi câţi erau în casă. Spunea ucenicilor: "Au venit nişte oameni mari în casă şi vor să mă ia cu dânşii".

Cum stătea aşa în picioare, a cerut o cruce. Apoi, ţinând crucea în mână, s-a închinat ei, a sărutat-o şi a zis: "Sfântă Cruce, ajută-mi!" Iar către ucenici a zis: "Să ne vedem în fericirea din cealaltă lume!" Şi rezemându-şi capul pe pieptul lui Ghermano, a răsuflat adânc şi şi-a dat duhul în mâinile Domnului, fiind numărat în ceata Sfinţilor ierarhi ai Bisericii lui Hristos.

La înmormântarea Sfântului Calinic, care a avut loc sâmbăta, 13 aprilie, a venit Mitropolitul Nifon cu patru episcopi, mai mulţi egumeni şi zeci de mii de credincioşi, încât nu mai încăpeau în amândouă ostroavele. Cu toţii se sileau să-i sărute mâinile. Trupul său era îmbrăcat în veşminte arhiereşti, aşa cum poruncise el, era aşezat pe scaun, cu cârja şi Evanghelia pe braţ.

Slujba prohodului s-a făcut în biserica cea mare din ostrovul Sfântului Nicolae. Apoi patru preoţi l-au purtat pe braţe, împreună cu zeci de arhierei, preoţi şi diaconi şi l-au înmormântat aşezat pe scaun, în partea de nord a pridvorului bisericii Sfântul Gheorghe, ctitorită de el.

Tot atunci s-a citit şi testamentul lăsat de Sfântul Calinic de la Cernica, pe care îl dăm în continuare:

DIATA (Testamentul)
PREA SFNŢITULUI EPISCOP CALINIC

În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

"Eu, smerit arhiereu Calinic, episcopul Râmnicului Noului Severin, auzind glasul Domnului ce zice în Sfânta Evanghelie: ***Fiţi gata, că în ceasul care nu gândiţi, Fiul Omui va veni, seara sau la miezul nopţii, sau la cântatul cocoşilor, sau dimineaţa. Ca nu cumva venind fără de veste, să vă afle dormind*** (Luca 12,40).

Acest glas al lui Dumnezeu auzind, şi temându-mă, fiind cu totul cuprins de neputinţe şi bătrâneţe şi din zi în zi slăbind cu trupul, aşteptând în toată vremea acel ceas zis de Domnul, ceasul morţii, după putere înainte găsindu-mă spre ieşirea dintru această vremelnică viaţă, am gândit să scriu această duhovnicească a mea înştiinţare şi diată, ca să fac cunoscut fiecăruia ce ar voi, după sfârşitul meu, să cerce averile chiliei mele. Ca adică să nu se ostenească în zadar, nici să cerceteze pe cei ce au slujit mie pentru Dumnezeu, ca să afle bogăţia mea sau comoara pe care din tinereţe o am adunat.

Pentru că de când am îmbrăcat sfântul şi îngeresc cin monahicesc, în Sfânta Monastire Cernica, la anul al nouăsprezecea al vieţii mele - 1808, noiembrie, 12 - şi m-am făgăduit lui Dumnezeu ca să am vieţuirea cea de bunăvoie, dintru acea vreme până la apropierea de mormânt, n-am câştigat averi sau mişelii, ci numai sfinte cărţi! N-am adunat aur şi argint; n-am voit să am nici haine de prisos, nici orice fel de lucruri, ci numai cele singure de nevoie trupului.
Că necâştigarea cea călugărească cu duhul şi cu lucrul, după putinţă m-am sârguit a păzi, neîngrijind de sine-mi, şi punându-mi toată nădejdea spre purtarea de grijă a lui Dumnezeu, care niciodată nu m-a lăsat. Iar darurile cele

ce le primeam de la făcătorii mei de bine şi veniturile cele de la dregătorii, pe acelea le-am cheltuit la ale mele nevoi şi ale monastirei trebuinţe, cât am fost arhimandrit.

Asemenea şi arhiereu fiind, n-am adunat veniturile, ci le-am cheltuit la trebuinţele mele şi nevoile celor lipsiţi fraţi în Hristos şi unde Dumnezeu mi-au poruncit, şi la înnoirea Episcopiei, fiind cu totul în dărăpănare.

Drept aceea, nimeni să nu se ostenească după moartea mea cercând sau iscodind orice fel de adunare a chiliei mele, că eu nici de îngropare, nici de pomenire nu las ceva. Ci cu sărăcia cea călugărească, mai mare la sfârşit, ca să se arate că lui Dumnezeu cred. Că mai primit îi voi fi lui Dumnezeu de nu vă rămânea după moartea mea nici un ban, decât de s-ar împărţi cea mai multă strânsoare după mine. Şi dacă n-ar voi nimeni, ca pe mine cel atât de sărac, să mă dea obişnuitei îngropări, apoi mă rog acelora care îşi aduc aminte de moartea lor, să-mi târască păcătosul meu trup la oricare biserică săracă şi acolo lângă trupuri să-l îngroape. Iar dacă voirea stăpânitorilor ar porunci să mă îngroape după obicei, apoi mă rog iubitorilor de Hristos îngropători, fiind în eparhie, să mă îngroape în Episcopie, lângă biserica cea din nou făcută. Iar fiindu-mi săvârşirea afară de eparhie, să mă îngroape în Sfânta Monastire Cernica, lângă biserica cea nouă de noi zidită, unde ne-am călugărit şi mult ne-am ostenit din tinereţe la bătrâneţe.

Deci, dacă cel ce vă voi ca fără de bani să-mi pomenească păcătosul meu suflet la rugăciunile sale, pentru Dumnezeu, unul ca acela şi singur să fie pomenit întru împărăţia cerului. Iar cel ce va avea trebuinţă de plată pentru pomenire, mă rog să nu mă pomenească pe mine, cel atâta de sărac, cel ce nimic nu mi-am lăsat de pomenire. Iar Milostivul Dumnezeu să fie milostiv tuturor şi mie păcătosul, în veci. Amin.

Aceasta este diata şi duhovnicească a mea scrisoare, aceasta este înştiinţarea de averea mea. Iar necrezând cineva aceasta şi ar începe cu iscodire a cerca aur şi argint, măcar şi mult de s-ar osteni, nimic nu va afla. Iar Milostivul Dumnezeu va judeca. Amin".

Anul 1860, s-a scris de noi smeritul Arhiereu Calinic, episcopul Râmnicului, Noul Severin

După înmormântarea Sfântului ierarh Calinic, "a venit comisia de la guvern ca să-l cerceteze pentru stare, adică averea personală. Şi a aflat bani, o rilă şi o jumătate de napoleon şi multe adeverinţe întărite cu iscălituri de pe la toate locurile pe unde dăduse milostenie, atât de aici din România, cât şi din Orient, Ierusalim, Sfetagora (Sfântul Munte) şi alte locuri de prin Turcia, hârtii care s-au luat de minister".

Despre acest mare episcop, Sfântul Calinic de la Cernica, spunea ucenicul său, Cuviosul Anastasie, aceste cuvinte: "Acest Sfânt episcop şi arhiereu al Bisericii noastre Ortodoxe a săvârşit multe fapte mari şi folositore pentru această ţară şi Biserica Română".

Spunea iarăşi despre el că în timpul cât a trăit, a făcut şapte biserici mari şi trei paraclise şi a crescut mii de fii duhovniceşti.

Ultimele cuvinte ale ucenicului său formează o solemnă mărturisire către credincioşi: ***"Declar pe conştiinţa mea, ca arhimandrit şi duhovnic ce sunt eu păcătosul, şi în numele adevărului adevărat, că acest Sfânt episcop Calinic, cum a ieşit din pântecele maicii sale, tot aşa a intrat în pântecele pământului".***

Aceasta a fost nevoinţa şi viaţa plină de sfinţenie, precum şi sfârşitul minunat al Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, făcătorul de minuni, care s-a mutat la cereştile locaşuri, în ceata Sfinţilor Părinţi purtători de Dumnezeu, la 11 aprilie, 1868.

Canonizarea Sfântului ierarh Calinic s-a făcut la 20 octombrie, 1955, sub Patriarhul Justinian al României, iar prăznuirea lui se face la 11 aprilie.

Cu ale cărui sfinte rugăciuni să ne miluiască şi să ne mântuiască Hristos Dumnezeu totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

(După "Patericul Românesc", de Arhim. Ioanichie Bălan)

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica - Viaţa şi nevoinţele

Monahul şi stareţul ascet de la Cernica, unde s-a nevoit 43 de ani în şir, a fost şi episcopul înţelept, milostiv şi neobosit gospodar al Râmnicului-Noul Severin, devotatul patriot care şi-a iubit profund ţara şi neamul său, care a încheiat în realitate - în veacul al XIX-lea - „cu vrednicie şirul curaţilor călugări fără arginţi, al ctitorilor de cărţi şi clădiri de închinare, al sufletelor de arhierei, care o clipă nu şi-au închipuit că fapta ori gândul lor scapă de supt ochiul privighetor al lui Dumnezeu” (*N. Iorga, Istoria Bisericii româneşti şi a vieţii religioase a românilor, ed. a II-a, Bucureşti, 1930, p. 237-238.*).

A trăit în vremea evenimentelor de mare răscruce ale istoriei noastre, care au dus la făurirea României moderne: sfârşitul domniilor fanariote, revoluţia lui Tudor Vladimirescu şi începutul domniilor pământene, revoluţia de la 1848 şi unirea Principatelor, pentru care a militat neobosit. În calitatea lui de deputat al poporului s-a bucurat de venirea lui Vodă Cuza la cârma ţării unite, a făcut parte din Adunarea electivă, alături de episcopii Filotei al Buzăului şi Climent al Argeşului, semnând în memorabila zi de 24 ianuarie 1859 actul de numire, în rândul al doilea, după acela al mitropolitului Nifon, preşedintele Adunării (*Pr. prof. Ene Branişte, Aspecte şi momente din activitatea Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, în «Glasul Bisericii», XXVIII (1969), nr. 1-2, p. 69.*).

Chiar şi din actele amintite se poate constata că Sfântul Calinic, marele ierarh, a trăit sfinţenia nu ca pe o izolare de lume, ci ca pe o dăruire deplină din iubire

pentru semeni; aceasta este o revărsare de lumină şi de har, o lucrare permanentă a lui Dumnezeu pentru oameni şi prin oameni.

Sfântul Calinic s-a născut la 7 octombrie 1787 (*Arhim, Anastasie Baldovin, Viaţa şi nevoinţele cele monahale ale Precuviosului Episcop al Râmnicului-Noul Severin, D.D. Calinic, în «Biserica Ortodoxă Română», XXII (1898-1899), p. 1016. Prof. Niculae Şerbănescu, Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului, în «Biserica Ortodoxă Română», LXXXVI (1968), nr. 3-6, nota 2, înclina pentru anul 1789, socotindu-l că «este cel adevărat»*.), în oraşul Bucureşti, în suburbia Sfântul Visarion, uliţa Lefterescu, „din părinţi români, buni patrioţi şi buni creştini" (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem.*), „boieri de neam", cinstiţi şi temători de Dumnezeu, Antonie şi Floarea Antonescu. Călugărindu-se apoi la mănăstirea Pasărea, mama a devenit schimonahia Filofteia, răposată la 8 noiembrie 1833. Din botez s-a chemat Constantin şi numele l-a primit de la naşa sa Lucsandra Văcărescu (*Athanasie Mironescu, Istoria mănăstirii Cernica, Cernica, 1930, p. 173.*), soţia banului Barbu Văcărescu şi mama poetului Ienăchiţă Văcărescu.

A fost crescut de mic, înr-un mediu creştin, cu mângâierea rugăciunii, sub ochiul veghetor al unei mame evlavioase iubitoare de copii, în cinstirea şi dragostea de Dumnezeu şi de oameni. La vârsta potrivită, viitorul episcop a fost dat „de către părinţii săi la învăţătura cărţii în şcoalele române ce erau pe acel timp în Bucureşti, unde, pe lângă ştiinţele ce se predau în şcoli atunci, a învăţat şi limba elină" (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem, p. 1017.*).

Urmând unei lăuntrice chemări a Sfântului Duh, „Care petrecea într-însul de la naşterea sa", tânărul şi-a lăsat „părinţii ca Avraam patria", înainte de a fi împlinit vârsta de 20 de ani, s-a îndreptat pentru totdeauna spre mănăstirea Cernica. La această ctitorie a vornicului Cernica Ştirbei, de mic îi condusese paşii mama sa, îndemnându-l să preţuiască pe stareţul Gheorghe şi pe ucenicii lui, crescuţi în duhul monahal atonit al fericitului stareţ Paisie de la mănăstirea Neamţu. La 18 martie 1807, Constantin a fost primiţi aici de stareţul Timotei. Dându-şi seama că tânărul, sfios şi firav cu trupul, are un suflet mare şi plin de râvnă pentru Hristos, acesta l-a încredinţat pentru ascultare încercatului duhovnic Pimen, care l-a călăuzit în viaţa duhovnicească, l-a deprins cu urcuşul, „Rugăciunii lui Iisus" şi cu rucodelia mâinilor, învăţându-l să execute cruciuliţe sculptate. Fratele închinoviat s-a supus de la început cu râvnă „la toate nevoinţele cele grele ale vieţii monahale, încât puţin timp a ajuns pe dascălii săi şi i-a şi covârşit cu tot felul de fapte lăudabile şi ostenicioase, pe toţi cei mai nevoitori bătrâni călugări, înaintând cu darul lui Dumnezeu la atâta curăţie a minţii şi a liniştii celei dinlăuntru, încât lumina înaintea tuturor ca o adevărată lumină cerească. De aceea, toţii călugării bătrâni şi tineri îl admirau şi-l iubeau

cu inima curată, pentru că era smerit cu adevărat, fără prefacere, fără ură şi viclenie, supunându-se tuturora" (*Ibidem.*).

Virtutea ascultării în smerenie a umplut de la început sufletul luminos al tânărului supus ispitei canonice, şi părintele său duhovnicesc a cerut stareţului Timotei să-l călugărească, lucru pe care acesta l-a încuviinţat, la 12 noiembrie 1808 îmbrăcându-l pe fratele Constantin în îngerescul chip şi schimbându-i numele în Calinic. După aproape o lună, viitorul ierarh a fost hirotonit ierodiacon în biserica Sfântul Nicolae de la Cernica de către mitropolitul cărturar bulgar Sofronie al Vraţei, refugiat atunci la Bucureşti (*Pr. prof. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 357-358; Victor Hin Bunea, Sfântul Sofronie de la Vraţa, în "Mitropolia Ardeaului" XI (1966), nr. 1-2, p. 56-67; Epifanie Norocel, Relaţiile bisericeşti şi culturale între Bisericile Ortodoxe Română şi Bulgară, în "B.O.R", 1967, nr. 9-l0, p. 1004-1016.*). Noul ierodiacon „adăuga nevoinţă peste nevoinţă" şi „nu înceta ziua şi noaptea veghind, postind şi abţinându-se de la toate cele ce sunt lumeşti şi plăcute lumii; pentru căci chiar trupul său îl ostenea şi-l pedepsea, încât toată viaţa sa nu s-a culcat ca ceilalţi oameni întins pe pat, nici dezbrăcat de hainele sale; ci puţin, cât somn gusta, şedea rezemat cu mâinile sale pe un jeţ, îmbrăcat şi cu mijlocul încins cu o curea lată" (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem, p. 118.*). Toată viaţa sa „a fost cum stă un soldat de santinelă, veghind neîncetat asupra slăbiciunilor sale trupeşti şi a vrăjmaşilor nevăzuţi ce dau luptă neîncetată în mintea şi în inima omului, încât cu ajutorul lui Dumnezeu a ajuns vas curat şi luminat al Sfântului Duh".

În 1812, împreună cu părintele său, Pimen; Sfântul Calinic a fost trimis de către stareţ în Moldova, ca să strângă ajutoare pentru repararea bisericii Sfântului Nicolae, stricată de cutremurul din 1802. Cu acest prilej, ei au cercetat mănăstirile de aici, în care înflorea evlavia paisiană, şi îndeosebi mănăstirea Neamţu, unde se afla retras atunci şi mitropolitul Veniamin Costachi al Moldovei. Vizita i-a fost de un real folos duhovnicesc Sfântului Calinic. La scurtă vreme, duhovnicul său, Pimen, doritor de mai multă înavuţire sufletească, a plecat la Muntele Athos, iar Sfântul Calinic a ajuns sub îndrumarea părintelui Dorotei. În anul 1813, când mulţi din preoţi muriseră de ciumă, iar stareţul său l-a găsit vrednic de o treaptă superioară a slujirii deşi la început smeritul monah se lepădase „nevrednic numindu-se de o asemenea sarcină", „a fost silit să primească preoţia şi ascultarea de mare ecleziarh al mănăstirii Cernica" (*Ibidem, p. 117.*). Hirotonit ieromonah în biserica din mahalaua Batiştii, din Bucureşti, de arhiereul Dionisie Lupu Sevastiis, cu voia întregii obşti a fost ales apoi duhovnic al mănăstirii şi hirotesit marţi, 20 septembrie 1815, de către mitropolitul ţării, Nectarie (*Pr. prof. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 358.*). „Şi mai toţi părinţii veneau de-şi aflau adăpostire şi mângâiere la ale lor supărări; că el pe toţi îi mângâia cu cuvinte dulci şi de Dumnezeu insuflate, după cum zice cuvântul că omul bun poate şi pe cei răi să-i facă buni" (*Monahul Casian*

Cernicanul, Istoriile sfintelor monastiri Cernica şi Căldăruşani, Bucureşti, 1870, p. 85.). La scaunul său de duhovnicie venea, uneori lume şi din afara mănăstirii, chiar şi mitropolitul ţării. Şi „la dânsul în casă alt nu găseai fără numai un urcior cu apă. Dar de bani nu se vorbeşte, că era cu totul neagonisitor. Şi pe urmă, după ce l-a făcut duhovnic, l-a însărcinat cu ascultarea ecliziarhiei, că în el vedea părintele stareţ (că era tare evlavios la cele bisericeşti şi cunoştea regulile foarte bine) cum trebuie să fie un asemenea îngrijitor de cele sfinte" (*Ibidem.*).

Astfel, deşi tânăr, Sfântul Calinic a ajuns de fapt „cârmuitor peste mănăstire şi povăţuitor sufletesc al vieţuitorilor ei", căci bătrânul stareţ Dorotei îi încredinţase lui „toată ocârmuirea" obştii (*Pr. prof. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 359. Viaţa şi faptele Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, Episcopul Râmnicului, cit., Bucureşti, 1976, p. 15.*). Presimţind că se apropie sfârşitul, acesta l-a trimis la Sfântul Munte, însoţit de monahul Dionisie, care ştia limba turcă, să cheme pe părintele Pimen, voind să-l lase stareţ în locul său. Ajuns acolo, el a cercetat împreună cu Pimen multe din mănăstiri, a văzut felul de vieţuire al monahilor îmbunătăţiţi, a ascultat cu smerenie sfaturile lor şi şi-a agonisit multe învăţături pe care le va folosi mai târziu la ocârmuirea mănăstirii Cernica şi a episcopiei Râmnicului. După un an, înţeleptul duhovnic s-a întors în ţară împreună cu părintele Pimen, aflându-l încă în viaţă pe stareţul Dorotei, care voia să lase în locul său pe cuviosul atonit. Acesta n-a fost însă privit cu ochi buni de obşte, fiindcă silise pe călugări la o vieţuire prea aspră. În această situaţie, mitropolitul Nectarie a trimis la Cernica pe arhiereul Ioanichie Stratonichias, care a procedat la alegerea noului stareţ, fiind propuşi trei candidaţi părinţi duhovnici: Calinic, Pimen şi Ignatie; Întreaga obşte l-a ales pe Sfântul Calinic, cunoscut ca „un neîntrecut păstor de suflete". Lucrul acesta nu l-a mâhnit pe părintele Pimen, „a primit să fie din nou dascălul duhovnicesc al Sfântul Calinic, cum fusese mai înainte şi i-a păstrat acestuia o nespusă dragoste părintească până la moarte" (*Viaţa şi faptele Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, Episcopul Râmnicului, p. 17.*).

Trecuseră numai 11 ani de la intrarea Cuviosului în mănăstire şi ca vârstă nu avea mai mult de 30 de ani. Luând „asupra sa această povară grea pentru vârsta sa cea fragedă, îndată şi-a pus toată nădejdea numai în Dumnezeu şi cu toate puterile sale dându-se la cele mai mari şi grele nevoinţe, îngrijindu-se ziua şi noaptea de a conduce cu bună orânduială şi sfinţenie păstoria turmei încredinţate lui... precum şi de îmbunătăţirea averii mănăstirii" (*Arhim. Anastasie Baldovin, op. cit., p. 1017-1018.*). În acelaşi timp era „un mare rugător şi un neîntrecut organizator" (*Pr. prof. D. Stăniloae, Predică rostită la 24 octombrie 1955 cu ocazia canonozării Sfântului Ierarh Calinic la mănăstirea Cernica, în «Biserica Ortodoxă Română», LXXIII (1955), nr. 11-12, p. 1168.*). În mai puţin de doi ani a dus la bun sfârşit lucrările de restaurare şi

zugrăvire a bisericii Sfântului Nicolae, din ostrovul cel mare din Cernica, prin reputaţii zugravi Fotache şi Nicolae Polcovcnicu, înzestrând-o cu toate cele de trebuinţă. Pentru munca şi buna chivernisire arătată, mitropolitul Dionisie Lupu l-a cinstit cu vrednicia de arhimandrit la 9 aprilie 1820.

Conducerea mănăstirii ridica multiple griji şi probleme ce se cereau rezolvate cu înţelepciune, cu tact părintesc si cu multă răbdare. De la început, Sfântul Calinic a căutat să impună ordine şi disciplină duhovnicească în rândul vieţuitorilor. De aceea a alcătuit în scris povăţuiri cuprinzătoare şi clare, cu îndatoririle ce le reveneau; a înfiinţat totodată o bibliotecă înzestratată cu importante cărţi de cultură teologică şi de zidire sufletească iniţiind un curent cărturăresc printre monahii cernicani (*Arhim. Atanasie Gladcovschi, Monahi cronicari din sfânta mănăstire Cernica, Casian Cernicanul, în "Glasul Bisericii", XVII, nr. 8, p. 740-747. Arhim. Anastasie Baldovin, op. cit., p. 1021*.).

În timpuri de primejdie, ca în anul 1821, a găzduit şi a ocrotit pe cei fugiţi din Bucureşti de frica turcilor. Cea mai importantă lucrare gospodărească a sa de aici, din îndemnul, în vedenie, al Sfântului Nicolae, al Sfântului Gheorghe şi al stareţul adormit al Cernicăi, Gheorghe, a fost zidirea bisericii cu hramul purtătorului de biruinţă, între anii 1831 şi 1832. În urma cutremurului din 1838, Sfântul Calinic a zidit-o din nou, cu chilii de jur-împrejur, cu clopotniţă, cu ziduri groase şi puternice ca de cetate, cum se văd şi astăzi. Lucrările s-au desfăşurat după planurile sale. În 1846, neobositul stateţ a început să zidească biserica schitului Pasărea, care s-a târnosit un an mai târziu. Grija Sfântului Calinic este legată şi de zidirea mănăstirii Ghighiu, de lângă Ploieşti. A întocmit singur planurile celor mai multe dintre bisericile ctitorite de el. Obişnuia ca pietrele sau cărămizile de la cheile de boltă din vârful turlelor să le pună el însuşi, îmbrăcând şorţul de zidar şi suindu-se pe schele cu mistria în mână, cum a fost la Sfântul Gheorghe de la Cernica, la mănăstirea Pasărea şi la catedrala episcopală de la Râmnic. Era înzestrat cu o rară capacitate de constructor şi de organizator. Oriunde ajungea, răsăreau „în jurul lui, cu repeziciune, biserici şi aşezăminte pentru viaţa religioasă” (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem, p. 1018-1019.*). Mila şi dragostea de semeni se vădeau curând şi oamenii alergau la el ca la o vatră de căldură şi de înaltă trăire sufletească.

Timp de peste 31 de ani cât a stăreţit Sfântul Calinic a făcut din mănăstirea Cernica un colţ de Rai, o mică grădină a Maicii Domnului, strălucind de lumină şi pace, de rugăciune în smerenie şi muncă tăcută, de milostenie. Porţile acestei obşti de 350 de călugări erau pururea nezăvorâte, deschise spre lume, sortite „să sprijine sănătatea morală a neamului şi să păstreze întreagă viziunea lui creştinească" (*Firmilian, mitropolitul Olteniei, Cuvânt rostit la 23 octombrie 1955 la mănăstirea Cernica, la canonizarea Sfântului Calinic, în «Biserica Ortodoxă-Română», LXXIII (1955), nr. 11-12, p. 1150.*).

De aceea, mănăstirea Cernica a devenit treptat o şcoală model a întregului monahism românesc, iar „Sfântul Calinic e floarea cea mai aleasă care a răsărit şi a crescut în solul spiritualităţii cernicane, dezvoltând în gradul suprem cele trei însuşiri ale ei: ascetismul, milostenia şi preocuparea practic-gospodărească” (*Pr. prof. D. Stăniloae, ibidem, p. 1164*).

Sfântul Calinic îşi începe urcuşul duhovnicesc cu asceza, „cu începutul clasic al oricărui drum de desăvârşire spirituală în înţelesul creştin. El ajunge şi la tainica viaţă interioară în Dumnezeu, dar şi-a dat seama curând că, după învăţătura Părinţilor, baza neapărat necesară a acesteia e curăţirea de patimi şi aceasta nu se poate obţine fără asceză” (*Ibidem*).

Viaţa neobositului ostaş al Domnului impresionează cu neobişnuitele asprele lui înfrânări. Nu avea nici 20 de ani când „s-a dat pe sine, cu toată dorinţa arzătoare, la toate nevoinţele cele grele ale vieţii monahale... şi îşi omora trupul său cel prea crud cu postul cel mai aspru, pe care numai un bărbat desăvârşit îl poate suporta” (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem, p, 1018.*). „Faţa i se îngălbenise de multa postire şi ochii i se duseseră în fundul capului din pricina multei privegheri şi a multor lacrimi” (*Monahul Casian Cernicanul, op. cit., p. 87-90.*). Îşi prelungea posturile până la limita puterilor trupeşti. O dată, cu blagoslovenia duhovnicului său, n-a mai luat nimic în gură de la Duminica lăsatului de carne până la Paşti, cu excepţia unei jumătăţi de prescură în Joia canonului celui mare. Altă dată, într-o vară, n-a mâncat de 40 de zile, decât seara câte o felie de pepene şi câteva poame, ca să-şi potolească setea. În afară de posturile ce şi le lua adesea, începând din 1820, vreme de aproape 50 de ani, n-a mâncat nici carne, nici peşte, ci doar legume, fără untdelemn, şi din acestea doar o dată pe zi: unt de vacă, brânză şi lapte gusta numai sâmbăta câte puţin ca să biruiască mândria (*Ibidem, p. 129.*).

În general, în cursul întregii sale vieţi, „nu înceta ziua şi noaptea veghind, postind şi abţinându-se de la toate cele ce sunt lumeşti şi plăcute lumii... Cu un cuvânt, toată voinţa sa ca stareţ în mănăstirea Cernica şi ca episcop al Râmicului a fost cum stă un soldat de santinelă, veghind neîncetat asupra slăbiciunilor sale trupeşti şi a vrăjmaşilor nevăzuţi ce dau luptă neîncetată în mintea şi în inima omului, încât cu ajutorul lui Dumnezeu, a ajuns vas curat şi luminat al Sfântului Duh” (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem, p 1018.*). Sfântul Calinic a rămas monah prin viaţa lui de nevoinţă chiar după ce a ajuns episcop. A îmbrăcat aceeaşi haină groasă de şiac şi ţinea acelaşi post aspru, dormind tot atât de puţin, ca şi mai înainte.

Scopul urmărit prin post, prin privegheri prin încordări aspre era dezrădăcinarea patimilor şi a egoismului, arderea lor prin candela mereu aprinsă a virtuţilor creştine. „Atâta era de blând şi smerit cu inima, încât credea cineva că are în

faţa sa un înger ceresc cu care vorbeşte, iar nu un om pământesc". Şi pe cât se arăta de aspru cu sine, pe atât era de bun, de blând şi de milostiv cu alţii. „Era atât de milostiv, încât atunci când nu avea ce să dea de milostenie îşi da hainele de pe Preasfinţia Sa şi plângând se ruga de mine, nevrednicul, ca să caut bani de unde voi şti, ca să aibă să dea la fraţii lui Hristos, pentru că aşa numea Preafericitul pe săraci şi neputincioşi". „Pentru oraşe avea liste de persoane cărora li se cuvenea ajutor", punând în fiecare oraş câte o persoană de încredere pentru distribuirea ajutoarelor. Sumele ce i dădeau pentru servicii religioase, de către familiile înstărite, prin vreun slujitor din preajma lui, nu le primea niciodată în mână, ci poruncea respectivului preot cui să le dea. „Când hirotonea preoţi, nu numai că nu le lua nimica pentru osteneala sa, ci oprea şi pe alţii de a le lua ceva, şi când plecau preoţi pe la bisericile lor, îi chema înaintea sa şi-i povăţuia cum să se poarte în societate şi cu enoriaşii lor şi le da bani de cheltuială pe drum, cărţile de preoţie şi alte cărţi gratis" (*Ibidem, p. 1028-1029 Pr. prof. D. Stăniloae, ibidem, p. 1166-1167.*).

Sfântul Calinic a cultivat milostenia cu o osârdie rară. Ea este, pe lângă asprimea vieţii, a doua virtute de căpetenie a lui. Înţeleptul ierarh îşi dădea seama că, trăind în lume, iubirea de Dumnezeu impune şi iubirea de oameni prin fapte. El a împăcat asceza, ca preocupare de desăvârşire personală, cu virtutea socială a milosteniei, dovedind că aceasta nu închide pe om în preocupări individualiste, ci e tocmai mijlocul de omorâre a egoismului, piedica principală din calea generozităţii umane. Preocuparea de ajutorare a semenilor s-a manifestat, la Sfântul Calinic, şi în forma unei activităţi gospodăreşti neobosite, în felul Sfântului Vasile cel Mare. E un sfânt ziditor de însemnate locaşuri bisericeşţi, după cum am arătat, şi aceasta este o a treia mare virtute a sa. „Acest Sfânt Episcop şi Arhiereu al Bisericii noastre Române a săvârşit multe fapte mari şi folositoare... a făcut şapte biserici mari şi trei paraclise" (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem, p. 1033.*).

Activitatea de realizări imediate a Sfântului Calinic nu a exclus viaţa lui de taină, trăirea în Hristos, Dumnezeul nostru. Ea se boltea peste toată existenţa lui. Este uimitor cum sălăşluiau şi se armonizau în el contemplaţia prezenţei dumnezeieşti şi privirea atentă la amănuntele vieţii concrete, trezvia care urmăreşte gândurile cele mai subţiri ale minţii şi atenţia care combină şi realizează planuri prudente de zidire, de organizare şi de gospodărire. Unitatea se realiza poate datorită faptului că cele de jos erau văzute în lumina şi sub imboldul celor de sus. În armonia raţiunilor divine, Sfântul Calinic contempla schema planurilor ce avea să le realizeze jos, iar în cele de jos surprindea razele luminii de sus (*Pr. Prof. D. Stăniloae, ibidem, p. 1168.*).

Multa lui rugăciune însoţită de dragostea de Dumnezeu răsfrântă asupra semenilor îi înmuiase în aşa măsură inima, încît o prefăcuse într-un izvor de

lacrimi care îi curgeau adeseori. De multe ori gândul la Dumnezeu îi pricinuia adevărate răpiri, în cursul cărora i se descopereau mari taine ale vieţii cereşti şi evenimente viitoare. În acele clipe era absent faţă de toate cele din jurul său, iar când îi înceta extazul îi porneau din ochi şiroaie de lacrimi (*Ibidem, p. 1169.*).

„Mă minunam, spune ucenicul său, de o asemenea viaţă supranaturală, mă minunam mai mult pentru că citisem vieţile tuturor Sfinţilor Părinţi şi acum vedeam că servesc un sfânt viu, în viaţă. De aceea îndrăzneam de multe ori şi-l întrebam câte ceva despre tainele dumnezeieşti şi dânsul, ceea ce cunoştea că-mi este de folos şi cât putea să încapă în mintea mea cea slabă şi întunecată, îmi descoperea, iar dacă înaintam cu întrebările mai departe, îmi zicea că nu este acum timpul pentru asemenea întrebări?" (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem, p. 1020, 1024, 1030, 1032.*).

Pe lângă darul citirii în sufletele şi în gândurile oamenilor, în Sfântul Calinic s-a sălăşluit şi harisma dumnezeiască a facerii de minuni. Cu puterea rugăciunilor a izbăvit, la 1821, obştea călugărilor şi mulţimea de bucureşteni, refugiaţi la Cernica de urgia turcilor care înconjurau mănăstirea şi erau hotărâţi să-i omoare pe toţi (*Monahul Casian Cernicanul, ibidem, p. 96, 101*). A tămăduit o femeie stăpânită de duh necurat; citind el rugăciuniile de dezlegare din slujba înmormântării, trupul neputrezit al unui mort s-a prefăcut în ţărână.

Meşterul Costache care a lucrat la clădirea bisericii catedrale de la Râmnic istoriseşte de asemenea cum Sfântul Calinic i-a tămăduit prin rugăciune pe fiul său bolnav de epilepsie. De aceeaşi boală a fost izbăvită şi fiica unui sătean din comuna Muierească-Vâlcea, care se îmbolnăvise pentru că trecuse din greşeală, alergând după o vită, dincolo de hotarul dintre sat şi schitul Frăsinei; se ştie că episcopul ascet aşezase o tăbliţă, oprind sub blestem-trecerea femeilor spre schit (*Arhim. Anastasie Baldovin ibidem, p. 1025-2027.*).

Din toată fiinţa Sfântului Calinic s-a răspândit ca o mireasmă de crini suprafirescul. Era „cu adevărat un înger în trup, un templu al Duhului Sfânt, poartă prin care străbătea cerul pe pământ. Aşa a fost simţit şi de contemporanii săi" (*Pr. prof. D. Stăniloae, ibidem, p. 1170.*). Mulţi şi-l aleseseră de duhovnic, alergând la el să-i ajute, să-i vindece de boli, să le fie îndrumător cu sfatul, iar alţii îl lăsau executor testamentar. De mai multe ori, domnitorul Alexandru Ghica (1834-1842) şi dregătorii ţării l-au rugat să primească vrednicia de mitropolit al Ungrovlahiei, dar el a refuzat. Ucenicul său, arhimandritul Anastasie Baldovin, istoriseşte că unii ar fi încercat să-l omoare, otrăvindu-l. Puterea lui Dumnezeu însă l-a scăpat. Această înaltă preţuire a determinat totuşi neîncrederea unor ambiţioşi necunoscuţi, care au încercat în două rânduri să-l înlăture. După ce medicul îl examinase ultima dată şi-i spusese să se gătească de moarte, călugării s-au întristat şi la îndemnul său, cu lacrimi în ochi s-au adunat

în biserică şi au ales ca stareţ pe arhimandritul Veniamin Catulescu. Iar Cuviosul Stareţ Calinic şedea în chilia sa, aşteptând să-i vină moartea şi rugându-se: „Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, nu credeam, nici doream ca să mor otrăvit". O dată a auzit o voce zicându-i: „nu vei muri de otravă, scoală-te şi fii sănătos, căci nu după mult timp ai să fii episcop la Râmnicu-Vâlcea, unde ai să îndreptezi Biserica şi clerul, care este în scăzământ". Şi îndată cu aceasta s-a pomenit sănătos cu desăvârşire ; sculându-se, s-a dus în biserică, fiindcă era pe timpul când călugării cântau rugăciunile de la Miezonoptică. Văzând ei că se aşază sănătos în strană, s-au spăimântat, încât li se părea că văd o nălucă. După terminarea rugăciunilor s-au dus cu toţii la stăreţie şi l-au întrebat ce minune este aceasta şi cum s-a făcut aşa de repede sănătos. Iar el le-a mărturisit cu de-amănuntul ceea ce s-a petrecut şi toţi părinţii s-au minunat şi au dat slavă bunului şi înduratului Dumnezeu, care şi din morţi face vii (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem, p. 1022-1023.*).

Cu această chemare apostolică, Sfântul Calinic a ajuns episcop al Râmnicului-Noului Severin la 15 septembrie 1850. El avea atunc 63 de ani şi vieţuise în mănăstirea Cernica, de care cu greu se despărţea acum, aproape 43 de ani, din care 31, ca stareţ.
După hirotonia întru arhiereu, la 26 octombrie 1850, şi după înmânarea gramatei de înscăunare, a urmat despărţirea emoţionantă de mănăstirea Cernica. La plecare a luat cu sine câţiva monahi ca să-i fie de slujbă în eparhie, între care au fost şi fraţii Orest şi Anastasie Baldovin, ucenicii săi apropiaţi.

Scaunul episcopiei Râmnicului, către care e îndrepta acum noul ales, se afla la Craiova, unde se mutase în urma incendiului din primăvara anului 1847, care pustiise oraşul Râmnic. Sosind aici, el a căutat mai, întâi să-şi cunoască eparhia în tot cuprinsul ei, făcând dese vizite canonice. După aceea încunoştiinţa pe domnitor de cele constatate, de greutăţile pe care le aveau preoţii şi ţârcovnicii, de lipsa slujitorilor prin multe sate, unde bisericile erau închise şi dărăpănate, de proasta stare a schiturilor, a episcopiei, de „multe feţe bisericeşti care să cuvine şi după cerere de bună voe şi după neapărate trebuinţe a le trimite la sfânta monastire de monahi, spre pocăinţă şi mânuirea sufletelor" (*Prof. T. G. Bulat, Mărturii documentare cu privire la episcopatul Sfântului Calinic al Râmnicului-Noul Severin, 1850-1868, în «Mitropolia Olteniei », XX (1968), nr. 3-4, p. 258-259.*).

Din timpul vizitei pastorale a Sfântului Calinic prin eparhie se păstrează o relatare din 31 mai 1851, care impresionează până astăzi: „Prea Sfinţia Sa Părintele Episcopul Râmnicului neîncetat şi cu râvnă se sârguieşte spre îndreptarea clerului din eparhia încredinţată arhipăstoriei Prea Sfinţiei Sale. În zilele acestea a vizitat mai multe monastiri şi biserici, între altele, monastirea Sadova, monastirea Hotărani, Brâncoveni, oraşul Caracăl...".

În toată călătoria, Prea Sfinţia Sa dă dovezi de acea mai desăvârşită pietate, evlavie, bunătate şi râvnă pentru înfrumuseţarea Casei Domnului şi pentru întinderea moralului creştin şi a bunei-credinţe.

„Văzându-i cineva simplitatea îmbrăcămintei, înfrânarea cea desăvârşită, exactitatea întru împlinirea datoriilor cerute de la o persoană bisericească, depărtarea de tot luxul, pompele de afară şi buna primire către toţi, se strămută cu mintea în cel dintâi secol al creştinismului, când păstorii erau model de simplitate şi de fapte bune".

„Episcopul de Râmnic nu şi-a schimbat felul vieţii, ce petrecea aflându-se în mănăstirea Cernica. Aceeaşi, înfrânare, aceleaşi rugăciuni de toate zilele (fie cât de ostenit), aceeaşi simplitate în haine şi în toate ale traiului. Nu voia a fi însoţit decât de oameni neapărat trebuincioşi. Dacă din preoţi, porniţi de evlavie şi dragoste către păstorul lor, îi ieşeau înainte şi vreau să-l însoţească, le zicea „întoarceţi-vă înapoi; eu nu cer de la preoţi să mă însoţească călări, ci să-şi cunoască bine datoria slujbei şi să îngrijească de biserica încredinţată lor".

„Tot ce s-a schimbat într-însul este că la viaţa aspră monahicească din copilărie s-a mai adăugat ostenelile unei întinse eparhii care era cea mai întrebuinţată de un asemenea păstor" (*«Eho Eclisiastic», nr. 9, 1851, p. 35, la Pr. Gabriel Cocora, Documente pentru viaţa Sfântului Calinic, Episcopul Râmnicului, în «Mitropolia Olteniei», XI (1959), nr. 9-12, p. 659-660.*).

A rânduit noi protopopi şi le-a dat instrucţiuni şi învăţături referitoare la atribuţiile şi la răspunderea lor.

La 15 decembrie 1850, îndată după ce sosise la Craiova, Sfântul Calinic cere Departamentului bisericesc să înfiinţeze şcoli pe la protopopii pentru cântăreţi şi paracliseri, care nu cunoşteau slujbele bisericeşti şi nici „tonisirea glasurilor asupra cântării". Departamentul şi Eforia i-au refuzat cererea, dar neobositul păstor s-a adresat direct domnitorului, care a decis aprobarea „de câte o şcoală pe lângă fiecare protopopie" (*Idem, Un secol de la moartea Sfântului Ierarh Calinic, p. 232*).

La Râmnic exista un seminar teologic din 1837, care, în urma focului amintit, s-a mutat la Craiova, o dată cu episcopia, fiind instalat la mănăstirea Bucovăţul Nou. La înscăunarea sa, Sfântul Calinic a luat măsurile de redeschidere a seminarului şi a dispus numărul elevilor la 40.

Neobositul ierarh a început refacerea catedralei episcopiei din Râmnic în 1852; cu ajutorul material primit din partea domnitorului Barbu Ştirbei, clădirea a fost terminată în 1856. Concomitent s-au refăcut şi clădirile seminarului, executate

după planurile şi indicaţiile alesului ierarh. Pictura catedralei râmnicene, împreună cu 24 icoane praznicare, a fost executată de renumitul pictor Gh. Tattarescu (*Pr. Gabriel Cocora, ibidem, p. 664-667.*).

În acelaşi timp deschisese şantiere şi pentru repararea metocurilor episcopiei. O realizare a marelui episcop-ascet - sub aspect material şi spiritual - o constituie schitul Frăsinei. La 27 august 1860 e numit stareţ aici ieromonahul Serafim, căruia îi dădea povăţuiri „să se poarte pe sine bine şi cu cucerie, potrivit cu podvigul său şi cu postul ce i se încredinţează", să ţină „orânduiala slujbelor bisericeşti după toată cuviinţa..., să poarte grijă cu neadormită priveghere despre cârmuirea averii (mănăstirii)..., să se poarte cu dragoste şi blândeţe către ceilalţi părinţi şi fraţi ce se vor aduna, spre vieţuire, într-acel schit, mângâindu-i cu dare de cele trebuincioase după starea schitului... şi să aibă a se împărtăşi cu toţii deopotrivă ca un lucru ce se socoteşte pe obrazul tuturor de obşte, fiind o singură masă în fiinţa cuvioşii sale ca un mai mare povăţuitor între dânşii" (*Cf. Pr. prof. Niculae Şerbănescu, op. cit., p. 376.*).

Schitul Frăsinei, ctitorit în 1763 şi văduvit de „cuvioasa petrecere a monahilor", de la sfârşitul veacului al XVIII-lea şi până pe la 1845, a fost înzestrat de Sfântul Calinic cu o biserică nouă, având hramul Adormirea Maicii Domnului, cu chilii în jur şi cu clopotniţă (*Pr. Gabriel Cocora, Din grijile Sfântului Calinic pentru schitul Frăsinei, în «Mitropolia Olteniei», XVI (1964), nr. 7-8, p. 612-616.*). În el se respecta pravila vieţuirii atonite şi a fost singurul aşezământ mănăstiresc din ţară exceptat de la secularizarea din 1863, cu aprobarea specială pe care i-a acordat-o domnitorul Al. I. Cuza.

Pentru ca bisericile să aibă cărţile necesare de cult şi în scopul pregătirii clerului, Sfântul Calinic a înfiinţat cu mijloace proprii „Tipografia Kallinik Râmnik", cu „teascuri cu anevoinţă, nefiind tipografie cu maşină" (*Arh. Stat. Bucureşti, Min. Cult. şi Inst. Publ., Ţara Românească, Dosar nr. 1161/1863, f. 51 v.*). În 1861, protosinghelul Orest a fost trimis de către Sfântul Calinic la Sibiu, ca să cumpere cele de trebuinţă tipografiei şi, cu acest prilej, l-a recomandat episcopului Andrei Şaguna, căruia îi trimitea ca dar „o sfântă cruciuliţă de corn de inorog şi o panocamilafcă de ale noastre, în semn de iubire".

Tipografia a început să lucreze din 1861, când au apărut: Aghiazmatarul, Datoriile preoţilor, Slujba sfintei Învieri din Dumineca Paştilor, Manualul de pravilă bisericească şi Tipicul bisericesc. După un an apar Mineiele, marea lucrare a epocii. Mai târziu se vor tipări, între altele: Cartea foarte folositoare de suflet, ed. a II-a, Evanghelia, Octoihul, Învăţătura către preoţi şi diaconi, Liturghierul, Acatistierul şi Învăţătură pentru duhovnici.

Prin înfiinţarea tipografiei la Râmnic şi prin imprimarea atâtor cărţi, Sfântul Calinic a reînviat trecutul de glorie culturală şi artistică a înaintaşilor săi, episcopii Antim Ivireanul, Damaschin, Climent, Chesarie şi Filaret. Mărinimia sa a fost încă şi mai mare. La 26 ianuarie 1867, luminatul episcop a donat tipografia sa Consiliului municipal al oraşului Râmnicu-Vâlcea. cu tot inventarul ei şi cu toate cărţile pe care le avea în depozit. Pe lângă dorinţa ca şi în viitor ea sa poarte „acelaşi titlu de Kallinik Râmnik" se mai prevedea ca jumătate din venituri să se întrebuinţeze pentru susţinerea şcolilor oraşului şi a tinerilor studenţi lipsiţi de mijloace, atât din învăţământul laic cât şi din cel bisericesc. Cealaltă jumătate era destinată înzestrării schitului Frăsinei (*Prof. T. G. Bulat, Tipografia şi tipăriturile Sfântului Ierarh Kallinik de la Cernica, în «Biserica Ortodoxă Română», LXXXVI (1968), nr. 3-5, p. 398-409.*).

Dragostea de carte, setea de a citi mereu, ca şi dorul lui nesecat de rugăciune, de muncă şi de slujire a semenilor l-au urmărit pe Sfântul Calinic toată viaţa. Comoara cărţii a fost singura lui comoară îndrăgită pe pământ. „Din acea vreme până la apropierea mea de moarte, nu am adunat pentru mine averi sau mişelii, ci numai sfinte cărţi" (*Testamentul Sfântului Calinic, întocmit la 16 mai 1867, la Prof. T. G. Bulat, Mărturii documentare..., p. 275*). Alesul Domnului a iubit cartea şi cultura cu rolul ei de înnobilare a minţii şi a inimii omului. De aceea a început să imprime unele lucrări precum Rânduiala tunderii chipului monahicesc (1842), Pravoslavnica mărturisire (1859) etc, cu mult înainte de a avea propria sa tipografie. De asemenea s-a străduit cât mai mult să înzestreze biblioteca mănăstirii Cernica în care s-a nevoit cu cărţile importante ale epocii. Multe dintre ele poartă până astăzi autograful: „Din cărţile sfintei mănăstiri Cernica este, să nu se înstrăineze. Calinic arhim. Cernichii" sau : „este a Cernichii, să nu se înstrăineze. Calinic arhim. Cernichii". Chiar catalogul bibliotecii a fost redactat de el sau „sub supravegherea sa" (*Pr. Niculae Şerbănescu, op. cit., p. 385*).

A preţuit şi a ajutat pe oamenii de carte, cum a fost învăţatul călugăr Naum Râmniceanu, căruia i-a ocrotit bătrâneţile şi i-a înlesnit munca lui cărturărească în Cernica, în vremea stăreţiei sale (*Prof. T. G. Bulat, Sfântul Ierarh «Kallinik» stareţ al mănăstirii Cernica, în «Glasul Bisericii", XXVII (1968), nr. 3-4, p. 343.*).

Atunci când timpul i-a îngăduit, Sfântul Calinic a căutat să ţină în mână nu numai cartea, ci şi pana de scriitor. De aceea el ne-a lăsat un poem religios în versuri, plin de evlavie, care începe: „Ştiu începutul meu că are sfârşit şi eu vieţuiesc ca un fără de sfârşit" (*Arhim. Anastasie Baldovin, Plângere a smeritului Calinic ieromonah, stareţ Cernicăi, în Viaţa şi nevoinţele cele monahale; p. 1043-1044.*). A mai scris: Însemnări cu privire la Revoluţia din 1821 (*Gabriel Ştrempel, Catalogul manuscriselor româneşti, vol. I, Bucureşti,*

1978; vol. II, 1983, p. 128, Ms. 1984, f.. 21-23 v.), o Arătare pe scurt pentru Cernica (*Ms. aflat la stăreţia mănăstirii Cernica, cf. Pr. prof. Niculae Şerbănescu,ibidem.*), două mici îndreptare duhovniceşti: Despre cum trebuie să petrecem în casa lui Dumnezeu, Rânduiala sfinţirii pâinii de obşte (*Gabriel Ştrempel, ibidem, f. 16-l7*), Pravilă mănăstirească (*Idem, ibidem, ms. 1984, f. 1-7 v, 11-12 v, din 1846.*) şi Pastorala tipărită în 1863.

Pravila mănăstirească, fixată de Sfântul Calinic, după care s-a condus obştea Cernicăi în cei aproape 32 de ani ai stăreţiei sale şi poate şi aceea de la Frăsineii-Vâlcii, cuprinde 37 de capitole (*Prof. T. G. Bulat, Sfântul Ierarh "Kallinik" ... textul Pravilei, p. 348-353*). În ele se enumeră îndatoririle monahilor: păzirea pravilei, participarea „fără lipsă” la slujba celor şapte laude, ascultarea, masa de obşte, buna orânduială în mănăstire, smerenia, tăierea voii, tăcerea buzelor, „Rugăciunea lui Iisus” neîncetat în gură, în minte şi în inimă, umblatul liniştit, postul smerit, mâncarea fără de carne, interzicerea primirii persoanelor străine în chilie („fie măcar mumă-sa, sau soră-sa, sau frate-său”), oprirea vorbirii deşarte în biserică, păstrarea cu grijă a cărţilor stranei şi ale bibliotecii şi altele, care urmăreau călăuzirea râvnitorilor după chipul îngeresc „pe calea anevoioasă a desăvârşirii” (*Pr. prof. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 375.*).

Pentru preoţii de mir a reeditat, cu puţine modificări, ediţia a doua a Pravilei mitropolitului Nifon din 1854, pe care a tipărit-o când era episcop al Râmnicului, ca aceştia să cunoască bine „râduielile privitoare la Taina Nunţii” şi permanent „să aibă un conducător necesar misiei lor, care să le arate legile, atât bisericeşti cât şi politiceşti” (*Pr. prof. Liviu Stan; Pravila Sfântului Calinic. Un veac de la apariţia ei, în "Mitropolia Olteniei", XIV (1962), nr. 3-4, p. 209-223*). La hirotesia în duhovnic, preotul primea Gramata de duhovnicie în care i se arăta marea răspundere a Tainei Mărturisirii, pe care să o săvârşească întotdeauna „cu mare luare-aminte şi cu frică de Dumnezeu, fără lene”, să se păzească „fără prihană, pe cât va fi cu putinţă”, şi patimile să nu-l biruiască, sau să arate „păcatele cuiva şi de cei ce să îi spovedesc, căci deosebit că vei fi urât şi lepădat de la faţa Domnului, dar şi pravilele hotărăsc înfricoşată pedeapsă unor duhovnici ca acestora netemători de Dumnezeu. Să nu ceri nimica pentru această taină...”, „să te rogi lui Dumnezeu să-ţi lumineze mintea ca să poţi povăţui pe creştini la calea mântuirii, care duce la Împărăţia Cerurilor” (*La Pr. prof. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 376-377, cit. Arhiva veche a episc. Râmnicului şi Argeşului, Dosar nr. 151, f. 33.*).

Activitatea pastorală a preotului este legată în concepţia luminatului ierarh, de activitatea sa cultural-socială şi patriotică în mijlocul enoriaşilor. Citǎm un fragment din Pastorala tipărită în 1863: „Datori suntem dar, să nu cruţăm nici un interes particular pentru binele obştesc care este şi al fiecăruia în parte. Când

fraţii noştri cei de o credinţă şi de sânge... ne cer ajutor, când patria, care se compune din fraţii noştri, ne cere jertfa noastră, datori suntem a o da. Dumnezeu a poruncit: nimeni n-are mai mare dragoste alta, decât a-şi pune sufletul său pentru prietenii săi; neamul şi patria, se înţelege, a zis Însuşi Mântuitorul Hristos.

„Duhovniceştilor fii şi fraţi preoţi! A învăţa pe oameni să se iubească între dânşii, să-şi iubească patria, să jertfească orice interes pentru fericirea ei viitoare, care este pentru voi şi cornii voştri, este datoria noastră, sau mai bine să zic a voastră. A voastră zic, pentru că trăiţi în popor, voi sunteţi sufletul societăţii, voi primiţi pre om din pântecele maicii sale şi călătoriţi împreună pe calea aceştiei vieţi spinoase până îi duceţi în sânul pământului, care este maica noastră tuturor" (*Pastorala din 1863, p. 12-13, cit. la Pr. Prof. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 382-383*.).

Tot în sprijinul activităţii pastorale a slujitorilor altarelor vin şi tipăriturile: Cartea foarte folositoarei de suflet şi Învăţătura către preoţi şi diaconi. Grija pentru instruirea şi formarea clerului în scopul ridicării vieţii spirituale a credincioşilor constituie, aşadar un alt aspect al sfinţeniei marelui episcop al Râmnicului.

Înainte de a îndruma pe preoţi şi păstoriţi, Sfântul Calinic a dat el însuşi dovadă prin fapte de un înalt şi pilduitor patriotism, ca unul care şi-a închinat viaţa atât Bisericii cât şi patriei. Ca membru al Divanului ad-hoc şi ca partizan al Unirii Principatelor, el a dispus să se facă rugăciuni în toată eparhia sa şi a chemat printr-o pastorală specială pentru împlinirea acestui ideal de veacuri al naţiunii: „Religia ortodoxă fu păstrată cu sângele părinţilor noştri; românii îşi vărsară sângele pentru credinţa lui Christos, pentru lăţirea adevărului Evangheliei, care a fost şi este mântuirea patriei noastre".

„Astăzi Dumnezeu, prin tainele Sale cele nepătrunse, cheamă pe români ca să-şi ceară pe cale legiuită coroana luptelor şi a sângelui vărsat pentru cruce, pentru apărarea Patriei, a bisericilor şi a mănăstirilor noastre, de a nu se întemeia, pe sfintele altare, biserici de altă credinţă...

„Poporul român n-are decât să ceară pe cale legiuită; viaţa politică şi naţională, făgăduită creştinilor prin glasul Evangheliei; şi spre a cere viaţa, trebuie a se uni într-un cuget şi voinţă" (*Acte şi documente relative la istoria renaşterii României, editate de Episc. Ghenadie Petrescu al Argeşului, Dim. A. Sturdza şi Dim. C. Sturdza, vol. IV, Bucureşti; 1889, p. 445-446*.).

Comitetul unionist din Craiova elogia atitudinea şi activitatea Sfântului Calinic printr-o scrisoare: „...cartea nemuririi va înscrie şi numele său între unşii şi

aleşii Domnului, între păstorii cei adevăraţi, care se pun pentru turma lor, între aceia pentru care Evanghelia zice: „Cel ce va face şi va învăţa, acela mare se va chema în Împărăţia Cerului” (*Ibidem, p. 600-601*.).

Şi cu alt prilej, luminatul patriot încunoştinţa pe reprezentanţii conducerii de stat că „nu am încetat şi nu încetez a ruga pe milostivul Dumnezeu, atât (eu) însumi cât şi toate bisericile din eparhia noastră, ca să-şi săvârşească această milă a Sa, pentru împreunarea într-un singur stat a Moldo-României şi subt un singur guvern, după cum se cuprinde în cele patru puncturi ale programului naţional, ca unii se suntem uniţi în credinţa cea către Dumnezeu, drepţi slăvitori, fii ai Bisericii Răsăritului, de aceeaşi limbă şi acelaşi neam...(*Ibidem, p. 548-549.*).

Tot aşa, pentru ceea ce reprezenta Sfântul Calinic în vremea păstoriei sale, „pentru chiriarhii Bisericii Române îl aveau şi-l stimau ca pre un om extraordinar, ca pre un sfânt” (*Arhim. Anastasie Baldovin, op. cit., p. 1018.*).

Patriarhul Chiril al Ierusalimului îi scria la 4 decembrie 1850 că, chiar înainte de alegerea în scaunul de la Râmnic „la noi a fost lăudată faima multelor voastre virtuţi, prin care aţi adus la vieţuirea cea întocmai cu îngerii obştea cea sfântă de la Cernica” şi admiră „harurile Duhului cele revărsate din belşug asupra voastră, mulţumind lui Dumnezeu că şi în timpurile noastre nu au lipsit marii învăţători şi luptători asemenea marilor îndrumători de aşezări monahale” (*Scrisoarea se află expusă la Casa memorială a Sfântului Ierarh Calinic din mănăstirea Cernica; cit. după Pr. prof. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 387.*).

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza îl aprecia şi-l iubea: „Episcopul Râmnicului, Calinic este adevăratul şi sfântul călugăr al lui Dumnezeu şi ca el altul nu mai este în toată lumea” (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem, p. 1030.*).

Ţarul Rusiei, Nicolae I, stimându-l de asemenea, i-a acordat în ianuarie 1854 „crucea Sfântul Vladimir clasul al 3-lea” (*Pr. prof. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 388.*).

Anii bătrâneţii însă începuseră să-i bată pe umeri. De aceea, la 18 septembrie 1857, şi-a scris diata, pe care a refăcut-o în mai multe rânduri, fondul rămânând acelaşi (*Prof. T. G. Bulat, Mărturii documentare..., p. 275-276.*). Ea ilustrează un minunat profil spiritual de sfânt român: „...Eu smeritul Arhiereu Kallinik Episcopu allu Eparhii Râmnicu Noului Severin, aflându-mă în vârstă trecută peste şaptezeci de ani şi auzind glasul Domnului meu Iisus Hristos ce zice în Sfânta Evanghelie, fiţi gata că în ce ceas nu gândiţi Fiul Omului va veni, adică Domnul, ca nu viind fără de veste să vă afle dormind. Pe acest glas al Domnului auzindu-l şi temându-mă, încă şi de neputinţe fiind coprins şi din zi în zi cu trupul slăbind, şi aşteptând în toată vremea acel ceas al morţii zis de Domnul, şi

după putere gătindu-mă de ieşire dintr-această viaţă, cu toate că sunt coprins de lenevie, şi trândăvie şi de alte multe patimi, dar nu m-am desnădăjduit de mila Domnului meu Iisus Hristos care au venit în lume să mântuiască pre cei păcătoşi, dintre care cel dintâi sunt eu.

„Am socotit că, cu această smerită a mea scrisoare, să fac fieşcăruea cunoscut ca cei ce după sfârşitul meu vor voi să cerce averile mele, ca să nu se ostenească în zadar, nici să cerce pe cei ce mi-au slujit mie pentru Dumnezeu ca să afle comoara mea sau bogăţia chilii mele care o am adunată din tinereţele mele, pentru că de când am luat sfântul chip monahicesc în Sfânta Monastire Cernica, la 19 ani ai vârstei mele, şi m-am făgăduit lui Dumnezeu ca să aibă sărăcia cea de bună voie. Den acea vreme, până la apropierea mea de moarte, nu am adunat pentru mine averi sau mişelii, ci numai sfinte cărţi, iar aur sau argint nu am adunat nicidecum, nici am voit să aib haine de prisos, nici alte lucruri, ci numai singure cele de nevoie ale trupului. Numai de aceste m-am grijit ca necăştigarea şi sărăcia cea monahicească cu duhul şi cu singuru lucru să o păzesc şi fiind toată nădejdea numai la mila lui Dumnezeu care nici o dată nu m-au lăsat.

„Pentru că (şi) am fost arhimandrit şi stareţ la Sfănta Monastire Cernica darurile ce mi se da de la făcători de bine precum şi veniturile mănăstirii le-am cheltuit la ale mele şi la ale mănăstirii trebuinţe.

„Asemenea şi cât am fost Episcop al aceştii Eparhii nu am adunat aur şi argint ce de la dregători mi se da, ci le-am cheltuit şi pe acestea la ale mele, la ale casii şi la ale altor sărmani care au avut trebuinţă, după cum Dumnezu mi-au poruncit le-am împărţit.

„Drept aceea, ca să nu să ostenească după moartea cercetând sau iscodind orice feliu de avuţie a chilii mele fiind că nici de îngropare, nici de pomenire nu las ceva, ca sărăcia cea călugărească mai mult la sfârşit să se arate lui Dumnezeu, pentru că (eu) cred că mai primit îi va fi Fiului lui Dumnezeu de a nu ar rămânea după moartea mea nici un ban, decât ca (atunci) când s-ar împărţi multă strânsoare după moartea mea. Şi dacă nu ar voi nimeni ca pă mine cel aşa de sărac să-mi dea ticălosul meu trup obicinuitei îngropări, apoi mă rog acelor care îşi aduc aminte de moartea sa să îmi târască păcătosul meu trup la o biserică săracă şi acolo între alte trupuri să-l îngroape pe el. Iar dacă voirea stăpânitorilor ar porunci ca după moartea mea să mă îngroape după obicei, apoi mă rog iubitorilor de Hristos, fiindu-mi sfârşitul în Valahia mare, să mă îngroape în Sfânta Monastire Cernica, lângă biserica Schimbării la Faţă cea de noi zidită, de-a dreapta parte. Iar fiindu-mi sfârşitul în Valahia mică, în Eparhia Râmnicu Nou Severin, să mă îngroape în tinda bisericii a Sfântului Erarh Nicolae, cea de nou zidită de noi, în unghiul tindei cei de-a dreapta parte, ca cei

ce vor vedea mormântul meu să-şi aducă aminte de dragostea noastră, ca să nu ne uite la sfintele rugăciuni, când se vor ruga către Domnul.

„Deci cei ce vor voi ca fără de bani să pomenească păcătosul meu suflet întru rugăciunile sale către Dumnezeu, unii ca aceia şi singuri să fie pomeniţi întru împărăţia lui Dumnezeu. Iar cei ce vor avea trebuinţă de plată, apoi mă rog să nu mă pomenească pe mine săracul, cel ce nimica nu am lăsat de pomenire. Iar Dumnezeu să fie tuturor milostiv şi mie păcătosul în veci, amin!

„Aceasta este diata mea, aceasta este duhovnicească mea scriere, întru acest chip este înştiinţare de averea mea, iar dacă necrezând înştiinţarea aceasta şi vor începe a iscodi, căutând aur sau argint, măcar deşi mult s-ar osteni, nimic nu va afla şi îi va judeca pe ei Dumnezeu. Amin!

„Această Diată s-a scris în Sfânta Arhiepiscopie Râmnicu Nou Severin, în Casa arhierească, în anul 1866, asemănat cu cea din anul 1857, septembrie 18, scrisă cu chiar mâna şi iscălitura noastră.

KALLINIKU RÂMNIKU
anul 1867, mai 16, Episcopia Râmnicu» (*Prof. T. G. Bulat, ibidem, p. 276 (redarea textului este interpretativă).*)

Testamentul Sfântului Calinic îi oglindeşte întreaga viaţă ca o sfântă dăruire în smerenie, întru dragostea lui Dumnezeu şi a semenilor. Suferinţele de stomac, de când fusese otrăvit, ca şi durerile de cap pe care le-a avut toată viaţa sa, îi copleşiră bătrâneţele. Fără să primească aprobarea retragerii din înalta funcţie, pe care a cerut-o, Sfântul Calinic a plecat din Râmnic şi a lăsat la conducerea eparhiei, în calitate de „vremelnicesc însărcinat cu căutarea trebilor eparhii sfinţii Episcopii a Râmnicului”, pe arhimandritul Grigorie (*Monahul Casian Cernicanul, op. cit., p. 128, 129, 136-138; Pr. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 390.*), căruia îi încredinţase şi diata sa.

La 24 mai 1867 se afla din nou la Cernica, de care rămăsese legat sufleteşte tot timpul şi pe care nu o va mai părăsi niciodată. Din respect pentru Sfântul Calinic, guvernul i-a primit acest „paretesis” şi el a rămas până la sfârşitul zilelor sale tot în vrednicia de episcop titular al Râmnicului, purtând, prin corespondenţă cu arhimandritul Grigorie, grija şi conducerea efectivă a eparhiei (*Cuprinsul scrisorilor Sfântului Calinic, din 8 ianuarie 1868 şi din 22 februarie 1868, adresate arhimandritului Grigorie, la Pr. prof. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 390.*).

În acele zile, ne spune ucenicul său; biograf, arhimandritul Anastasie Baldovin, „m-am dus în capitală şi am spus mitropolitului Nifon că s-a apropiat trecerea

episcopului din această viaţă; după aceasta mitropolitul Nifon a venit singur la Cernica şi l-am introdus la Prea Sfinţia Sa. Şi când a ieşit Nifon din casa Prea Sfinţiei Sale, era aşa de vesel şi luminat la chip, încât nu l-am văzut în viaţa mea. După plecarea mitropolitului, după obicei, am intrat la Prea Sfinţia Sa şi mi-a spus: „Fătul meu, Nifon mi-a spus totul şi cred că este speranţă de mântuirea lui"; adăugându-mi: „Să ştii că la şapte ani, când mă va dezgropa pe mine, va intra Nifon, mitropolitul în mormânt", care s-a împlinit întocmai" (*Arhim. Anastasie Baldovin, ibidem, p. 1031-1032.*).

Ştiindu-şi sfârşitul apropiat, în joia cea mare, 28 martie 1868, Sfântul Calinic a chemat şapte preoţi şi i-au slujit Sfântul Maslu, iar în ziua de Paşti i-a „slujit un preot în paraclisul chiliei sale unde şedea şi s-a împărtăşit cu Sfintele Taine". A purtat apoi mai multe „convorbiri duhovniceşti" cu stareţul Cernicăi, Ştefan. În zorii zilei de joi, 11 aprilie, după ce un preot îi citise utrenia, consemnează de asemenea biograful amintit, „când s-au împlinit cele 14 zile, s-a făcut sănătos definitiv şi s-a sculat, şi s-a îmbrăcat cu hainele de îngropare, pentru că toate celelalte le dăduse toate de pomană; s-a spălat singur pe faţă, s-a pieptănat şi ne-a binecuvântat pe toţi câţi eram în casă şi, cum sta, pe picioare, s-a rezemat pe pieptul călugărului Ghermano, zicând: „Să ne vedem în fericirea de pe cealaltă lume"; suflând de trei ori din sfintele sale buze a rămas rezimat pe pieptul părintelui Ghermano; şi, după ce l-am îmbrăcat cu veşmintele ce-mi ordonase, l-am pus pe scaun cu cârja şi cu Evanghelia pe braţ şi astfel a stat mai multe zile (în biserica Sfântului Nicolae), până a venit Mitropolitul, Episcopii şi mai mulţi Arhierei şi Egumeni de la mai multe Mănăstiri" (*Idem, ibidem, p. 1033.*).

Slujba înmormântării a avut loc sâmbătă, 13 aprilie 1868. Comunicatul oficial publicat cu acest prilej relatează: „Oficiul funebru fu făcut de Eminenţa Sa Mitropolitul Primat al României (Nifon), încongiurat de părintele episcop de Roman (Atanasie Stoenescu), cinci prea sfinţiţi arhierei, mai mulţi arhimandriţi şi stareţi de mănăstiri şi a unui numeros cler, atât laic cât şi monahal. La această ceremonie funebră a asistat un foarte numeros public ce de dimineaţă venise din capitală la monastire, toţi împiegaţii Ministerului Cultelor, monahiile şi monahii din mănăstirile învecinate cu Cernica" (*Apud Pr. prof. Niculae Şerbănescu, ibidem, p. 392.*). După cuvântarea funebră a profesorului Veniamin Catulescu, patru arhimandriţi au purtat jeţul cu rămăşiţele pământeşti ale smeritului ierarh, care au fost îngropate în biserica Sfântul Gheorghe.

Pentru curăţia vieţii sale, care a făcut din el un vas ales al lui Dumnezeu, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât să fie trecut în ceata sfinţilor. Festivităţile pentru proclamarea solemnă a canonizării sale s-au desfăşurat tot la mănăstirea Cernica în zilele de 21 şi 23 octombrie 1955 (*Vezi «Biserica Ortodoxă Română», LXXIII (1955), nr. 11-12, p. 1137-1172.*). I s-au deshumat atunci osemintele şi au fost aşezate într-o raclă păstrată în biserică. Prăznuirea a

fost fixată la 11 aprilie, ziua adormirii sale în Domnul. Cu acelaşi prilej, i s-au alcătuit slujbele de pomenire, i s-a publicat viaţa pe înţelesul tuturor, stabilindu-se şi felul zugrăvirii chipului său.

Cu prilejul sărbătorilor amintite, alături de ierarhii, de clerul şi de mulţimea de credincioşi români, au participat şi delegaţi ai Bisericii Ecumenice, precum şi ai celorlalte Biserici surori. Din cuvintele de laudă şi de cinstire care i-au fost închinate spicuim:

„Prin faptele sale, Sfântul Calinic a strălucit ca o stea luminoasă pe firmamentul întregii Bisericii Ortodoxe Ecumenice şi către el binecredincioşii ortodocşi de pretutindeni vor îndrepta rugile lor în diferite limbi, proslăvind pe Dumnezeu cel minunat întru Sfinţii Săi.

Sfântul Calinic a fost un rugător osârdnic, un supus ascultător, - întocmai ca îngerii - al voii lui Dumnezeu. În curăţia lui strălucea ochiul lui Dumnezeu, în mila lui faţă de oameni bătea inima lui Dumnezeu, în facerea lui de bine scânteiau cuvintele Domnului de dragoste faţă de om; în grija lui pentru organizarea Bisericii, pentru luminarea religioasă şi morală a credincioşilor, se oglindea chipul ales al unui credincios împreună-lucrător al lui Dumnezeu. De aceea şi însuşi Dumnezeu l-a proslăvit, dăruind Sfintelor lui Moaşte puterea săvârşirii, de minuni.

Sfântul Calinic este o podoabă aleasă a Sfintei Biserici Române şi un ocrotitor puternic al evlaviosului popor român” (*Ibidem*).

Pr. Prof. Ion Ionescu

Se cuvine a şti că:

În situaţia calendaristică de acum a Bisericii noastre (calendar îndreptat şi Pascalia după calendarul neîndreptat), Sfintele Paşti se serbează între 4 aprilie şi 8 mai (în loc de 22 martie şi 25 aprilie din calendarul neîndreptat). Deci sărbătoarea Sfântului ierarh Calinic de la Cernica poate să cadă între luni în săptămâna a patra din Postul mare (când Paştele cad la 8 mai) şi Duminica a doua după Paşti sau a Sfântului Toma (când Paştele cad la 4 aprilie). Pentru toate cazurile când sărbătoarea Sfântului Calinic cade într-una din duminicile a patra, a cincea sau a şasea din Postul mare, sau într-una din zilele Săptămânii Patimilor, sau într-una din zilele Săptămânii Luminate, sau în Duminica Sfântului Toma, slujba Sfântului Calinic de la Cernica se va cânta împreună cu slujba zilei din Triod sau din Penticostar, aşa cum se va arăta la sfârşitul acestui Minei la învăţătura de tipic a lui Marcu, pentru zilele de 11 aprilie şi 23 aprilie.

Sursa: Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române, Sfinţi români şi apărători ai Legii strămoşeşti, E.I.B.M.B.O.R., Bucureşti, 1987, p. 520-542 Sfântul Ierarh Calinic Cernicanul.

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica - drumul spre sfințenie

Iubindu-L pe Dumnezeu din copilărie, Sfântul Calinic a devenit călugăr la vârsta de 21 de ani, slujind ca stareț și mai apoi ca episcop pe toți cei care i-au fost încredințați, vindecând bolnavii și ajutând săracii și văduvele.

***

Născut la București, Sfântul Calinic a fost crescut de părinți binecredincioși, iar la vârsta de 20 ani a mers la Mănăstirea Cernica, fiind tuns monah după numai un an de ucenicie. A viețuit în acest loc 43 de ani, din care 31 având calitatea de stareț al chinoviei de la Cernica.

Episcop al Râmnicului timp de 16 ani, timp în care a zidit o biserică la Schitul Frăsinei, cu chilii și toată rânduiala din Sfântul Munte, Sfântul Calinic, slăbit fiind și îmbătrânit, s-a întors la Mănăstirea Cernica, iar după un an a trecut la cele veșnice.

Trăind în sărăcie și aspră nevoință toată viața, Sfântul Calinic era cunoscut pentru blândețea sa și minunile pe care le-a făcut, tămăduind bolnavii și îngrijindu-se de cei săraci și de văduve.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului

Acest fericit părinte Calinic s-a născut la București, în ziua de 7 octombrie 1787, din părinţi români, temători de Dumnezeu, primind la Sfântul Botez numele de Constantin.

La vârsta de 20 de ani, tânărul Constantin, din îndemn lăuntric, şi-a îndreptat paşii spre Mănăstirea Cernica, unde a fost primit de starețul Timotei, care era ucenicul Sfântului Gheorghe de la Cernica şi care l-a învăţat Rugăciunea lui Iisus şi ascultarea. După un an de ascultare duhovnicească a fost tuns în monahism, primind numele de Calinic, apoi, peste o lună a fost hirotonit ierodiacon. A vieţuit la Mănăstirea Cernica mulţi ani, nevoindu-se zi şi noapte în post şi rugăciune, în dragoste faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni şi în multă răbdare.

După cinci ani de slujire în treapta diaconiei a fost hirotonit preot, iar după alți cinci ani a fost ales stareț al mănăstirii.

În anul 1850, Sfântul Calinic a fost sfințit episcop al Râmnicului, unde a săvârșit timp de 16 ani mari fapte plăcute Domnului.

A zidit o mănăstire la Frăsinei, unde monahii dornici să petreacă o viață sihăstrească trăiesc și astăzi după rânduielile din Muntele Athos.

Fiind bătrân și bolnav, Sfântul Calinic s-a retras la Mănăstirea Cernica, unde s-a mutat în pace la Domnul în ziua de 11 aprilie 1868.

Canonizarea Sfântului ierarh Calinic s-a făcut la 20 octombrie 1955, în timpul vrednicului de pomenire patriarh Justinian al României, iar prăznuirea lui se face în fiecare an pe 11 aprilie.

Sinaxar - Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului - 11 aprilie

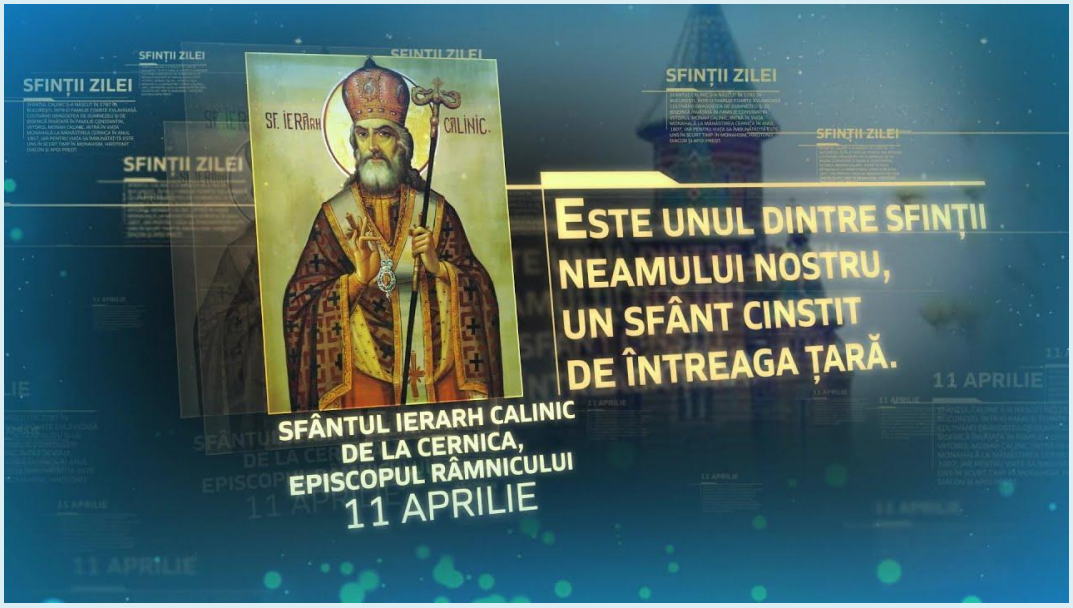

https://www.trinitas.tv/sfantul-ierarh-calinic-de-la-cernica-episcopul-ramnicului-11-aprilie/

***

Credincioșii simt întotdeauna apropierea sfinților. Relația cu sfântul ocrotitor sau cu alți sfinți la care are cineva evlavie este mai apropiată. Cu atât mai mult, este firesc, să avem o evlavie deosebită pentru sfinții neamului nostru. Sfântul Calinic de la Cernica este unul dintre ei, un sfânt cinstit și iubit în întreaga țară.

Sfântul Calinic s-a născut în 1787 în București, într-o familie foarte evlavioasă. Cultivând dragostea de Dumnezeu și de Biserică învățată în familie Constantin, viitorul monah Calinic, intră în viața monahală la Mânăstirea Cernica în anul 1807, iar pentru viața sa îmbunătățită este tuns în scurt timp în monahism, hirotonit diacon și apoi preot.

Între frații și părinții Mânăstirii Cernica, Calinic era cunoscut ca un aspru postitor și nevoitor, un monah care respecta rânduiala zilnică de rugăciune cu sfințenie. Într-atât de mult iubea nevoința postului încât a avut și ispite de pe urma cărora a învățat echilibrul și moderația.

În anul 1815 a fost hirotesit duhovnic al mânăstirii Cernica. A devenit cu timpul un duhovnic foarte căutat de către monahi și mireni deopotrivă.

La 14 decembrie, 1818, Sfântul Calinic a fost ales stareț al Mânăstirii Cernica, având doar 30 de ani.

Pentru sfințenia vieții lui și pentru faptul că a avut o grijă deosebită pentru bunăstarea mânăstirii, la 9 aprilie, 1820, a fost hirotesit arhimandrit. A păstorit obștea monahală de la Cernica timp de 32 de ani.

Autoritatea sa duhovnicească a depășit granițele mânăstirii, el devenind povățuitor duhovnicesc a mai multor mânăstiri importante precum Pasărea, Snagov, Căldărușani, Ciorogârla și Poiana Mărului.

Mânăstirea Cernica a devenit un centru de spiritualitate, iar obștea mânăstirii a ajuns la peste 350 de monahi.

În 14 septembrie 1850, Sfântul Calinic a fost ales episcop pentru Râmnicu-Vâlcea. Nu a dorit această demnitate însă, după cum a spus, „n-a putut strica hatârul iubitului său fiu duhovnicesc, Barbu Dimitrie Știrbei, domnul Țării Românești și s-a supus la voia obștească Adunări…”

S-a despărțit greu de mânăstirea și de monahii săi. A răspuns după putere nevoilor spirituale ale eparhiei pe care a păstorit-o, a fortificat și în acea zonă viața spirituală a mânăstirilor și a parohiilor.

Sfântul ierarh Calinic a fost canonizat la 20 octombrie, 1955 în timpul patriarhului Justinian, iar astăzi este ziua prăznuirii sale.

Model de viață sfântă, de nevoință, înțelept părinte duhovnicesc și făcător de minuni, Sfântul Calinic este pentru toți creștinii o binecuvântare.

Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului

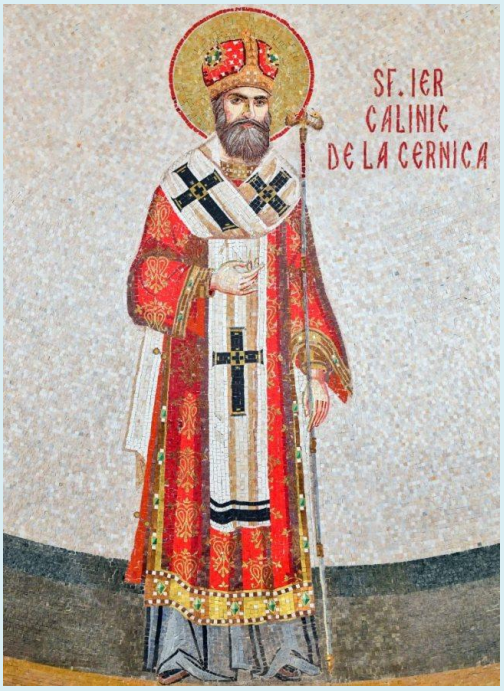

Sfântul Calinic s-a născut la Bucureşti, în ziua de 7 octombrie 1787, din părinţi români, temători de Dumnezeu, şi a primit la Sfântul Botez numele de Constantin.

Când avea vârsta de 20 de ani (1807), tânărul Constantin, din îndemn lăuntric, şi-a îndreptat paşii către mănăstirea Cernica, unde a fost primit cu dragoste părintească de către stareţul Timotei, care era ucenic al Sfântului cuvios Gheorghe de la Cernica, şi care l-a învăţat Rugăciunea lui Iisus şi ascultarea.

După un an de osteneli şi de ascultare duhovnicească, a fost tuns în călugărie, schimbându-i-se numele în Calinic (1808). Apoi, peste o lună, s-a învrednicit să fie hirotonit ierodiacon.

Sfântul Calinic a vieţuit în mănăstirea Cernica 43 de ani, nevoindu-se zi şi noapte, în post şi în rugăciune, în muncă şi smerenie, în răbdare şi în dragoste. Drept aceea, după cinci ani de slujire în treapta diaconiei, a primit şi sfinţitorul har al preoţiei (1813), iar după alţi cinci ani, a fost ales de sobor, în anul 1818, stareţ al chinoviei de la Cernica, pe care a cârmuit-o, cu multă iscusinţă, timp de 32 de ani (1818-1850), săvârşind multe fapte vrednice de laudă.

A ctitorit biserica Sfântul Gheorghe, stăreţia şi bolniţa din Mănăstirea Cernica, biserica Sfânta Treime şi biserica cimitirului din Mănăstirea Pasărea, biserica

Ador-mirea Maicii Domnului din Câmpina unde a înfiinţat o şcoală, precum şi câteva biserici în parohii de sat.

În anul 1850, prea cuviosul Calinic a fost ales (14 septembrie) şi sfinţit episcop al Râmnicului Vâlcii (26 octombrie), unde a săvârşit fapte mari şi a împlinit multe din lipsurile acestei eparhii. Cu nespusă râvnă şi osteneală, a zidit din temelie biserica Episcopiei, împodobind-o cu pictură şi odoare scumpe şi a dat viaţă nouă tiparniţei bisericeşti, scoţând la lumină multe cărţi de slujbă şi de zidire sufletească.

Dorul de viaţă pustnicească l-a îndemnat să zidească o biserică la Schitul Frăsinei, cu toate chiliile dimprejur, pentru adăpostirea părinţilor dornici să ducă o viaţă sihăstrească, după pravila călugărilor din Muntele Athos, statornicită aici de acest fericit ctitor.

Sfântul Calinic a păstorit în scaunul de la Râmnic vreme de peste 16 ani (1850-1866), după care, simţindu-se slăbit de bătrâneţe şi fiind bolnav, a venit iarăşi la mănăstirea Cernica, unde a mai trăit aproape un an, mutându-se la Domnul, în ziua de 11 aprilie 1868, în Sâmbăta cea mare. A fost îngropat, după dorinţa sa, în tinda bisericii Sfântul Gheorghe, pe care a ctitorit-o.

Cât timp a vieţuit pe pământ, Sfântul Calinic a dus o viaţă duhovnicească plăcută lui Dumnezeu. Călugăr fiind, s-a supus, întru toate, rânduielilor vieţii monahale, trăind în sărăcie şi în aspră înfrânare. Cei ce l-au cunoscut spun că avea trup firav şi era senin la faţă. Umbla mereu cu capul plecat, vorbind domol şi liniştit, iar la fire era nespus de bun, milostiv şi darnic cu toţi.

Acest fel de viaţă a făcut din el un vas ales al Domnului, fiind împodobit şi cu darul facerii de minuni, precum se arată în Viaţa sa, tămăduind bolnavi, cunoscând gândurile ascunse ale oamenilor, sfârşitul lor şi chiar pe al său.

A fost mângâiere pentru săraci şi văduve, iar tot ce a agonisit a împărţit, cu milostivire, în faceri de bine. Şi astăzi, mult ajutor şi mare folos sufletesc dobândesc cei ce cu credinţă aleargă la acest vas ales al Domnului, cinstind moaştele sale care se află aşezate în biserica Sfântul Gheorghe a Mănăstirii Cernica.

Sfântul Calinic de la Cernica - Sfintele moaşte

Pentru toţi românii, Sfântul Calinic de Cernica rămâne:

- ✓ un mare povăţuitor sufletesc.
- ✓ un sfetnic neîntrecut pentru cei abătuţi;
- ✓ un doctor de arginţi pentru cei bolnavi,
- ✓ un povăţuitor şi întemeietor de mănăstiri pentru toţi călugării din ţara noastră.

Numele Sfântului Calinic este legat de două mănăstiri de renume: Cernica şi Frăsinei. Iar prin darul facerii de minuni Sfântul Calinic este legat de toate mănăstirile, de toţi credincioşii care îi cer ajutorul. Căci mai presus de orice, ***Sfântul Calinic rămâne un mare rugător pentru noi toţi înaintea tronului Preasfintei Treimi.***

Sfintele moaşte

Din toamna anului 1955 până în prezent, alături de moaştele unor sfinţi străini de pământul nostru, avem şi moaştele Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului.

Sfântul Calinic de la Cernica este primul sfânt canonizat de Biserica Ortodoxă Română

Primul sfânt canonizat de Biserica Ortodoxă Romană este Sfântul Calinic de la Cernica. Desigur, trebuiau să fie canonizaţi mai mulţi cuvioşi români, care au sfinţit pământul ţării noastre cu jertfa vieţii lor, cu nevoinţa şi cu truda lor duhovnicească. Ne gândim la arhiepiscopul Ioan de la Raşca, la cuviosul Chiriac de la Bisericani, Chiriac de la Tazlău, Partenie şi Rafail de la Agapia şi la mulţi alţii. Toţi sunt sfinţi ai neamului şi Bisericii noastre. Nu i-am canonizat noi, dar i-au canonizat credincioşii. I-am uitat noi, dar nu-i uită poporul nostru iubitor de Dumnezeu şi de sfinţi.

El este preţuit de călugări, ca un mare părinte şi povăţuitor duhovnicesc al monahilor. De ierarhi este preţuit ca primul ierarh român canonizat. Iar de mireni este preţuit ca un mare făcător de minuni şi vindecător a suferinţelor omeneşti.

Părticele din moaştele Sfântului se află în:

- Mănăstirea Cernica - Comuna Cernica, Judeţ Ilfov (pe DN 3 Bucureşti, spre Est până în comuna Pantelimon, apoi spre dreapta pe DL până în comuna Cernica - aproximativ 12 km);
- Parohia Intrarea Domnului în Ierusalim, Parrocchia Stella Maris, Viale dei Promontori 113, Ostia, Roma, Italia.

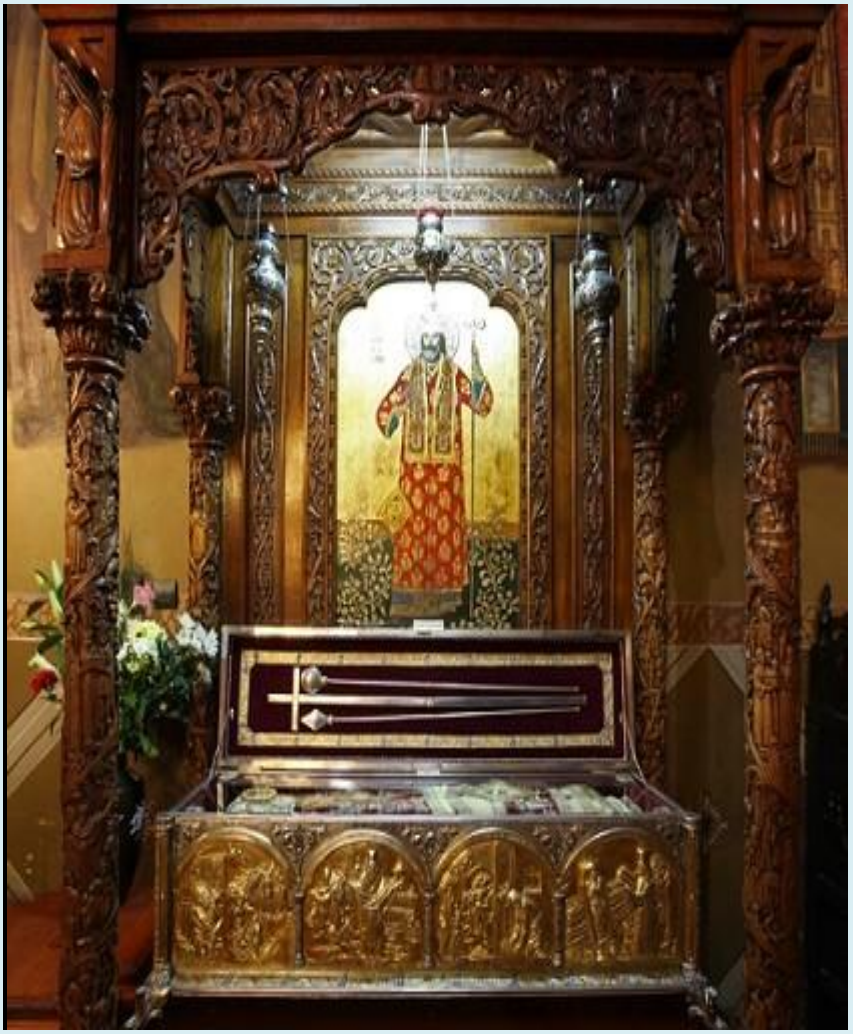

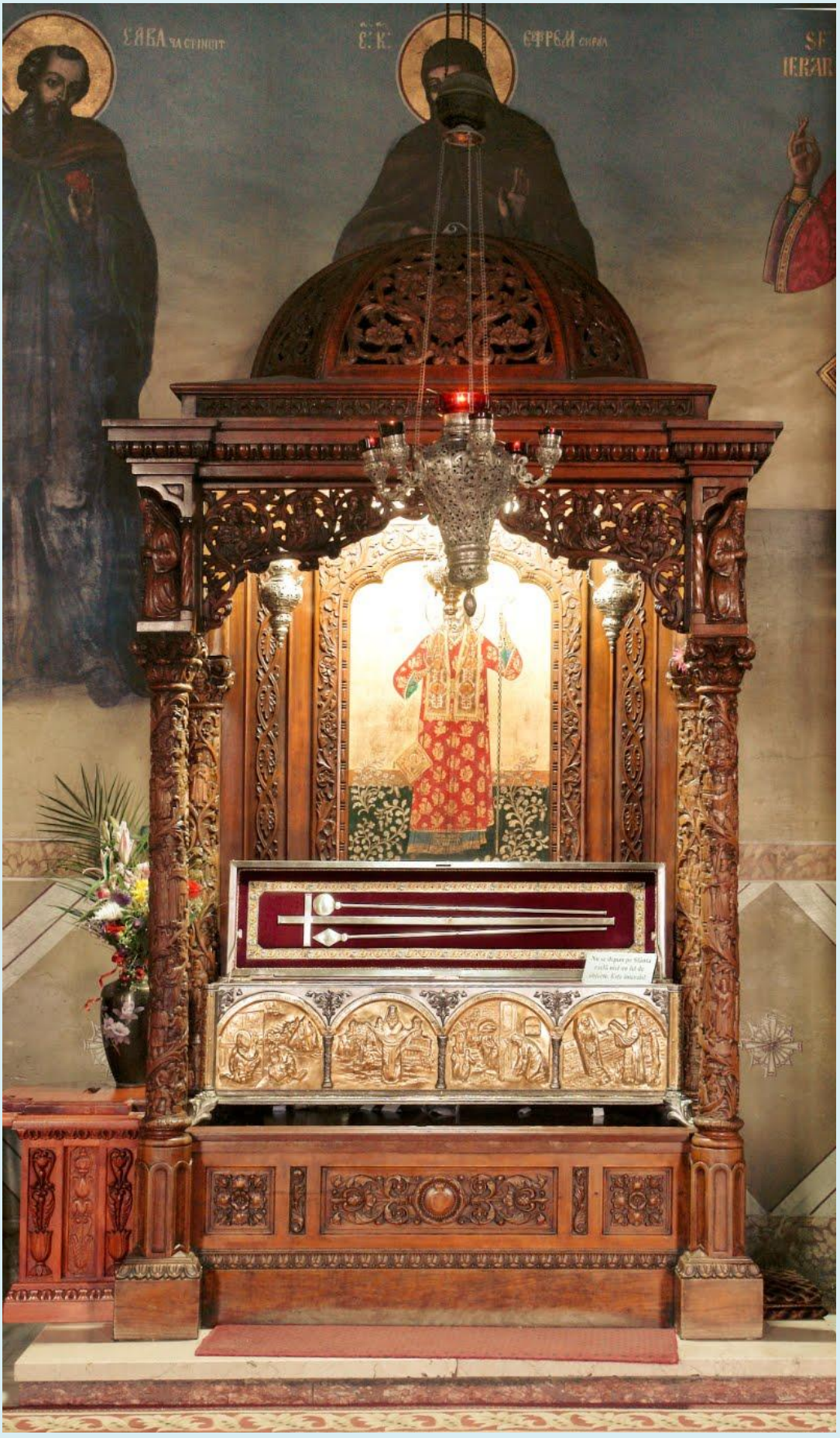

Canonizarea Sfântului ierarh Calinic de la Cernica

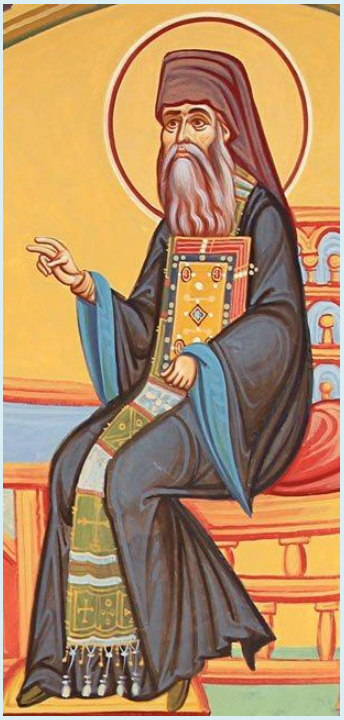

La 23 octombrie 1955, într-o zi de Duminică, a avut loc la Mănăstirea Cernica slujba canonizării Sfântului ierarh Calinic, fost episcop de Râmnicu Vâlcea. Au luat parte zece episcopi, mitropoliţi şi arhierei ortodocşi din alte ţări şi toţi ierarhii Sinodului Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu patriarhul Justinian. Au participat, de asemenea, în jur de 300 clerici din toate eparhiile ţării: stareţi de mănăstiri, vicari eparhiali, consilieri, protopopi, preoţi şi sute de călugari şi călugăriţe din Arhiepiscopia Bucureştiului, iar credincioşi, câteva mii, afară de localnici.

Procesiunea s-a pornit din marginea Bucureştiului, de la biserica Sfântul Pantelimon. În frunte mergea un arhimandrit cu crucea patriarhală, urmat de soborul călugăriţelor. Apoi veneau călugării şi stareţii de mănăstiri. După ei,o lungă coloană de preoţi şi protopopi cu epitrahile pe piept, ca la două sute. Apoi urma coloana episcopilor în mantii şi veşminte arhiereşti, aproape treizeci la număr, iar pe de laturi şi în urmă mii şi mii de credincioşi. Un adevărat fluviu viu de oameni. Toţi erau un cuget, toţi purtau pe faţă şi în inimi aceeaşi bucurie, toţi mergeau să cinstească pe Sfântul ierarh Calinic de la Cernica.

După o oră de mers încet, procesiunea intră pe poarta mănăstirii. Ambele ostroave erau pline cu mii de credincioşi. În dangătul clopotelor şi în sunet de toacă, soborul călugărilor, al preoţilor şi arhiereilor, în frunte cu patriarhul ţării noastre, au intrat să se închine în biserica mare a Sfântului Gheorghe.

În pridvorul bisericii se aflau osemintele galbene ca ceara ale Sfântului Calinic. Însuşi patriarhul Bisericii noastre le-a spălat în vin amestecat cu Sfântul şi Marele Mir şi alte mirodenii. Apoi le-a aşezat cu mâinile sale în racla nouă, anume pregătită, sculptată cu scene din viaţa Sfântului Calinic. A urmat închinarea la sfintele moaşte şi citirea unor rugăciuni speciale, precum şi citirea Somatei sinodale de canonizare a Sfântului Calinic.

După rostirea unei predici mişcătoare în legătură cu viaţa sfântului, a urmat înconjurarea bisericii. A fost o atmosferă unică. O mare de oameni se mişca în acelaşi sens, cu lumânări în mâini, cântând şi rugându-se Sfântului Calinic. În frunte erau preoţii care purtau racla cu sfintele moaşte. Pe de laturi mergeau alţi preoţi, diaconi şi călugări, iar la urmă episcopii în odăjdii. Apoi miile de credincioşi.

Procesiunea în jurul bisericii a durat aproape o jumătate de oră. Apoi a urmat închinarea tuturor credincioşilor la sfintele moaşte. Fiecare îngenunchea, se ruga, vărsa o lacrimă, punea o floare, dădea un pomelnic, lăsa un dar. Slujba arhierească a început la ora 10 cu arhierei din toate ţările ortodoxe. La ora unu s-a terminat Sfânta Liturghie cu cele trei predici omagiale închinate Sfântului Calinic.

Slujba canonizării s-a încheiat cu o masă de obşte dată în mod gratuit de Sfânta Patriarhie şi de mănăstire, la peste două mii de oameni. Toţi au mâncat în aer liber, pe iarbă, sub cerul senin şi primitor. Atmosfera curată, duhovnicească, de înfrăţire creştinească şi unitate românească. După ce moaştele Sfântului Calinic s-au aşezat în naosul bisericii şi după ce toţi credincioşii s-au închinat la sfânta raclă, au pornit fiecare către căminele lor, cu lumânări în mână şi cu bucurie în suflet.

Iar în ostrovul mare al Sfântului Gheorghe a rămas în continuare de veghe Sfântul Calinic de la Cernica, rugătorul poporului român şi povăţuitorul călugărilor.

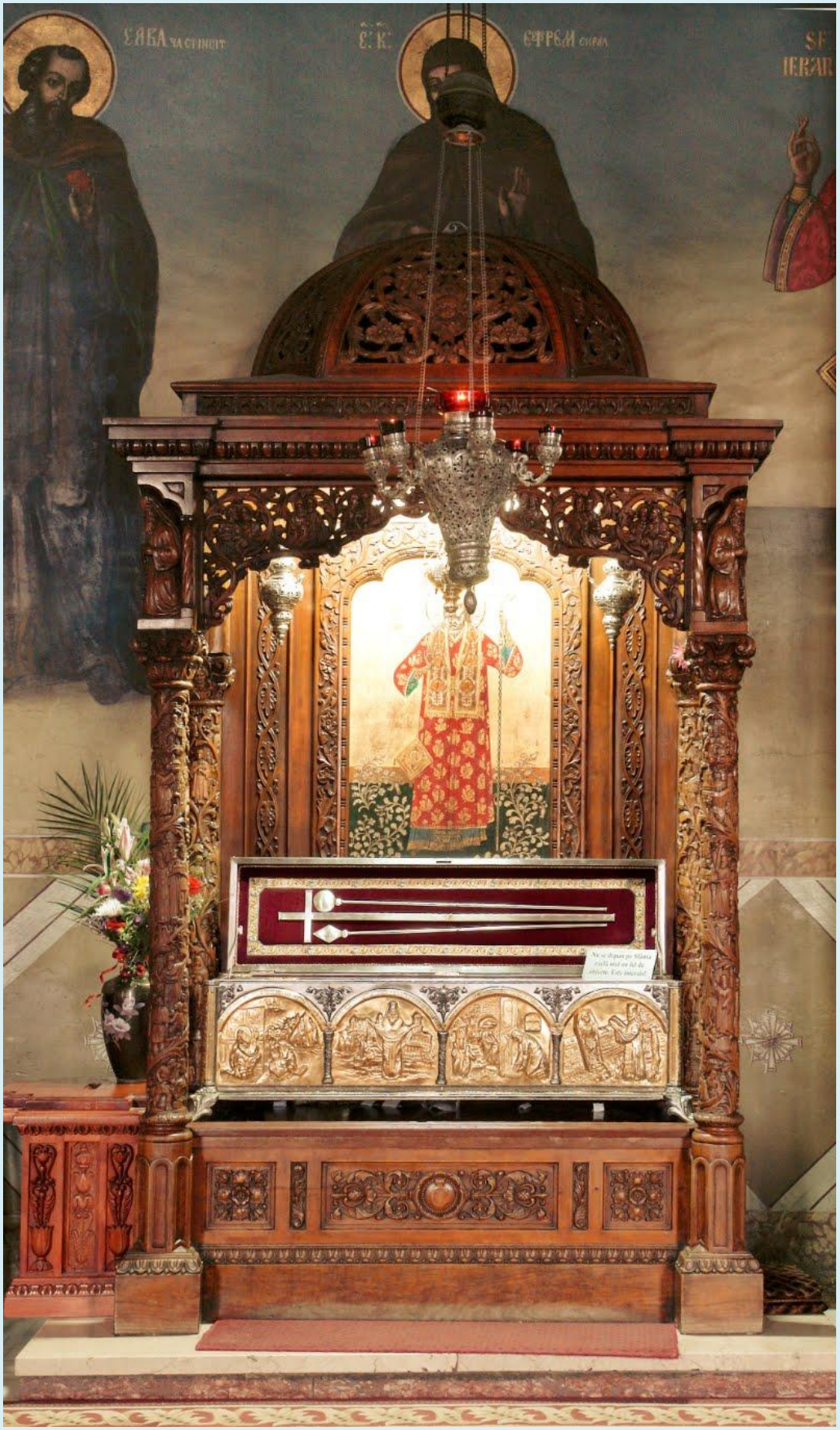

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica – Predici şi editoriale

Diac. Ştefan Gh. Milea - Predică la prăznuirea Sfântului ierarh Calinic de la Cernica

Datorită vieţii pe care o ducea, practicând din plin toate virtuţile creştineşti, Sfântul Calinic primeşte din partea lui Dumnezeu darul de a face minuni. Martorii acelor vremuri ne povestesc o serie întreagă de lucrări de acest fel: tămăduieşte o femeie stăpânită de diavol, preface în ţarină trupul unui mort neputrezit, tămăduieşte fiica unui sătean ş.a. Timp de 17 ani, cât a păstorit pe scaunul Episcopiei Râmnicului, a săvârşit asemenea minuni.

În aghiografia Sfintei noastre Biserici, ziua de astăzi este închinată unui sfânt care şi-a trăit până la moarte şi fără vreo teamă de ea, credinţa căreia şi-a cucerit smerit sufletul, care a ştiut să iubească mai mult decât îngăduie capacitatea naturală de a iubi a fiinţei omeneşti, şi care a înţeles că iubirea trebuie să fie ultimul cuvânt al tuturor aspiraţiilor omului şi că jertfa din iubire pentru un ideal superior trebuie să fie şi suprema faptă a vieţii, iar acesta nu este altul decât Sfântul ierarh Calinic de la Cernica.

S-a născut la 7 octombrie 1787, în Bucureşti, în apropierea bisericii Visarion. Părinţii lui erau români, creştini, oameni buni, cinstiţi şi temători de Dumnezeu.

La botez a primit numele de Constantin. Mama lui, devenită mai târziu monahia Filoteia, l-a învăluit de mic cu nespusă dragoste şi duioşie, învăţându-l cele dintâi rugăciuni. Deseori îngenunchea cu mama lui în faţa icoanei Maicii Domnului şi se rugau împreună. „Din pruncie" deci, el a cunoscut bunătatea acestei mame a tuturor creştinilor, şi aşa se explică de ce până la sfârşitul vieţii lui s-a rugat ei, primind de la ea întotdeauna ajutor. Mama lui, fiind o creştină convinsă, a căutat să imprime în sufletul lui o trăire cât mai creştinească. A învăţat totuşi şi tot ceea ce se putea învăţa la vremea lui, dar fară să se lase amăgit de uşurătatea vieţii tinerilor din vremea lui, dând astfel urmare îndemnurilor la sfinţenie ale Sfântului apostol Pavel: „Rogu-vă dar, fraţilor, pentru mila lui Dumnezeu, să înfăţişaţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu, ca o slujire a voastră cuvântătoare, şi nu vă potriviţi veacului acestuia, ci vă prefaceţi prin înnoirea minţii voastre, ca să cunoaşteţi ce este voia lui Dumnezeu cea bună şi plăcută şi desăvârşită" (Romani XII, 1-2).

Înclinat din fire spre cele duhovniceşti, purtând în suflet chipul evlaviei mamei sale şi călăuzit de curăţia inimii şi flacăra credinţei, în anul 1807 a părăsit casa părintească şi a intrat pentru totdeauna în ostrovul pustnicesc al Cernicăi, smerindu-şi trupul cu post, cu priveghere şi cu rugăciune, stingând văpaia patimilor cu roua lacrimilor şi mulţimea ostenelilor sale, iar pe şarpele ispitelor gonindu-l cu înfrânarea, cu răbdarea şi cu smerenia. Sihăstria l-a ispitit cu desăvârşirile ei vitejeşti şi râvna după agonisirea lor l-au făcut să fugă din veac, părăsind părinţi şi prieteni, pentru singurătate şi tăcere, pentru „harurile pustiei". El râvnea să-şi curăţească desăvârşit inima, ca să poată vedea limpede desăvârşirile lui Dumnezeu. Fără sfinţenie, viaţa omenească părea pentru el o încleştare de puteri vrăjmaşe în întunericul nopţii şi o ciocnire năvalnică de corăbii pe o mare bântuită de furtună.

Dat în seama cuviosului Pimen, el îi uimeşte pe toţi călugării prin împlinirea ascultării, prin dragostea, dar mai ales prin însufleţita lui bunătate. Câştigă inimile tuturor „prin curăţie, prin înţelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu" (II Corinteni III, 6-7).

Pe pământ trăind, a vieţuit cereşte, ca un înger în trup, copleşind pe toţi cu blândeţea şi cu răbdarea sa.

Trăind această viaţă, a fost suficient ca numai la un an de la intrarea în mănăstire, adică în 1808, să fie călugărit, luând numele de Calinic monahul.

Tânărul monah însă continuă să ducă aceeaşi viaţă frumoasă, adăugând „nevoinţă peste nevoinţă", căutând să stea în faţa lui Dumnezeu cât mai „fără prihană şi fără vină" (II Petru III, 14).

Convins fiind că neascultarea a adus pieirea neamului omenesc, el caută să urce treptele spre Rai - adică făcând drumul întors al lui Adam şi Eva - prin ascultare. De aceea se supune cumultă râvnă „la toate nevoinţele cele grele ale vieţii monahale", ajungând „la atâta curăţie a minţii şi a liniştii celei dinlăuntru, încât lumina înaintea tuturor ca o adevărată lumină cerească", aşa încât niciodată nimeni nu ar putea să-i privească viaţa şi faptele fără ca să nu proslăvească pe Tatăl Cel din cer.

Acestea au determinat ca la 3 decembrie 1808 să fie hirotonit ierodiacon, iar la 13 februarie 1813, preot. Pentru el însă preoţia nu a fost o simplă profesie, ci un ideal, căruia el a înţeles să-i slujească toată viaţa, cu frică şi cu cutremur.

Viaţa îl dăruise cu multe suferinţe, dar ele i-au dat prilej la mult bine. Plecat spre a înţelege suferinţele aproapelui său, dispus să stea la dispoziţia oricui putea fi de folos cu vorba sau cu fapta, dar mai ales înzestrat cu o mare dragoste faţă de om, toate acestea fac ca în 20 septembrie 1815, ieromonahul Calinic să fie hirotesit duhovnic. Acum i se deschid largi orizonturi de activitate, mai ales în domeniul spiritual.
Având o minte perspicace şi o putere de intuiţie ce uimea pe toţi cei din jurul lui, trăind în totul ceea ce ştia, dar şi ceea ce învăţa şi pe alţii, pentru ca să nu i se poată reproşa niciodată „doctore, vindecă-te pe tine însuţi", reuşeşte în scurt timp să fie cunoscut şi în afara incintei mănăstirii. Astfel, găsim la el, la scaunul spovedaniei, până şi pe mitropolitul ţării. Toţi găseau la el „adăpostire şi mângâiere la ale lor supărări", că el pe toţi îi mângâia cu cuvinte dulci şi de Dumnezeu insuflate.

Între 1812-1818, întreprinde călătorii în Moldova şi la Sfântul Munte, cu care ocazie vizitează o serie întreagă de mănăstiri, cunoaşte oameni şi-şi îmbogăţeşte sufletul cu miresmele frumuseţilor monahiceşti.

Întors din aceste călătorii, din care a dobândit o bogată experienţă de conducător al treburilor obşteşti, în 1818 este ales stareţ al Mănăstirii Cernica, în vârstă fiind numai de 30 de ani. Depune o mare activitate pentru chivernisirea şi îmbunătăţirea treburilor traiului obştesc, lucru care îi aduce, la 9 aprilie 1820, vrednicia de arhimandrit.

Dar lucrul lui cel mai aprig era ca să facă din semenii lui oameni desăvârşiţi, după exemplul Mântuitorului. Era pătruns de marele adevăr că „a călăuzi oameni este un meşteşug desăvârşit şi o ştiinţă desăvârşită; este lucrul cel mai deosebit şi anevoios”. El spunea adesea că „stareţul este inima tuturor inimilor care îl caută sau care îi cer îndrumare sau alinare. El e calea spre desăvârşire a tuturor sufletelor credincioase din jurul său”.

Întotdeauna avea înaintea ochilor icoana înaintaşilor lui întru ale călugăriei, pe care îi imita întru totul. Prin iubirea faţă de Hristos se asemăna cu Sfântul Antonie cel mare, prin blândeţe şi smerenie cu Sfântul ierarh Nicolae; prin înţelepciune şi înfrânare cu marele Vasile; în îngrijirea mănăstirii, cu Nicodim de la Tismana. De la toţi a luat câte ceva şi pe toate le-a pus în slujba aproapelui său, pentru ca să poată să-i ducă pe toţi pe calea desăvârşirii şi a mântuirii. Ca o stea luminoasă a luminat pe cei binecredincioşi, risipind întunericul înşelăciunii.

Dar vremuri de grele încercări se abăteau asupra ţării noastre şi asupra mănăstirii: marea răscoală a lui Tudor Vladimirescu din 1821, năvala turcilor în ţară, care a atras după sine o serie întreagă de suferinţe: lume înfometată, fară adăpost, batjocorită de trupele musulmane ş.a. Şi toţi aceşti suferinzi, toate aceste dureri îşi găseau alinare şi mângâiere, ajutor şi îndreptare la Sfântul Calinic. Peste tot unde auzea că e o durere de alinat, o alina. Ajuta, povăţuia, priveghea şi se ruga. În tot timpul şi-a îndreptat privirea şi şi-a îndoit genunchii în faţa icoanei Maicii Domnului şi a Sfântului ierarh Nicolae, şi întotdeauna a primit ajutorul ce l-a cerut. Hrănea mulţimile înfometate, ajuta pe cei în lipsă şi îşi găsea timp să construiască şi case de rugăciuni lui Dumnezeu. A iubit, pentru Dumnezeu, pe toţi săracii vremii lui, şi pe cei lipsiţi de hrana gândului, şi pe cei lipsiţi de hrana trupului. El făcea lucrul acesta nu pentru a fi socotit ca un instrument de popularitate sau de seducţie demagogică, ci ca un mijloc de propagandă a virtuţii care reformează şi converteşte inima, de popularizare a Evangheliei care mântuieşte lumea. El nu a vorbit numai despre milostenie, ci a şi făcut milostenie. El nu a vorbit numai despre sărăcie, ci a şi ajutat. Întâi a făcut el însuşi ceea ce a povăţuit pe alţii să facă, întâi a lucrat şi după aceea a vorbit.

N-au lipsit însă şi răuvoitori care l-au otrăvit, vrând să-l omoare. Dumnezeu însă nu l-a lăsat în voia vrăjmaşilor lui, şi nu numai că îl vindecă, dar este ales şi episcop al Râmnicului la 14 septembrie 1850.

Plânsete şi mare tristeţe a fost atunci în Mănăstirea Cernica, când Sfântul Calinic a trebuit să părăsească această mănăstire, pe care el o slujise cu frică de Dumnezeu, cu credinţă şi cu dragoste aproape 43 de ani, din care 32 ca stareţ. Bucurie însă şi cântări de imne a găsit când a intrat în Craiova, unde credincioşii l-au întâmpinat cu pâine şi sare, după o datină strămoşească. Clopotelor de la Cernica, care atunci vesteau obştei durerea despărţirii de cel mai iubit semen al lor, le răspundeau acum clopotele de la Craiova, care anunţau credincioşilor vestea sosirii Sfântului în Cetatea Banilor. Clipe de înaltă bucurie sufletească aici, tristeţe şi lacrimi de despărţire la Cernica. Aici, mic cu mare, bătrân cu tânăr, sănătos şi bolnav, la număr peste 350 de călugări, părăsiseră chilie, pat, lucru şi au trecut toţi prin faţa sfântului pentru a lua binecuvântare de la acela ce le fusese stareţ, duhovnic, părinte, frate. În Cetatea Banilor, mii şi mii de suflete

l-au întâmpinat pentru a-i ura viaţă îndelungată şi bună sporire în lucrul Domnului.

Şi chiar de-a doua zi şi-a început activitatea: cercetări duhovniceşti prin sate şi mănăstiri, orânduiri de protopopi, hirotoniri de preoţi, după trebuinţă; osteneală apostolească în via Domnului, spre folosul sufletesc al tuturor păstoriţilor, care îl îmbrăţişau pretutindeni cu iubire şi ascultare. Pentru toţi el avea câte ceva. Sfătuia, îndemna, mângâia, dar mai ales tămăduia rănile sufletului omenesc. Locuinţa lui ajunsese un metoc al săracilor.

Nori grei se abat însă iarăşi pe cerul patriei noastre. Izbucneşte războiul ruso-turc. Turcii intră în Oltenia. Sfântul Calinic se retrage spre Râmnicu-Vâlcea. Aici, timp de doi ani rezideşte biserica Episcopiei, care fusese arsă, reface toate cele din jurul ei, precum şi o serie de locuinţe pentru nevoile clericilor.

Datorită vieţii pe care o ducea, practicând din plin toate virtuţile creştineşti, Sfântul Calinic primeşte din partea lui Dumnezeu darul de a face minuni.
Martorii acelor vremuri ne povestesc o serie întreagă de lucrări de acest fel: tămăduieşte o femeie stăpânită de diavol, preface în ţarină trupul unui mort neputrezit, tămăduieşte fiica unui sătean ş.a. Timp de 17 ani, cât a păstorit pe scaunul Episcopiei Râmnicului, a săvârşit asemenea minuni.

Dar cei 80 de ani ce-i purta pe umeri, multele osteneli săvârşite în slujba Bisericii „într-un şir de 62 de ani de când a pus asupră-şi sfânta schimă”, grijile felurite de fiecare zi, iar pe deasupra postul aspru, cum şi împlinirea cu scumpătate a tuturor rânduielilor vieţii călugăreşti îl „pogorâseră într-o foarte grea slăbiciune şi neputinţă”. Simţind deci că i se apropie sfârşitul, în anul 1867, socotind că nu mai e destoinic „a mai purta datoria cerută de la el pentru greaua răspundere a multor suflete a eparhioţilor săi”, s-a retras din scaunul de episcop, întorcându-se la chinovia sa, mănăstirea Cernica.

Un an de zile a zăcut în chilia sa, unde ucenicii îi citeau rugăciunile şi pravila călugărească. Iar în ziua de 11 aprilie 1868, pe la orele 5 dimineaţa, a cerut ucenicului său să-i schimbe cămaşa, căci a văzut nişte oameni care au venit să-l ia cu dânşii. După aceea a cerut o cruce, a sărutat-o şi a zis: „Sfântă cruce, ajută-mi”, şi zicând acestea şi-a dat duhul.

Aşa a fost mutarea către Domnul a Sfântului Calinic. Viaţa lui a fost asemenea unei ţarine cu mult rod, izvor de nenumărate bunătăţi, mijlocul dobândirii de har duhovnicesc.

S-a mutat în lumea drepţilor în sărăcia cea mai desăvârşită. Tot ce a agonisit în viaţă a dăruit văduvelor, orfanilor, pentru zidire de biserici şi alte fapte de

milostenie. A trăit cu adevărat sărăcia cea de bunăvoie, cum s-a făgăduit în ceasul când a fost tuns în călugărie.

Postul i-a fost păzitor trupului şi sufletului, cale spre pocăinţă; ascultarea şi omenia, podoabele vieţii. A urmat dreptatea, credinţa, dragostea, pacea. A fost bun către toţi, tată sărmanilor, săracilor milostiv, mângâietor celor întristaţi, ajutător celor năpăstuiţi şi tuturor mare făcător de bine.

S-a arătat dreptar turmei sale, atât în mănăstire, cât şi în Episcopie, prin toate faptele cele bune şi pildă credincioşilor, cu cuvântul, cu viaţa, cu dragostea, cu duhul, cu credinţa şi curăţia.

Prin rugăciunile sale, prin strădaniile lui, prin întreaga înfăţişare a vieţii lui, prin acea mireasmă care adia în jurul personalităţii lui, prin toată cuviinţa vieţii lui văzute şi a celei tainice şi nevăzute, a prefăcut toţi spinii care îl împresurau în trandafiri.

A trăit cu toată pasiunea fiinţei sale toate adevărurile creştine; a iubit şi a jertfit tot ce a avut mai bun în fiinţa lui. Şi toate acestea le-a făcut nu pentru a fi aplaudat de lume, nu pentru a produce senzaţie, nici chiar pentru a face literatură, ci pentru a bineplăcea lui Dumnezeu, izbăvindu-se astfel de toate păcatele trupului şi ale sufletului.

Sfânt prin cugetare, prin simţire şi prin acţiune, sfânt prin suferinţă şi prin ideal; sfânt prin întreaga lui viaţă, Sfântul ierarh Calinic este cel mai chemat să ne pilduiască pentru vremurile noastre, misiunea slăvită a preoţiei sub al cărei har şi jug ne-am smerit fruntea şi cugetul.

Se cuvine deci să ne plecăm cu smerenie genunchii în faţa lui astăzi, când îi facem sfânta pomenire, şi să învăţăm de la el ce înseamnă iubire, ce înseamnă credinţă, ce înseamnă preoţie şi, luându-l ca dreptar al vieţii noastre, să iubim ceea ce a iubit el, să credem în ceea ce a crezut el şi astfel să ajungem şi noi la desăvârşirea pe care el a urmărit să o realizeze cu păstoriţii lui, împlinind astfel cuvintele lui Iisus Hristos: „Fiţi desăvârşiţi, precum şi Tatăl vostru cel din ceruri desăvârşit este” (Matei V, 48). Amin.

Sursa: Diac. Ştefan Gh. Milea, (Glasul Bisericii nr. 3-4, 1996)

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica (1787-1868)

Spunea acelaşi ucenic despre Sfântul Calinic:

- Era atât de milostiv, încât, când nu avea ce să dea milostenie, îşi dădea hainele de pe Preasfinţia sa şi plângând, se ruga de mine nevredicul ca să caut bani de unde voi şti, ca să aibă să dea la „fraţii lui Hristos", căci aşa numea fericitul pe săraci şi neputincioşi.

Odată, pe când Sfântul Calinic ieşea de la slujbă, la o biserică din Craiova, epitropul i-a dat şase galbeni. Iar în ograda episcopiei, o femeie cerându-i milostenie, a scos acei galbeni şi i-a pus în mâinile ei.

După trei zile, aceeaşi femeie a venit iar la uşa Sfântului Calinic să ceară milostenie. Deci, chemând pe părintele Anastasie, ucenicul său, i-a poruncit zicând:
- Dă milostenie femeii de afară.

- Preasfinţite, a răspuns el, această femeie a primit şase galbeni când ne-am întors de la biserică.

Iar blândul păstor i-a zis cu asprime:
- Dar cuvioşia ta, dacă ai mâncat ieri, astăzi nu mai mănânci? O fi fost şi ea datoare la cineva şi de aceea mai cere. Du-te şi dă-i milostenie!

Din clipa aceea până la sfârşitul vieţii Sfântului Calinic, n-a mai îndrăznit ucenicul să-i facă vreo observaţie în privinţa milosteniilor.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul Românesc, Editura Episcopiei Dunării de Jos, 1998, pp. 420-421)

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica și vedenia despre biserica din insula Sfântului Gheorghe

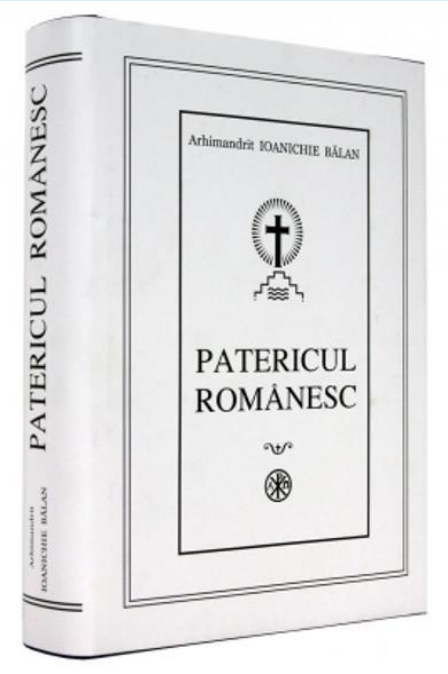

Pe lângă înnoirea vieţii duhovniceşti în obştea sa, marele stareţ al Cernicăi s-a îngrijit şi de cele necesare vieţii pământeşti, după exemplul înaintaşilor săi. Astfel, a terminat de pictat biserica din insula Sfântului Nicolae, iar cu banii donaţi de arhiereul Ioanichie Stratonichias din Bucureşti a zidit o biserică mare, cu cetate, în insula Sfântului Gheorghe, pentru că nu mai încăpeau călugării într-o singură biserică.

Mai înainte însă de începerea bisericii, i s-au arătat noaptea în vis Sfântul ierarh Nicolae, Sfântul mare mucenic Gheorghe şi fericitul stareţ Gheorghe.

Deci, Sfântul Nicolae a zis cuviosului Calinic: „Scoală-te şi să zideşti în ostrovul cel mic o biserică în numele Sfântului mucenic Gheorghe...”.

Marele mucenic i-a adăugat, apoi, aceste cuvinte: „Noi îţi vom trimite tot ce-ţi va trebui”.

Iar stareţul Gheorghe i-a zis: „Să nu ai nici o îndoială în inima ta!”.

Această vedenie arătându-se deodată şi cuviosului Pimen duhovnicul, l-a încredinţat pe Sfântul Calinic să înceapă lucrul.

În anul 1832 a început noua biserică. În anul 1838, construcţia s-a dărâmat de la un puternic cutremur, iar după patru ani a fost zidită din nou, aşa cum se vede până astăzi.

A mai zidit, din anul 1846, biserica Mănăstirii Pasărea şi alte câteva biserici parohiale.

Sfântul Calinic a fost, de asemenea, şi un bun iconom al Mănăstirii Cernica şi al celorlalte mănăstiri - Pasărea, Snagov, Căldăruşani, Ciorogârla şi Poiana Mărului - care erau sub administraţia sa. Când a intrat stareţ, Cernica avea doar „o teleguţă cu un bou ce se conducea de un călugăr pe uliţele Bucureştilor, şi oricine voia din popor arunca câte o pâine în acea teleguţă; apoi se întorcea la mănăstire şi împărţea acea pâine pe la călugări. Iar pentru îmbrăcămintea călugărilor, se trimitea de la domnie şi de la alţi buni creştini”.

Or, venerabilul stareţ în puţină vreme a refăcut iconomia mănăstirii, a făcut un mare metoc în satul Bueşti (Ilfov), a ridicat case şi adăposturi pentru oameni şi vite, a cultivat pământul cu tot felul de cereale, a plantat vii şi păduri, încât se mirau toţi de priceperea lui. Acolo creştea mănăstirea cirezi de vite şi turme de oi pentru hrana şi îmbrăcămintea călugărilor din lavră.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul românesc, Editura Mănăstirea Sihăstria, pp. 416-417)

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica mijloceşte un car cu boi încărcat cu făină

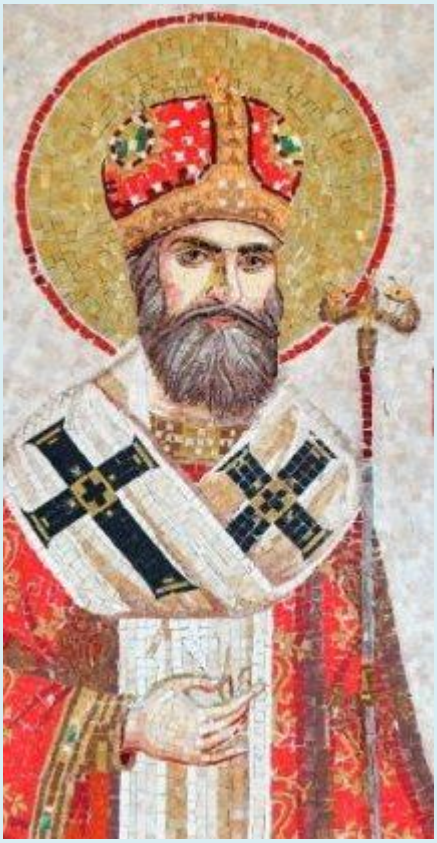

Pe când era stareţ, a venit pitarul mănăstirii la cuviosul Calinic (Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica) şi l-a înştiinţat că s-a isprăvit făina.

Iar el a răspuns:
- Să avem nădejde la Maica Domnului şi la Sfântul Ierarh Nicolae şi nimic nu ne va lipsi.

Apoi, intrând în chilie, a căzut la rugăciune înaintea icoanei protectorului său, zicând: „Sfinte arhiereule al lui Hristos, Nicolae, mângâietorule al săracilor şi cald folositorule al celor ce te roagă cu credinţă, vino şi acum şi ajută smeritei turmei tale şi ne scapă de foamete precum ai mântuit pe cei ce erau să se înece în mare, că nu avem alt ajutor după Maica Domnului, afară de tine...”. Apoi, după Vecernie, a pus să se citească în biserică paraclisul Sfântului Nicolae.

Astfel, Sfântul Ierarh Nicolae, ascultând rugăciunea plăcutului său, a venit imediat în ajutorul Mănăstirii Cernica. În ceasul acela a sosit la arhondaricul mănăstirii un car cu boi încărcat cu făină. Erau doi oameni necunoscuţi, trimişi cu această milostenie de stăpânul lor, care după ce au descărcat povara, îndată au plecat.

Drept recunoştinţă, marele stareţ a adunat soborul în biserică şi după Pavecerniţă, au cântat Acatistul Sfântului Nicolae. Apoi, binecuvântând făina, a pus să se facă pâine în noaptea aceea pentru mângîierea părinţilor şi fraţilor.

(Arhimandrit Ioanichie Bălan, Patericul Românesc, Editura Episcopiei Dunării de Jos, 1998, pp. 417)

Compasiunea şi gingăşia Sfântului

Cât despre Sfântul Calinic de la Cernica, când nu avea bani să dea săracilor în orice oraş s-ar fi aflat, el se întorcea plângând către cei din preajma sa: “Face-ţi-mi rost de bani să-i dau acestor frăţiori ai lui Iisus”.

Această compasiune descoperă o inimă delicată, extrem de sensibilă, străină de orice asprime, indiferenţă şi brutalitate. Ea ne arată că înăsprirea este roada păcatului şi a patimilor. În comportamentul Sfântului până şi în gândurile lui, nu se întâlneşte nici vulgaritate, nici josnicie, nici meschinărie. Nici urmă de afectare, nici lipsă de sinceritate. În el culminează gingăşia, sensibilitatea, transparenţa şi ele se asociază curăţiei, atenţiei generoase faţă de oameni, disponibilităţii prin care el participă cu toată fiinţa sa la problemele şi necazurile lor. În toate aceste calităţi se manifestă o realizare excepţională a umanului.

Există într-adevăr o distincţie şi o noblețe plină de afecţiune în aceste forme superioare ale gingăşiei care lasă în urmă distincţia şi noblețea obişnuită, distantă şi formală. Această gingăşie nu evită contactele cu oamenii cei mai umili şi nu se sperie de situaţiile în care alţii ar crede că se înjosesc.

(Pr. Dumitru Stăniloae, Rugăciunea lui Iisus şi experienţa Duhului Sfânt, Editura Deisis, Sibiu, 1995, p. 44)

Un tânăr în faţa icoanei Sfântului Calinic

Perioada tinereţii este cea în care începem să realizăm că aparţinem unei familii, unei societăţi, unei credinţe şi unor valori la care ne vom raporta pe parcursul vieţii. De multe ori, însă, avem sentimentul că prin acestea ni se îngrădeşte libertatea şi dorinţa de a crea ceva nou. Pentru a nu cădea în extrema de a crede că tot ce primim în dar, ca moştenire, nu ni se potriveşte şi nu ne dezvoltă, este necesar să avem capacitatea de a distinge binele de rău. Iar pentru a reuşi aceasta, trebuie să ne raportăm mereu la Dumnezeu şi la sfinţi care, o dată ce sunt învăluiţi în lumină, întunericul nu mai are putere asupra lor.

Un model pentru noi este şi Sfântul Calinic care, fiind crescut de părinţi credincioşi, a avut şansa ca de mic să se raporteze la Dumnezeu şi să se încredinţeze purtării Lui de grijă. Astfel, la vârsta de 20 de ani a simţit că se poate împlini prin dedicarea întregii vieţi slujirii lui Dumnezeu şi semenilor. Prima mănăstire spre care şi-a îndreptat paşii a fost Cernica, unde a fost călugărit la data de 12 noiembrie 1808. Pentru o perioadă de 31 de ani, cât a fost stareţ, mănăstirea Cernica arăta ca o mică grădină a Maicii Domnului, unde obştea alcătuită din 350 de călugări arăta, prin viaţa lor, puterea cuvintelor

Mântuitorului Iisus Hristos, Care a spus: „Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi” (Ioan 8, 32). În alt loc, Mântuitorul ne-a arătat şi unde putem găsi adevărul, când a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa” (Ioan 14, 6).

Năzuinţa noastră spre desăvârşire, spre cunoaştere şi putere deplină, adică spre asemănarea cu Dumnezeu, ne face să tindem spre cele spirituale, transfigurând pe cele materiale. Starea noastră în veşnicie depinde de puţinul timp pe care Dumnezeu ni l-a încredinţat aici, pe pământ. În tot acest timp, Dumnezeu bate la uşa inimii noastre şi aşteaptă, respectându-ne întru totul libertatea pe care El ne-a acordat-o.Asemenea Sfântului Apostol Pavel, care avea conştiinţa că „nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe aceea ce va să fie” (Evrei 13, 14), aşa şi Sfântul Calinic începe unul din poemele sale religioase: „Ştiu începutul meu că are sfârşit şi eu vieţuiesc ca un fără de sfârşit”.

Sfântul Calinic a ctitorit şapte biserici mari şi trei paraclise, cea mai importantă fiind biserica cu hramul „Sfântul Gheorghe – purtătorul de biruinţă”, zidită între 1831-1832. La Schitul Frăsinei a construit o biserică nouă cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”, o clopotniţă şi chilii pentru monahi. Acest schit a fost singurul aşezământ mănăstiresc din ţară exceptat de la secularizarea din 1863, cu aprobare specială acordată de domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

La vârsta de 63 de ani, în 1850, ajunge episcop la Râmnic, îngrijindu-se cu multă sârguinţă de cele încredinţate lui.

Deşi Sfântul Calinic a trăit în secolul al XIX-lea, iar noi trăim în secolul al XXI-lea, totuşi legătura dintre noi este una strânsă. Ştim că sfinţii sunt prietenii (cf. Ioan 15, 14) şi casnicii (cf. Efeseni 2, 19) lui Dumnezeu şi, dacă îngenunchiem înaintea icoanei lor, ei vin degrabă în ajutorul nostru. Încercând să urmăm viaţa pământească a sfinţilor întru totul, trebuie să ştim că atât pentru ei, cât şi pentru noi, izvorul faptelor bune şi al sfinţeniei este Mântuitorul nostru Iisus Hristos, Care „ieri şi azi şi în veci este acelaşi” (Evrei 13, 8).

(Buta Emanuel)

Narcis Stupcanu - Sfântul Calinic de la Cernica (1787-1868) - „Vindecătorul bolnavilor şi miluitorul săracilor” a pledat în faţa autorităţilor pentru ajutorarea celor loviţi de criza economică din vremea aceea

Calinic s-a născut în Bucureşti. Părinţii săi (Antonie şi Floarea Antonescu), oameni cu frică de Dumnezeu, erau comercianţi de condiţie medie.

A urmat cursurile unei şcoli româneşti de pe lângă o biserică din Bucureşti, unde a învăţat şi limba greacă. Înainte de a împlini douăzeci de ani, tânărul Constantin Antonescu şi-a urmat chemarea lăuntrică şi a intrat în Mănăstirea Cernica. La 12 noiembrie 1808 a devenit călugăr, luându-şi numele Calinic. După o lună de la depunerea votului monahal, a fost hirotonit ierodiacon la biserica „ Sfântul Nicolae de la Cernica”. Deoarece epidemia de ciumă din acea vreme ucisese mulţi preoţi, împotriva voinţei sale, Calinic a fost hirotonit preot, devenind duhovnicul şi conducătorul Mănăstirii Cernica.

În decembrie 1818, la doar unsprezece ani de la intrarea la mănăstire, Calinic a fost ales stareţ de către întreaga obşte. De la bun început, el a încercat să impună ordine şi disciplină duhovnicească, alcătuind mai mult regulamente scrise. De

asemenea, s-a îngrijit şi de înfiinţarea unei biblioteci care să cuprindă cele mai importante cărţi de cultură teologică.

În 1850, domnitorul Barbu Ştirbei, care avea o mare admiraţie pentru stareţul Mănăstirii Cernica, l-a convins pe Calinic să accepte scaunul Episcopiei Râmnicului.

În timpul păstoririi sale, episcopul Calinic s-a preocupat de redeschiderea Seminarului ortodox, închis în timpul Revoluţiei din 1848. Seminarul a fost redeschis mai întâi la Craiova, iar mai apoi, în anul 1854, a fost mutat la Râmnicu-Vâlcea.

Sfântul Calinic de la Cernica este cunoscut ca „vindecătorul bolnavilor şi miluitorul săracilor”. A avut o activitate filantropică deosebită, deoarece în secolul în care a trăit, ţara a trecut printr-o situaţie economică dificilă. În august 1851, el a trimis o scrisoare domnitorului Barbu Ştirbei, cerându-i o intervenţie pentru schimbarea situaţiei, lucru care i-a ajutat pe toţi cei care erau disperaţi din cauza crizei financiare.

Pentru nevoile bisericilor, Sfântul Calinic a înfiinţat cu mijloace proprii tipografia „Kallinik Rîmnik”. Aici aveau să vadă lumina tiparului importante cărţi bisericeşti de un real folos misionar şi pastoral. Cu un an înainte de moarte, Calinic a donat tipografia oraşului, punând însă condiţia ca o parte din veniturile viitoare să fie folosite pentru întreţinerea şcolilor din oraş, a elevilor săraci şi a Seminarului.

Episcopul Calinic a fost şi un însufleţit patriot. În calitate de episcop, el a participat la Adunările obşteşti ale ţării şi a fost deputat în Divanul ad-hoc, care a pregătit unirea principatelor. Însă boala şi bătrâneţea au făcut ca, la 11 aprilie 1868, Sfântul Calinic să treacă la cele veşnice.

Biserica Ortodoxă îl pomeneşte în calendar la 11 aprilie.

Diac. Ioniţă Apostolache - „Floarea cea aleasă a spiritualităţii cernicane“

De la Craiova la Râmnicu Vâlcea, din albia Oltului şi până la bătrânul Danubius, pământul Olteniei a fost întotdeauna sfinţit de paşii aleşilor lui Dumnezeu, trimişi în mijlocul turmei spre vestirea Evangheliei lui Hristos. Între aceştia, Părintele Ceresc a sădit un mărgăritar, pe Sfântul Calinic, păstor al păstorilor şi părinte al părinţilor.

Locul Sfântului Calinic în tradiţia monahismului oltenesc este foarte bine descris de ***preotul profesor Dumitru Stăniloae*** în numeroasele sale cercetări de spiritualitate: ***„Sfântul Calinic, floarea cea aleasă a spiritualităţii cernicane, uneşte în profilul lui duhovnicesc, în mod uimitor, rugăciunea şi înfrânarea ce mai severă, pe de o parte, cu ascultarea cea mai deplină în obşte şi cu grija de săraci, iar pe de altă parte, cu activitatea de ctitor şi ziditor de biserici. El cere în Povăţuirile lui scrise, în primul rând, împlinirea poruncilor lui Dumnezeu şi fapte de smerenie, de ascultare, dar mai spune şi că «rugăciunea lui Iisus să o avem neîncetat în gură şi în inimă». Am putea spune că avem aici o «spiritualitate integrală»“ (Filocalia VIII, p. 548).***

Iată maniera în care creiona marele nostru teolog, preotul profesor Dumitru Stăniloae, portretul isihast al unuia dintre cei mai mari părinţi ai spiritualităţii monahismului ortodox din Oltenia.

Exponent al reînnoirii isihaste

Remarcabila sa personalitate constituie în felul acesta o veritabilă sinteză a monahismului românesc, aducând laolaltă autenticul tradiţiei athonite şi mistica vieţuirii paisiene, încolţită în lucrarea înaintaşilor săi din lavra Cernicăi. El este exponentul „reînnoirii isihaste“, curent descris de pr. Stăniloae în valoroasa sa radiografie filocalică „Isihaştii sau sihaştri şi rugăciunea lui Iisus în tradiţia ortodoxiei româneşti“.

Academicianul Virgil Cândea consideră pe bună dreptate că pr. prof. Dumitru Stăniloae a fost cel dintâi teolog român care a identificat „importanţa participării româneşti la reînnoirea isihastă“, afirmând-o în cadrul „cercetărilor sale de ascetică şi mistică, despre isihasm şi despre cele mai vechi traduceri de la noi din textele filocalice“.

În cazul articolului amintit mai sus, V. Cândea face mai multe precizări, subliniind contribuţia pr. prof. Stăniloae în contextul afirmării specificului unei tradiţii isihaste româneşti. Iată ce spune în acest sens: „Constatăm că mai toate observaţiile făcute în ultimii ani în legătură cu contribuţia românească la mişcarea paisiană fuseseră deja formulate, în 1979, de părintele Stăniloae:
(1) existenţa în Ţările Române a unei tradiţii isihaste şi filocalice neîntrerupte cel puţin din secolul al XIV-lea, care
(2) a atras spre mănăstirile noastre călugări ucraineni şi ruşi încă înainte de venirea acolo a cuviosului Paisie şi
(3) a fost determinantă pentru desăvârşirea operei acestuia pe pământ românesc;
(4) faptul că «ceea ce ... a adus el în monahismul românesc nu e preocuparea de rugăciunea lui Iisus - căci aceasta s-a menţinut mereu între miile de isihaşti din munţii Ţărilor Române - ci o înviorare a spiritualităţii isihaste în ea»;
(5) rolul tradiţiei literare patristice în opera de traducător a cuviosului Paisie, care pentru tălmăcirile sale filocalice folosise drept criteriu de acurateţe versiunile româneşti;
(6) distincţia dintre activitatea literară legată de Filocalie (traducerea şi răspândirea ei) şi trăirea doctrinei cuprinse în această carte.
(7) Tot părintelui Stăniloae îi datorăm sublinierea particularităţilor româneşti introduse în moştenirea paisiană de ucenicii săi de la noi, ca stareţul Gheorghe de la Cernica sau Sfântul Calinic“ (în vol. „Românii în reînnoirea isihastă“, pp. 19-20).

Pe urmele Sfinţilor Nicodim de la Tismana şi Paisie de la Neamţ

Încununarea mistică a vieţuirii în Hristos sau „spiritualitatea integrală“, despre care vorbeşte pr. Stăniloae, pe care o regăsim concentrată organic în persoana şi lucrarea Sfântului Calinic de la Cernica, se defineşte în primul rând prin

constituţia sa athonită. El devine în felul acesta parte componentă a unei tradiţii lucrătoare de peste patru secole în Oltenia, din vremea Sfântului Nicodim de la Tismana. Cu toate acestea, cel mai potrivit profil mistic din care se alimentează personalitatea isihastă a Sfântului ierarh Calinic este cu siguranţă cel paisian. Desprins la rândul său din tradiţia athonită, acest filon al monahismului românesc s-a conturat în mare parte prin prezenţa harismatică a întemeietorului său pe meleagurile ţării noastre.

Sfântul Paisie Velicicovschi (1722–1794), stareţ în mănăstirile moldave Neamţ, Dragomirna şi Secu, a exercitat „cea mai masivă şi cea mai lungă durată de influenţă a Sfântului Munte asupra vieţii călugăreşti din Ţările Române“. Înrâurirea învăţăturilor sale în rândurile iubitorilor de Dumnezeu a trecut din Moldova în Ţara Românească. Realitatea şi contribuţia sa la formarea şi întărirea tradiţiei isihaste a monahismului românesc rămân incontestabile, dar, cu toate acestea, este bine de ştiut că această lucrare nu s-a făcut fără temelie.

Pr. prof. Dumitru Stăniloae vede în acest sens spaţiul românesc ca pe un punct nevralgic al procesului de răspândire a curentului filocalic în lume. „... nu este de mirare“ - spune părintele profesor - „că Filocalia sau scrierile filocalice şi-au luat drumul răspândirii lor în Rusia tocmai din Moldova.“

Un „harismatic“ al Ortodoxiei româneşti

Dată fiind formarea sa ascetico-mistică, poziţionată la confluenţa dintre autenticul isihasmului athonit şi moştenirea paisiană, Sfântul Calinic este aşezat de pr. prof. Dumitru Stăniloae în rândul „marilor harismatici ai Bisericii Ortodoxe Române“. Afirmaţiile sale sunt susţinute justificat de adâncimea mistică a trăirilor şi experienţelor ascetice, desprinse din viaţa plină de har a Sfântului ierarh, despre care au dat şi dau mărturie sfintele sale moaşte, ucenicii săi, sfintele noastre sinaxare, documentele rămase din vremea sa şi evlavia poporului dreptcredincios care l-a păstrat totdeauna la inimă ca pe un grabnic ajutător şi făcător de bine.

Consemnarea părintelui profesor vine să întărească portretul creionat în rândurile Filocaliei VIII, de care ne-am folosit la începutul analizei noastre. El ne prezintă astfel icoana autentică a isihastului cernican. În persoana Sfântului Calinic, ia naştere chipul autentic al iubitorului de Hristos. În viaţa lui, rugăciunea se împleteşte cu munca, iar sărăcia cu smerenia, milostenia, postul şi neîncetata rugăciune, peste toate sălăşluind iubirea de Dumnezeu şi de aproapele.

„Ajuns monah încă din tinereţe“ - notează pr. Stăniloae - «el şi-a mortificat trupul tânăr printr-un post foarte aspru pe care numai un om desăvârşit l-ar fi

putut suporta… Mult timp s-a mulţumit cu pâine şi apă fără să se sature». «Noaptea nu dormea decât trei ore şi nu într-un pat, ci pe scaun. Ziua participa la cele mai grele munci împreună cu alţi călugări.» Nu a mâncat niciodată carne sau peşte, ci numai legume.

Când a împlinit 70 de ani, Biserica i-a încredinţat un scaun episcopal, dar el şi-a continuat viaţa ascetică şi se îmbrăca într-un veşmânt sărăcăcios. Prin asceza sa nu căuta numai mortificarea patimilor, dar şi o sporire a virtuţilor opuse. El a dezvoltat astfel în sine blândeţea, răbdarea, smerenia şi mai ales iubirea. Suferea cu cei nefericiţi, îi ajuta pe toţi cei despre care ştia că sunt în nevoi. Banii pe care cei bogaţi îi dăruiau pentru slujbele bisericeşti, el îi trimitea de îndată celor săraci. Avea liste cu nevoiaşii din mai multe oraşe şi le trimitea bani de îndată ce primea. Când nu avea nimic ce să le trimită, plângea şi cerea celor care se aflau în jurul său «să-i facă rost de bani pentru a-i trimite sărmanilor fraţi ai lui Hristos». Nu avea în chilia sa decât ulcior cu apă şi toată viaţa a purtat aceleaşi veşminte aspre şi sărăcăcioase. El a reuşit să împace într-un mod minunat asceza şi viaţa contemplativă cu activitatea de constructor şi organizator. A construit o mare biserică la Cernica şi şase alte biserici în mănăstiri şi parohii. A construit biserica şi reşedinţa episcopală din Râmnicu Vâlcea.

La sfârşitul vieţii s-a retras din nou ca simplu călugăr în mănăstirea sa de la Cernica. A murit în 1868.

Toată viaţa s-a concentrat în rugăciune şi contemplaţie. Prin rugăciunile sale a vindecat bolnavi“ (Pr. Dumitru Stăniloae, „Rugăciunea lui Iisus şi experienţa Duhului Sfânt“, ediţia a II-a, pp. 144-145).

Diac. Ioniţă Apostolache, 05 iulie 2013

Alexandru Briciu - Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, un mare rugător şi un vrednic iubitor de ţară

La 11 aprilie, Biserica pomeneşte pe Sfântul ierarh Calinic de la Cernica. În anul 1807 a intrat în Sfânta Mănăstire Cernica, unde, după un an, a fost tuns în monahism, schimbându-i-se numele din Constantin în Calinic. Timp de 43 de ani a vieţuit în mănăstirea de lângă Bucureşti, dintre care 31 de ani ca stareţ, din 1818 până în 1850.

În anul 1850 a fost instalat episcop al Râmnicului, ocupând cu vrednicie scaunul arhieresc al eparhiei olteneşti mai bine de 16 ani.

Slăbit de bătrâneţe şi boală, s-a retras la Cernica, unde a mai trăit aproape un an. La 11 aprilie 1868 s-a mutat la Domnul, fiind îngropat în tinda bisericii mănăstirii, cu hramul „Sfântul Gheorghe“, ctitoria sa.

Între 1787 şi 1868 s-au scurs peste 80 de ani de viaţă a Sfântului Calinic, o perioadă deosebit de importantă a istoriei naţionale. În timpul vieţii pământeşti, duhovnicia şi sfinţenia s-au împletit armonios cu calitatea de bun român, preocupat de realizarea unei mai bune vieţi în ţara sa, pentru semenii săi, în pofida vremurilor grele.

Viaţa Sfântului Calinic de la Cernica a fost marcată de cel puţin trei evenimente istorice majore: Revoluţia lui Tudor Vladimirescu de la 1821, Revoluţia de la 1848 şi Unirea Principatelor Române de la 1859. Nici unul nu i-a fost străin, dimpotrivă: se creionează portretul unui om plin de dragoste pentru ţară, care s-a implicat real pentru o viaţă mai bună a românilor.

De la feudalism la o Românie modernă, Sfântul Calinic a trăit numeroase evenimente determinante pentru Ţara Românească: sfârşitul domniilor fanariote şi reînscăunarea domnilor pământeni, mişcări de mase populare, în două rânduri (1821 şi 1848), realizarea visului unirii cu Moldova, reformele lui Cuza, înlăturarea acestuia şi instalarea principelui străin, Carol I. Ca monah, şi-a împlinit ascultările şi s-a preocupat de progresul duhovnicesc, în rugăciune. Pe măsură ce a fost rânduit în misiuni mai grele, s-a dovedit a fi un vrednic conducător, capabil să gospodărească, pe rând, obştea unei mari mănăstiri, dar şi a unei întinse eparhii, lăsând în urmă o moştenire spirituală şi materială de care ne bucurăm până astăzi.

Cuvintele părintelui Dumitru Stăniloae, rostite cu ocazia slujbei canonizării solemne a Sfântului ierarh Calinic de la Cernica din 24 octombrie 1955, sunt relevante: „În acelaşi timp era un mare rugător şi un neîntrecut organizator“.

1821: Tânărul stareţ Calinic salvează obştea mănăstirii şi pe refugiaţii adăpostiţi

Evenimentele dramatice ale anului 1821 îl găseau pe Sfântul Calinic stareţ, de trei ani, la Mănăstirea Cernica. În luna mai, turcii pregătiseră invadarea Bucureştiului, pentru a înăbuşi revoluţia lui Tudor Vladimirescu. Fugind din calea lor, refugiaţii au găsit un loc de adăpost la Mănăstirea Cernica, prin grija stareţului Calinic. Când au aflat că mănăstirea din apropiere adăposteşte revoluţionari, turcii cantonaţi la Căţelu şi-au îndreptat tunurile spre aşezământ. În seara de 15 mai, tânărul stareţ a reuşit să liniştească spaima celor adăpostiţi, adunându-i la rugăciune. A doua zi, a trimis o scrisoare paşei de la Căţelu, convingându-l că mănăstirea nu ascunde fugari, ci îngrijeşte oameni nevoiaşi şi lipsiţi de apărare, bătrâni, bolnavi, copii şi femei. Comandantul turc nu numai că renunţa la planul de distrugere a mănăstirii, ci trimitea şi o gardă de ostaşi care s-o ocrotească, în continuare, de alte atacuri.

Nota Atanasie Mironescu în „Istoria Mănăstirii Cernica“: „De-a lungul vieţii sale, Sfântul Calinic s-a aflat de multe ori alături de norod în luptele şi aspiraţiile sale, dar pare că niciodată sufletul său nu a vibrat atât de puternic, la unison cu sufletul mulţimii necăjite, ca în acea seară de mai, când s-a arătat o dată mai mult puterea fără de margini a rugăciunii...“.

Despre Revoluţia paşoptistă nu avem documente din care să reiasă atitudinea stareţului Calinic sau relaţiile cu conducătorii ei.

Arhimandritul Atanasie Baldovin, unul dintre ucenicii şi biografii săi, scria că stareţul său şi-ar fi exprimat presimţirea că anul 1848 va fi începutul unei noi epoci. Totuşi, idealurile revoluţiei avea să şi le însuşească, în special în activitatea premergătoare Unirii Principatelor.

Episcopul Calinic al Râmnicului - factor activ al Unirii Principatelor Române

Din anul 1850 începea o nouă misiune a Sfântului Calinic: episcopatul de la Râmnic - Noul Severin. Cu ocazia învestiturii din 26 noiembrie 1850, domnitorul Barbu Ştirbei, în cuvântarea sa, arăta „zelul religios“ şi „sentimentul religios“ care îl animau, dar şi respectul de care se bucura, în lumea laică şi clericală, sfântul.

La 3/15 martie 1857 se constituia Comitetul Unionist din Bucureşti, fapt ce-l determină pe Calinic al Râmnicului să recomande să se facă rugăciuni pentru unire în toate bisericile eparhiei sale. Astfel, la 15/27 aprilie 1857, arhiereul semna o „circulară către protopopi şi egumeni“, prin care cerea să se facă rugăciuni în toate bisericile „pentru unirea românilor într-o singură voinţă şi cuget ca să ceară pe cale legiuită viaţa patriei lor“, dovedind un luminat patriotism.

Comitetul Unionist din Craiova i-a adresat la 29 aprilie/11 mai 1857 o scrisoare de laudă şi mulţumire pentru actul său.

Ca episcop, participa la şedinţele Divanului obştesc, iar din toamna anului 1857 a făcut parte din Adunarea Divanului ad-hoc al Ţării Româneşti, ca deputat din partea clerului oltean. La 2 noiembrie 1857, semna un memoriu adresat Adunării ad-hoc, prin care îşi manifesta sentimentele faţă de unirea ce se contura: „Eu, smeritul, din ziua care am auzit că milostivul Dumnezeu, prin slăvitele puteri ale Europei, au binevoit de a-Şi întinde şi către noi mila Sa, ca să ne uşureze de multele suferinţe, care le-am pătimit, şi a ne bucura pe viitor de vechile noastre drepturi recunoscute prin tractatul de la Paris, de atunci zic şi până acum nu am încetat şi nu încetez a ruga pe milostivul Dumnezeu, atât însumi, cât şi toate bisericile din eparhia noastră ca să-Şi săvârşească această milă a Sa, pentru împreunarea într-un singur stat a Moldo-Românei şi subt un singur guvern, după cum se cuprinde în cele patru punturi ale programului naţional, ca unii ce suntem uniţi în credinţa cea către Dumnezeu, drept slăvitori fii ai Bisericii Răsăritului, de aceeaşi limbă şi acelaşi neam“.

În primele zile ale anului 1859, Sfântul Calinic făcea parte din Adunarea Electivă a Ţării Româneşti. În ziua de 24 ianuarie 1859, participa la o şedinţă secretă, la propunerea deputatului Vasile Boerescu, în urma căreia cei prezenţi se obligau a vota pentru colonelul Cuza, domnitorul proaspăt ales al Moldovei.

Pe actul ce consemna acest jurământ secret, numele episcopului Calinic ocupa locul al doilea, după semnătura mitropolitului Nifon al Ungrovlahiei, preşedintele Adunării. În după-amiaza acelei zile era prezent la şedinţa publică în care alegerea lui Cuza se realiza prin votul formal al unanimităţii deputaţilor.

La 25 ianuarie 1859, Sfântul Calinic semna mesajul prin care Adunarea Electivă din Muntenia vestea pe Alexandru Ioan Cuza, domnul Moldovei, că fusese ales domn şi al Ţării Româneşti.

Cuvinte pentru eternitate

„Înălţător exemplu de muncă şi de împletire a datoriei, de virtute, de omenie şi de patriotism.“ Cuvintele aparţin părintelui profesor Ene Branişte, care sublinia întâlnirile Sfântului Calinic cu istoria, astfel: „Viaţa aceasta se proiectează, luminoasă, pe fundalul uneia dintre epocile cele mai zbuciumate dar şi cele mai glorioase din istoria noastră naţională“.
Istoricul Nicolae Iorga afirma despre Sfântul Calinic că încheie „cu vrednicie şirul curaţilor călugări fără arginţi, al ctitorilor de cărţi şi clădiri de închinare, al sufletelor de arhierei, care o clipă nu şi-au închipuit că fapta ori gândul lor scapă de supt ochiul privighetor al lui Dumnezeu“.

Multe ne-au rămas de la Sfântul ierarh Calinic de la Cernica: unele materiale, pe care avem responsabilitatea de a le păstra şi da mai departe, iar altele spirituale, pe care însuşi ne ajută, prin rugăciune, să le urmăm.

Dintre toate, ce rămâne pentru eternitate ne spune epitaful de pe piatra funerară a sfântului:
„Via vază câte în lume
Aur, gloria doresc,
Sau plăceri şi tron, renume
Cum se sting, se nimicesc
Cârja mitr-arhierească
Ori ce-n lume am dorit
Vanitate omenească
Toate aci s-au contopit.
Vre-un act de caritate
Sau credinţa-n Dumnezeu
Sper că în eternitate,

Va-nsoţi sufletul meu
Calinic, episcopul Râmnicului“

„Hârtiile ce să îndreptează la noi şi la episcopie să fie alcătuite prin ziceri curat în limba românească“

Dintr-o scrisoare din 6 iulie 1853 adresată protosinghelului Pafnutie, administratorul metocului din Bucureşti al Episcopiei Râmnicului, reiese preocuparea Sfântului Calinic pentru întrebuinţarea unei limbi neaoşe, româneşti, în corespondenţa şi documentele de interes public. Mai departe, la 2 noiembrie 1857, adresându-se Adunării Divanului ad-hoc, îşi exprima dorinţa ca „moştenitorii tronului viitoarei ţări unite să fie ortodocşi“. Totodată, cerea ca în Adunare să se scrie numai „în înţelesul popular“, adică în româneşte, dând exemplu pe „fraţii noştri moldoveni“ care „scriu curat în limba Patriei“. Acest demers era, de fapt, o atitudine de dezaprobare a obişnuinţei cosmopolite a boierimii de a insera cuvinte franţuzeşti în vorbirea curentă.

Grija pentru trecut a Sfântului Calinic: reeditarea Mineielor pline de istorie naţională

La Râmnicu-Vâlcea, Sfântul Calinic a înfiinţat, în 1860, „Tipografia Kallinic Râmnic“, continuând bogata activitate a vrednicilor săi înaintaşi: Sfântul ierarh Antim Ivireanul, Damaschin, Chesarie şi Filaret.

În 1862 vedeau lumina tiparului o serie de Mineie în care, din dorinţa episcopului Calinic, s-au introdus Prefeţele Mineielor episcopilor Chesarie (1773-1780) şi Filaret (1780-1792), apărute cu aproape o sută de ani înainte.

Acestea sunt deosebite prin faptul că amintesc de daci, de geţi, de râmleni, de August, de Traian, de „Decheval, voievodul Dachilor“, de Radu Negru, de Laiotă Basarab, de banul Craiovei, de Matei Basarab, de Constantin Brâncoveanu, de mănăstirile din Curtea de Argeş şi Câmpulung şi de alte fapte din trecutul glorios al românilor.

Alexandru Briciu, 11 aprilie 2009

Dumitru Manolache - Întâlnire cu Sfântul Calinic la Cernica

Astăzi, ca în fiecare an la 11 aprilie, îl prăznuim pe Sfântul ierarh Calinic de la Cernica. Pentru doritorul înţelegerii rostuirii trecătoarei noastre vieţi pământene, a merge la Mănăstirea Cernica, din vecinătatea Bucureştilor, naşte speranţa unei posibile înluminări şi şansa sigură de a te întâlni cu sfântul la el acasă. Dar pentru acestea trebuie să te lepezi de neîncredere, să te îmbraci în răbdare, să înveţi să taci, şi mai ales să crezi în şansa de a te întâlni cu el. Şi, fii sigur, sfântul nu va întârzia să se arate şi să vorbească pe limba ta.

În prezilele prăznuirii sale, am mers şi eu la Cernica pentru a mă întâlni cu Sfântul Calinic, cel cu "milostivire de samarinean, ce arde pentru întreaga zidire", cum spune şi acatistul lui. Bântuit de nepricepere, jumulit de griji, cercat la suflet cu tăciunele ispitei, provocat de neajunsurile zilnice ale lumii în care te topeşti, când ajungi faţă în faţă cu sfântul vrei să-i vezi chipul. Să-i atingi veşmântul şi să-i ceri o minune. O simplă minune care să te schimbe. Ce l-ar costa pe el lucrul acesta?

Cum vorbeşte sfântul cu glasul părinţilor

Pipăi aerul, îi cauţi mâna, decupezi din zidirea cuvintelor icoane în care să-l înrămezi pentru a-l lua cu tine acasă de tot şi eşti gata să-i faci orice jurământ numai să te schimbe. Să fii altul. Să fii altfel. Oricum, mai bun. Mai liniştit. Mai fără de nevoi. Mai fără de tine, rătăcitorul.

Şi de ţi se va părea că toate acestea nu ţi se întâmplă la Cernica, vei spune a lor tăi de acasă că totul este doar scornire. Legende cusute cu mătasea broaştei. Şi renunţi. Renunţi să mai speri. Să mai crezi în minuni. În ajutorul sfântului care, uite, a întârziat chiar şi la întâlnirea cu tine.

Cu mine s-a întâmplat însă altfel. Eu chiar l-am întâlnit pe Sfântul Calinic şi pot să mărturisesc acum că el este acolo. Că mi-a vorbit. Şi chiar că l-am văzut păşind agale pe aleile cetăţii. La Cernica - semn că am ajuns la el cu inima înveşmântată în cele necesare - Sfântul Calinic a vorbit cu mine prin glasul smeriţilor părinţi, prin lucrurile pe care le-a atins şi pe care mi-a îngăduit să le văd şi să le fotografiez, prin tăcerea prea plină de lucrare a sfintelor sale moaşte, prin mărturiile credincioşilor, prin aerul dulce-gălbui de salcie înflorită scuturat peste ape, prin nesomnul scaunului în care se odihnea, prin mult prea multele fapte şi lucrări zilnice care rodesc în această cetate a Ortodoxiei din marginea Bucureştilor.

Canonizarea sfântului a învins Securitatea

Despre viaţa şi minunile Sfântului Calinic de la Cernica s-ar putea crede că se ştie aproape totul. Că nimic nu ar mai putea răsări din colbul trecutelor vremi. E numai o părere.

O recunoaşte şi părintele Ignatie Grecu, cel care, cu multă smerenie, mi-a mărturisit: "Despre Sfântul Calinic nu se vor sfârşi niciodată cuvintele. Nesfârşită este marea, nesfârşit este aerul. La fel şi cuvintele despre el şi despre ceilalţi sfinţi, pentru că ei sunt slujitorii lui Dumnezeu".

Dar în dimensiunile unui reportaj nu este loc pentru a cuprinde, din păcate, întreaga viaţă a sfântului. De aceea, voi relata doar câteva secvenţe, poate cunoscute de unii, necunoscute sigur de mulţi, lăsându-vă bucuria de a le completa dumneavoastră cu altele şi altele.

Cine îşi putea imagina în 1955, în plină epocă poststalinistă, că Biserica Ortodoxă Română va avea curajul să-şi canonizeze primul sfânt, sub ameninţările făţişe ale Securităţii?

La 23 octombrie 1955, într-o duminică, pornea de la Biserica "Sfântul Pantelimon" spre Mănăstirea Cernica o impresionantă procesiune cu zece episcopi, mitropoliţi şi arhierei ortodocşi din alte ţări, ierarhii Sinodului Bisericii noastre, în frunte cu patriarhul Justinian, peste 300 de stareţi de mănăstiri, vicari eparhiali, consilieri, protopopi, preoţi, sute de călugări şi călugăriţe şi o mare de credincioşi care urmau să participe la slujba de canonizare a Sfântului ierarh Calinic.

Stăteau oamenii pe câmp în genunchi. Veniseră până şi părinţii de la Frăsinei, iar maicile de la Pasărea au mers toată noaptea prin pădure ca să ajungă la timp. Securiştii erau pe acoperişurile clădirilor din mănăstire, prin copaci, printre oameni.

Cu o zi înainte, sfintele moaşte, scoase din mormântul din pridvor, fuseseră aşezate în raclă. "Efrem, mitropolitul Basarabiei, ungea fiecare os cu mir. Eu le ştergeam cu procoveţe, iar părintele Augustin Mateescu, eclesiarhul, le aşeza în raclă. Peste noapte, a venit autopsierul pentru a le aşeza în poziţie anatomică", povestea cu ani în urmă părintele Nicodim Bujor.

"Îmi amintesc totuşi că în mormânt nu s-a găsit un omoplat al sfântului. Mai târziu, stareţul Mănăstirii Frăsinei, părintele Simeon Combie, a mărturisit că este la ei, la Frăsinei, şi că părinţii îl luaseră la parastasul de şapte ani ai sfântului", avea să declare părintele Nicodim Bujor într-un interviu acordat în 2006 lui Silviu Andrei Vlădăreanu. După alte informaţii, moaştele au fost spălate şi aşezate în raclă de însuşi Justinian, patriarhul Bisericii Ortodoxe Române din vremea respectivă.

Acelaşi nepreţuit părinte pomenit mai sus, trecut la Domnul la sfârşitul lunii ianuarie 2011, a fost cel care i-a scris acatistul, iar în ziua canonizării s-a slujit cu o Sfântă Evanghelie dăruită mănăstirii de Elisabeta (Safta) Brâncoveanu.

Clipele de neuitată şi înălţătoare trăire ale canonizării au fost pe măsura credinţei şi smereniei Sfântului Calinic. Cel care nu mânca niciodată carne, cel care se odihnea numai pe un scaun de lemn, pe care şi dormea, cel care, după întoarcerea din demnitatea de episcop al Râmnicului la Cernica, a trăit un an ca un simplu monah, până în ziua de 11 aprilie 1868 când, după 81 de ani de viaţă îngerească, era chemat de Dumnezeu la Sine.

Sfântul Calinic, stareţul pe veci al Cernicăi

Astăzi, la Cernica, se trăieşte într-un fel anume sfinţenia sfântului. O mărturisesc părinţii. O simt credincioşii. În ceea ce mă priveşte, am observat că odată cu intrarea mea în această mănăstire s-a schimbat ceva. Nu mai este de glumit când trăieşti în preajma unui sfânt. Nu mai poţi face voia ta. Trebuie să fii în cuviinţa lui. Sfântul Calinic, chiar dacă nu-l vedem, prezenţa lui se simte.

Părintele Nicodim Bujor mi-a spus că Cernica nu are stareţ decât pe Sfântul Calinic. Şi aşa e. Cel ce nu face voia lui şi nu respectă rânduiala pusă de el este certat cu dragoste de sfântul. Am simţit şi eu lucrul acesta şi m-am înspăimântat. Aici, nu mai păşim cu paşii noştri. Păşim cu paşii sfântului.

Sfântului Calinic îi plac tăcerea, rugăciunea, postul şi privegherea. Şi noi, în această lume atât de controversată, atât de zgomotoasă şi debusolată, trebuie să învăţăm să tăcem. A tăcea într-o mănăstire înseamnă a-ţi aduna mintea astfel încât să ţi-o pui slujitoare pe altarul inimii. Înseamnă a coborî în sine şi a-ţi revizui total comportarea faţă de lume, faţă de tine însuţi şi faţă de Dumnezeu. Tăcerea este o taină. Nu se poate tăcea oricum şi oricând. Tăcerea este o cale spre rugăciune, îmi mărturiseşte părintele Ignatie Grecu.

Pentru doamna Matilda Chezan din Bucureşti, pe care am întânit-o la Cernica, rugăciunea la moaştele Sfântului Calinic este "vremea când trebuie să-mi ordonez zilele, programul, viaţa, pentru că nădăjduiesc ca sfântul să-mi mijlocească rugăciunile către Dumnezeu".

Iar pentru doamna Georgeta Burlacu, tot din Bucureşti, venirea la Sfântul Calinic înseamnă "ajutor, iubire, speranţă şi apropiere de Dumnezeu". La fel şi pentru copiii unei şcoli din Otopeni, care veniseră pentru prima dată să se întâlnească cu sfântul.

Părintele Ignatie mi-a spus şi lucruri mai puţin ştiute până acum despre sfântul sub ascultarea căruia îşi rânduie ascultările zilei. De la cuvioşia sa am aflat că Sfântul Calinic, când a construit această mănăstire în Ostrovul "Sfântul Gheorghe", a avut o vedenie: "I s-au arătat Sfinţii uerarhi Nicolae, mare mucenic Gheorghe şi cuviosul Stareţ Gheorghe, care i-au spus să purceadă la ridicarea cetăţii aici, unde se află astăzi. În acelaşi timp, aceeaşi vedenie a avut-o şi duhovnicul său, părintele Pimen, care a plecat cu barca din Ostrovul "Sfântul Nicolae" spre ucenicul său să-i anunţe vestea. Şi în timp ce cobora din barcă, Sfântul Calinic tocmai îşi pusese rasa să plece spre duhovnic cu acelaşi gând. Şi vestea şi-au comunicat-o pe drum".

Am mai aflat că Sfântul Calinic a pus cu mâna lui ultima cărămidă în cheia de boltă a fiecărei clădiri din mănăstire, şi nici un cutemur nu le-a distrus până astăzi. Şi-n această chinovie de suflet a avut şi celelalte vedenii legate de sfârşitul lumii, de Cuza, de cele două războaie mondiale şi de alte evenimente.

"Nu trebuie uitat de noi, călugării, că Sfântul Calinic este prezent totdeauna aici. Asta se vede şi din felul în care se schimbă stareţii. Toţi cei veniţi din altă parte au plecat pentru că nu s-a respectat diata (testamentul) sfântului, care spune să fie aleşi stareţi numai din această chinovie, pe care episcopul să-i confirme", mai spune părintele Ignatie.

Urmele şi faptele sfântului, vii până astăzi

Fapte extraordinare, vii, despre acest loc în care Sfântul Calinic a fost stareţ peste 33 de ani emoţionează aflându-le şi zidesc adânc cetatea sufletului şi astăzi.

De pildă, în cel mai falnic stejar de la Cernica, sub care a stat şi sfântul, bate o inimă. De mult, un părinte bătrân a pus o icoană în pom. Şi pomul a tot crescut, a tot crescut până a acoperit-o cu trupul său.

În casa cuviosului Stareţ Gheorghe, venea de jos din Ostrovul "Sfântul Nicolae" să se nevoiască, de luni până sâmbătă, părintele Pimen, duhovnicul Sfântului Calinic. Duminica se împărtăşea, mergea la chilie, iar de luni o lua cu nevoirea de la capăt.

Tot în această casă, în picioare şi astăzi, pe vremea stareţului Visarion Ionescu, veneau Titu Maiorescu, Mihai Eminescu, Ioan Slavici şi Ion Luca Caragiale, în Săptămâna luminată, imediat după Înviere. Maiorescu aducea două lumânări de ceară pe care le lăsa în biserică, vorbea cu stareţul Visarion, iar ceilalţi trei se plimbau prin curtea mănăstirii, odihnindu-se pe nişte bănci din cimitir, care se pot vedea şi acum.

Cei doritori vor afla şi despre fraţii Orest şi Anastasie Baldovin, ucenicii Sfântului Calinic, care, după plecarea lui la Domnul, s-au retras la chilia Sfântului Ipatie din Muntele Athos.

Vor afla şi despre acea Joi mare de 28 martie 1868, când sfântul a chemat la sine şapte preoţi care i-au slujit Sfântul Maslu, şi despre ziua de Paşti când s-a împărtăşit cu Sfintele Taine. Vor afla şi despre zorii zilei de joi, 11 aprilie, când după ce un preot i-a citit Utrenia s-a făcut sănătos definitiv şi s-a sculat şi s-a îmbrăcat cu hainele de îngropare, i-a binecuvântat pe cei de faţă şi şi-a dat duhul în mâinile Domnului, rezemat cu capul pe pieptul părintelui Ghermano. Vor afla şi despre înmormântarea sa de sâmbătă, 13 aprilie 1868, la care a participat mitropolitul primat al României, Nifon, împreună cu un numeros sobor de ierarhi şi preoţi. Sau poate despre testamentul său în care spune că în viaţă a agonisit doar "sfinte cărţi". Şi, dacă vor dori, vor mai afla şi despre cum s-a încercat otrăvirea lui, despre broaştele care tac şi acum în lac în apropierea locului unde se ruga, vor vedea camera în care s-a nevoit, biroul la care a lucrat, veşmintele, mitra, însemnele arhiereşti pe care le-a purtat şi multe, multe alte semne ale trecerii lui, ca să poată mărturisi apoi, ca şi mine, despre întâlnirea cu el. Şi, cine ştie, poate vor avea şansa să se întâlnească şi cu vreunul dintre sutele de sfinţi neştiuţi din rândul celor aproape 3.000 de călugări din pomelnicul mănăstirii, care ne slujesc în cer, dar locuiesc cu trupul în "pământul înverzit al Cernicăi", cum spune părintele Ignatie.

SFANTUL
IERARH
CALINIC
DE LA CERNICA

Dumitru Manolache, 10 Aprilie 2011

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, episcopul Râmnicului, sărbătorit mâine de Biserica Ortodoxă Române

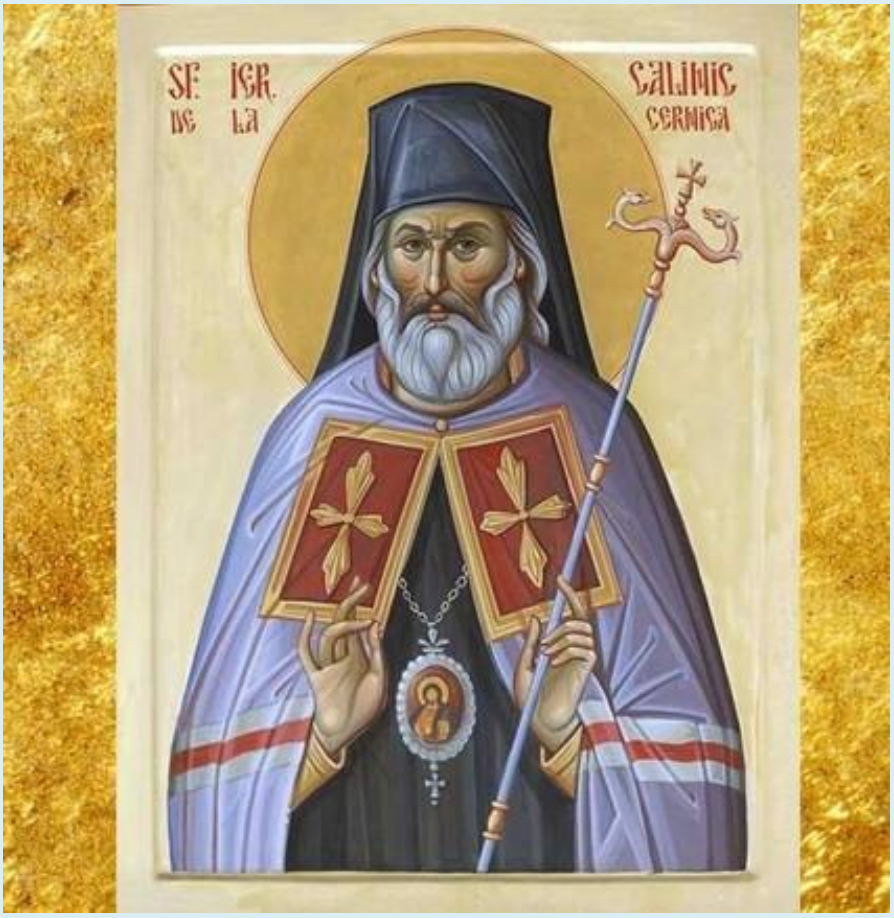

Credincioșii ortodocși români îl sărbătoresc, mâine, 11 aprilie, pe Sfântul ierarh Calinic de la Cernica.

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, s-a născut la 7 octombrie 1787 în preajma bisericii Sfântului Visarion din București. Părinții lui, Antonie și Floarea, erau români, oameni buni, cinstiți și temători de Dumnezeu.

Din sfântul botez a primit numele de Constantin. Evlavioasa sa mamă Floarea, după ce și-a crescut copiii, s-a călugărit la mănăstirea Pasărea, sfârșindu-și zilele ca schivnică, cu numele de Filofteia. Fiul ei mai mare a slujit Domnului mai întâi ca preot de mir și apoi a îmbrăcat și el chipul îngeresc, numindu-se Acachie. Constantin, cel mai mic, le-a urmat pilda.

A urmat școală în București unde pe lângă cunoștințele ce se puteau căpăta atunci a deprins și limba greacă. Când s-a făcut mai mare, o aplecare firească spre cele duhovnicești îi mâna pașii în zilele de sărbători spre mănăstirea Cernica.

În anul 1807, a părăsit casa părintească și a intrat pentru totdeauna în această sfânta mănăstire. Starețul Timotei 1-a primit cu dragoste părintească, dar cum călugăria cere un timp de încercare, 1-a dat în ascultarea cuviosului Pimen, monah învățat și sculptor priceput.

În luna noiembrie 1808, cuviosul Timotei starețul 1-a îmbrăcat în haina monahicească. Și așa, fratele Constantin a ajuns cuviosul monah Calinic. La 3 decembrie același an a fost hirotonisit ierodiacon.

În anul 1812 a călătorit în Moldova cu prea cuviosul Pimen, părintele lui duhovnicesc, după ajutoare pentru zidirea bisericii Sfântului Nicolae de la mănăstirea Cernica. Cu acest prilej a pătruns și mai mult înaltul înțeles al vieții călugărești, că cercetând mănăstirile de acolo, a văzut orânduielile statornicite de Sfântul Paisie în mănăstirea Neamțului și în celelalte locuri.

La întoarcere, cuviosul Pimen s-a retras la Sfântul Munte Athos pentru mai multă liniștire. Calinic s-a despărțit cu multă mâhnire de el și a trecut în ascultarea cuviosului Doroftei, unul din bătrânii îmbunătățiți ai mănăstirii.

În anul 1813, când mulți din preoții mănăstirii muriseră de ciumă, starețul Timotei a găsit cu cale că ierodiaconul său este vrednic de preoție. La 13 februarie 1813 a fost hirotonit preot; iar la 20 septembrie 1815 a fost hirotesit și duhovnic de însuși mitropolitul țării, Nectarie, având și ascultarea de ecleziarh.

Starețul Timotei s-a mutat către Domnul la 3 martie 1616 împăcat în sufletul său. Zidise biserica cea mare din ostrovul Sfântul Nicolae în cinstea și numele aceluiași ierarh; ajunsese și cu pictura până la jumătate. Obștea cuvioșilor au pus în locul lui pe cuviosul Doroftei, părintele duhovnicesc al lui Calinic. Cum acesta era bătrân și spre sfârșitul călătoriei celei pământești, grija mănăstirii o avea ecleziarhul Calinic.

În vara anului 1817, cuviosul Doroftei fiind bolnav, 1-a trimis pe ucenicul său Calinic la Sfântul Munte Athos să-l cheme pe cuviosul Pimen în țară, cu gând să-1 lase stareț în locul său. Cu acest prilej, Calinic a cercetat toate mănăstirile Athosului; a cunoscut viața lor duhovnicească, ostenelile întru răbdare ale cuvioșilor, asprimea pravilei călugărești; și-a agonisit multe învățături; a ascultat cu smerenie sfaturile bătrânilor sihaștrii, bogați întru bunătăți duhovnicești și săraci în grijile lumești.

La întoarcerea din Sfântul Munte Athos, cuviosul Pimen a fost pus iconom al mănăstirii Cernica. El a început să pună pe părinți la ascultări grele, asemănătoare cu cele de la Sfântul Munte. Monahii de aici nu le puteau împlini cu aceeași ușurință, oricâtă bunăvoință ar fi avut.

Poate că aceasta a fost una din pricinile pentru care cuvioșii nu l-au ales stareț în locul lui Doroftei. La 13 decembrie acesta s-a mutat către Domnul, iar a doua zi, adică la 14 decembrie 1818 obștea sfintei mănăstiri și-a ales ca păstor duhovnicesc pe Calinic, deși nu avea mai mult de 30 ani. Nu trecuseră decât 11 ani de la intrarea lui în mănăstirea Cernica. La 9 aprilie 1820. mitropolitul Dionisie Lupu 1-a cinstit cu vrednicia de arhimandrit.

Și a stărețit cuviosul Calinic, sfânta mănăstire timp de 32 de ani până în anul 1850 când a fost ales episcop al Râmnicului.

În timpul stăreției lui a dus la bun sfârșit biserica Sfântul Nicolae începută de starețul Timotei, împodobindu-o cu picturi, strane și toate cele trebuincioase, cu chilii în jurul ei pentru locuința monahilor; a zidit din temelie biserica din ostrovul Sfântul Gheorghe, trapeza, bucătăria, clopotnița cu ceasornic; a cumpărat clopote; a înființat un atelier de veșminte bisericești; a zidit fântâni de piatră. A cumpărat o moșie în Bueștii - Bărăganului unde în 1843 a zidit biserica nouă și casă pentru lucrători și a sădit pădure de salcâm. Danii testamentare, moșia de la Câmpina de la Tartășești - Ilfov și alta la Buești, s-au adăugat sfintei mănăstiri de la Cernica.

È˜i nu s-a descurajat când la 18 ianuarie 1838, biserica Sfântul Gheorghe sfințită cu doi ani mai înainte, s-a prăbușit la cutremurul cel mare ce fost atunci. A zidit-o din nou, cu ziduri groase și puternice ca de cetate, în anul 1842 fiind gata.

Sfântul Calinic s-a îngrijit de mănăstiri ca: Pasărea, a cărei biserică s-a târnosit în anul 1847 și Căldărușani și de schiturile Icoana, Ghighiu, Poiana Mărului, Rătești și Ciorogîrla. Sub oblăduirea lui erau puse chiar unele biserici de mir, ca bisericile din Câmpina, Ghenoaia și Tohanii Buzăului. La aceasta din urmă, părinții cernicani aveau dreptul de a alege epitrop.

Toate acestea arată râvna neostoită a cuviosului Calinic pentru casa Domnului, sufletul lui mare, priceperea, hărnicia, dragostea și ostenelile lui, chipul lui de adevărat păstor sufletesc și chivernisitor.

Pentru aceasta veneau în mănăstirea lui, în Cernica, frați și părinți din toate părțile, doritori de mântuire. El îi primea cu dragoste de părinte, îi îndemna în cărări de înălțări sufletești.

Mănăstirea Cernica a avut în timpul stăreției lui 350 de monahi. Pentru bună-tatea și smerenia lui și pentru rugăciunile lui cele bine primite de Dumnezeu, lumea îi zicea „sfântul”, încă în viață fiind. Și n-a greșit mulțimea, că așa a fost!

Nicolae Iorga scrie despre el că „ducea viață aspră de schivnic și nu știa prețul banului, pe care îl împrăștia darnic în faceri de bine. Trăind în sfințenia muncii și a infirmării,. el era închinat ca sfânt de credincioșii din eparhie și părerile de rău ale tuturora se îndreptară mult timp către mormântul său pe care-1 voise la Cernica, locul de învățătură și de pregătire duhovnicească …”.

La 14-15 septembrie 1850 a fost ales în străvechiul scaun episcopal de la Râmnicul Vâlcea. A fost hirotonit arhiereu în Catedrala mitropolitană din București, la 26 octombrie 1850, praznicul Sfântului Dumitru, iar înscăunarea i s-a făcut la 26 noiembrie, la Craiova, întrucât Reședința episcopală din Râmnic era distrusă în urma unui incendiu.

Chemat la aceasta înaltă slujire, noul ierarh a găsit în eparhie o moștenire foarte grea, care se cerea grabnic îndreptată. De 10 ani eparhia era condusă de locțiitori, reședința și Catedrala episcopală erau distruse, numărul preoților era insuficient, puțin pregătiți și cu o stare materială grea, seminarul închis, în urma revoluției din 1848, lăcașurile de închinare neîngrijite sau în paragină, iar unele chiar închise. Deși înaintat în vârstă, noul episcop a purces de îndată la îndreptarea acestor triste stări de lucruri. Îndată după înscăunare, și-a cercetat eparhia, a rânduit protopopi, a hirotonit noi preoți. În 1851 a redeschis seminarul, întâi la Craiova, după care, în 1854, l-a mutat la Râmnic; a deschis „școli protopopești pentru pregătirea cântăreților bisericești”.

După ce și-a mutat reședința la Râmnic (1854), a început de îndată ridicarea unei noi Catedrale episcopale, după planurile întocmite de el însuși și cu pictura lui Gheorghe Tăttărescu, a refăcut reședința și bolnița din incinta Episcopiei. Între anii 1859-1864 a ridicat, din banii săi, o biserică nouă la schitul Frăsinei, în Munții Vâlcii, existent din veacul al XVII-lea, rânduind reguli aspre de viețuire, așa cum văzuse la Athos și pe care le respecta el însuși de când intrase în mănăstire.

Pe 24 mai 1867, fără să aibă aprobarea oficială a guvernului, Calinic s-a retras la Mânăstirea Cernica. Din respect pentru marile sale realizări, lui Calinic nu i s-a retras titulatura, rămânând până la sfârșitul vieții episcop titular al Râmnicului. A murit pe 11 aprilie 1868. A fost înmormântat două zile mai târziu în tinda ctitoriei sale, biserica Sfântul Gheorghe, în prezența mitropolitului primat al României, Nifon, și a unui numeros public.

Pentru curăția vieții sale, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca să fie trecut în rândurile sfinților. Festivitățile proclamării solemne a canonizării au avut loc la Mânăstirea Cernica în zilele de 21 și 23 octombrie 1955. Prăznuirea a fost fixată la data trecerii sale către Domnul, 11 aprilie, iar

tot atunci au fost alcătuite și slujbele de pomenire ale sfântului, precum și viața sa și felul zugrăvirii chipului său.

11 aprilie: Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, primul sfânt canonizat în Biserica Ortodoxă Română

Ștefania Brânduşă

Pe 11 aprilie, creștinii ortodocși îl prăznuiesc pe Sfântul ierarh Calinic de la Cernica, primul sfânt canonizat în Biserica Ortodoxă Română, în anul 1955.

Din mărturiile celor care i-au fost aproape, înfățișarea sa era mai totdeauna palidă, cu ochii adânciți în orbite, din cauza postului sever și a lacrimilor cu care își însoțea rugăciunile.

S-a născut la București, la 7 octombrie 1787, in mahalaua Sfântului Visarion, din părinți temători de Dumnezeu și a primit la botez numele Constantin. La 20 de ani, și-a îndreptat pașii către Mănăstirea Cernica, fiind primit cu dragoste părintească de starețul Gheorghe care, după un an, l-a tuns călugăr, dându-i numele Calinic. După o lună, a fost hirotonit ierodiacon.

43 de ani a viețuit la Sfânta Mănăstire Cernica, în post, rugăciune și smerenie, până a urcat în treapta diaconiei. "(...) după cinci ani de slujire în treapta diaconiei, a primit și sfințitorul dar al preoției, iar după alți cinci ani, cu glas de

obște a fost ales de sobor stareț al chinoviei de la Cernica, pe care a cârmuit-o cu multă iscusință timp de 31 de ani, săvârșind multe fapte încununate de laudă”, se spune în volumul "Viețile sfinților de peste tot anul”.

În același timp, starețul Calinic era un bun îndrumător al numeroșilor credincioși care cercetau mănăstirea; era cunoscut atât prin rugăciunile sale tămăduitoare, cât și prin faptele de milostenie.

De pildă, în 1821 a hrănit în mănăstire, timp de câteva luni, un număr mare de locuitori din București și din împrejurimi, refugiați la Cernica de frica turcilor. Numeroase milostenii a făcut în diferite părți ale țării și chiar peste hotarele ei.

Pentru copiii din satul Cernica a înființat o școală, cu dascăl plătit de mănăstire. A fost preocupat în permanență de zidirea sau de refacerea unor lăcașuri de închinare.

Aflat în vizită prin eparhie, și fiind plăcut impresionat de împrejurimile Schitului Frăsinei, de pitorescul locului, construiește acolo o biserică, în 1863, și înființează o mânăstire cu viață de obște, ca la Cernica. Este vestit ”blestemul” cu care va pecetlui hotarele mănăstirii Frăsinei, ca nici o femeie să nu pășească dincolo.

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica a fost un apropiat al domnitorului Alexandru Ioan Cuza, care îl aprecia în mod deosebit.

***

Unul din ucenicii sfântului, părintele Anastasie a povestit o întâmplare relevantă în acest sens:

În timpul domniei lui Cuza Vodă - spunea ucenicul Sfântului Calinic - s-a întâmplat o tulburare în Seminarul Episcopiei de Râmnic şi prea sfinţia sa, cu darul şi cu blândeţea sa, a potolit acea tulburare.

Aflând de aceasta, mitropolitul Nifon şi ministrul de Culte, Scarlat Cretulescu, au trimis de la Bucureşti un funcţionar în anchetă.

- Nu mai este nevoie ca să faci dumneata cercetare - a zis Sfântul Calinic - pentru că eu, ca episcop, i-am liniștit și mulțumit pe toți. Să spui la cei care te-au trimis că sunt în neștiință de aceasta.

Auzind de cuvintele Sfântului Calinic, ministrul s-a supărat și, intrând în audiență la domnitor, i-a spus:

- Măria Ta, să iscăliți decretul de suspendare a episcopului de Râmnic și darea lui în judecată, iar dacă nu, să-mi primiți demisia.

- Demisia dumitale pot să o primesc, dar decretul contra episcopului de Râmnic niciodată nu-l voi semna, a zis domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

Apoi, cu voce înaltă a strigat:
- Măi Scarlat, acela, episcopul Râmnicului, Calinic, este adevăratul și sfântul călugăr al lui Dumnezeu și ca el altul nu mai este în toată lumea"

&&&

În 1867, slăbit de bătrânțe și bolnav, se retrage la Cernica, unde va mai trăi până pe 11 aprilie 1868.

Moaștele sale se odihnesc în Biserica Sfântului Gheorghe, din incinta mănăstirii.

Pr. Ciprian Bâra - Istorie, credinţă şi înnoire în Lavra Sfântului Calinic

12 apr, 2021

Orice pelerin care merge la Mănăstirea Cernica este purtat pe cărările pline de sfinţenie ale marii lavre de dragul Sfântului ierarh Calinic, pildă exemplară de trăire a vieții monahale, de împlinire a cuvintelor Evangheliei şi râvnă filocalică, specifică marilor părinți ai Bisericii.

Întâlnirile şi bucuriile duhovniceşti, oricât de tainice ar fi, rodesc cu voia Domnului, pentru fiecare, la timpul potrivit. Aici, în acest edificiu duhovnicesc emblematic pentru Cetatea Bucureștilor, grijit cu dragoste și chibzuință, viața

mănăstirească curge în albia cea mănoasă a rugăciunilor înaintașilor cu viață sfântă.

În prezilele sărbătoririi Sfântului ierarh Calinic, colegul nostru, fotoreporterul Mihnea Păduraru, păstrând discreţia specifică aşezămintelor monahale, a dorit să surprindă în cadre fotografice istoria, viaţa şi înnoirile acestei mănăstiri. Cu osteneală, dar şi multă bucurie ne oferă tuturor un preţios dar cu valoare istoriografică.

Astfel, din panorame generoase sau fine detalii vedem cum chipul înnoit al aşezămintelor prea frumoasei Mănăstiri Cernica este rodul jertfei actualei obști, a miilor de credincioşi care vin aici să se roage, sub părintească purtare de grijă şi binecuvântare a prea fericitului părinte patriarh Daniel.

Wikipedia - Sfântul Calinic de la Cernica

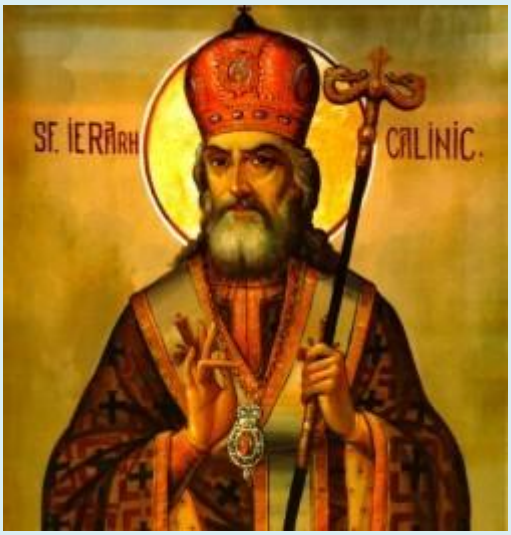

Date personale:
Născut: 7 octombrie 1787
Decedat: 11 aprilie 1868 (80 de ani)

Sfântul Calinic de la Cernica (n. 7 octombrie 1787 - d. 11 aprilie 1868) a fost un călugăr, ctitor de biserici, teolog, stareț al Mânăstirii Cernica și episcop al Râmnicului.

Copilăria și tinerețea

S-a născut pe 7 octombrie 1787 în București, în mahalaua Sfântului Visarion, fiul unor târgoveți de condiție medie, Antonie și Floarea Antonescu. A fost botezat cu numele Constantin, nașă fiindu-i Luxandra Văcărescu, soția banului Barbu Văcărescu și mama poetului Ienăchiță Văcărescu. A urmat cursurile unei școli românești de pe lângă o biserică, (Colțea sau poate Sfântul Gheorghe Nou), aici învățând și limba greacă. [1]

În 1807, mai înainte ca să fi împlinit 20 de ani, tânărul Constantin Antonescu și-a urmat chemarea lăuntrică și a intrat frate la Mănăstirea Cernica. Pe 12 noiembrie 1808, tânărul Constantin este tuns călugăr sub numele de Calinic, iar după o lună este hirotonit ierodiacon la Biserica Sfântul Nicolae de la Cernica, de către cărturarul și mitropolitul bulgar Sofronie al Vrancei.

Sfântul Calinic, stareț și episcop

---

[1] *Pr. Prof. Ene Branişte, Aspecte şi momente din activitatea Sfântului ierarh Calinic de la Cernica, în G. B. , XXVIII (1969), nr 1-2, p. 69*

În anul 1813, după ce epidemia de ciumă ucisese și mulți preoți, Calinic a fost hirotonit preot împotriva voinței sale și a devenit duhovnicul și marele ecleziarh al Mânăstirii Cernica. [2] A servit ca duhovnic nu numai a călugărilor, dar și a celor din afara mânăstirii, chiar și mitropolitului de la acea dată, Nectarie. În acel moment, Sfântul Calinic ajunsese cârmuitorul de facto al mânăstirii, deoarece starețul bătrân îi încredințase conducerea tuturor treburilor mânăstirii.

În cursul anului 1817, a vizitat mânăstirile de la Muntele Athos, unde a cunoscut viața călugărilor și asprele lor rânduieli, rânduieli care aveau să fi aplicate peste ani la Schitul Frăsinei și cărora el s-a supus de bunăvoie toată viața.

Pe 14 decembrie 1818, la 11 ani de la intrarea la mânăstire, întreaga obștea l-a ales stareț pe Calinic. De la început, noul stareț a încercat să impună ordine și disciplină duhovnicească, alcătuind regulamente scrise cuprinzătoare. S-a îngrijit de înființarea unei biblioteci care să cuprindă cele mai importante cărți de cultură teologică.

Sfântul Calinic a fost un neobosit organizator, constructor și restaurator de biserici. În mai puțin de doi ani a reușit să ducă la bun sfârșit lucrările de restaurare și de pictură ale bisericii cu hramul Sfântul Nicolae de pe ostrovul mare de la Cernica. Pentru calitățile sale, mitropolitul Dionisie Lupu l-a cinstit pe 9 aprilie 1820 pe starețul Calinic cu vrednicia de arhimandrit.

Poate cea mai importantă ctitorie a sa a fost biserica cu hramul Sfântului Gheorghe purtătorul de biruință, zidită între anii 1831-1832, și refăcută în anul 1838, în urma cutremurului de atunci.

În 1846, neobositul stareț a început să construiască biserica Mânăstirii Pasărea, sfințită un an mai târziu. (Aici avea să-și găsească liniștea la bătrânețe mama sfântului, călugărită la Mânăstirea Pasărea, sub numele Filofteia). Tot prin grija lui s-a ctitorit și Mânăstirea Ghighiu de lângă Ploiești.

Starețul Calinic s-a remarcat nu numai ca un bun administrator, dar și ca un constructor talentat, el fiind cel care întocmea planurile bisericilor pe care le ctitorea.

Conform cu mărturiile contemporanilor, Sfântul Calinic fusese binecuvântat și cu darul dumnezeiesc al facerii de minuni: exorcizări, tămăduiri și altele.

Încă din 1834, domnitorul Alexandru Ghica l-a sfătuit pe Sfântul Calinic să accepte scaunul mitropolitan. În 1850, într-un moment în care toate cel patru

---

[2] *Ididem, p. 70-71*

scaune mitropolitane din Muntenia erau vacante, domnitorul Barbu Ştirbei, care avea o mare admiraţie pentru starețul mânăstirii ctitorite de strămoşul său, vornicul Cernica Ştirbei, l-a convins pe Calinic să accepte scaunul epicopiei Râmnicului, acesta din urmă fiind ales în înalta funcţie bisericească pe 15 septembrie şi hirotonit arhireu pe 26 octombrie 1850, la vârsta de 63 de ani.

Înscăunarea sa s-a făcut la Craiova, deoarece reşedinţa episcopală din Râmnic era distrusă de un incendiu. Imediat după înscăunare, noul episcop s-a preocupat de ridicarea unei noi catedrale după propriile planuri, cu pictura lui Gheorghe Tattarescu. Reşedinţa episcopală a fost mutată la Râmnicu Vâlcea în 1854.

Episcopul s-a preocupat de redeschiderea Seminarului, închis în timpul revoluţiei din 1848. Seminarul a fost redeschis mai întâi la Craiova (1851) după care a fost mutat la Râmnicu Vâlcea în 1854.
Între 1859-1864 a refăcut şi redeschis Schitul Frăsinei, construit în 1763, dar mai apoi părăsit. În 1863, episcopul Calinic a construit la Frăsinei o biserică nouă, o clopotniţă şi noi chilii. La acest schit, Calinic a introdus rânduiala atonită şi "blestemul" asupra hotarelor mânăstireşti, prin care se interzicea intrarea oricărei părţi femeieşti (femei, păsări sau animale domestice). Pentru că în acea perioadă a intrat în vigoare "Legea secularizării averilor mânăstireşti", episcopul Calinic a cerut domnitorului Alexandru Ioan Cuza ca schitului să i se permită să rămână cu toate bunurile, cerere aprobată de domn. Publică în anul 1859, pe cheltuiala sa, „Pravoslavnica mărturisire”, la Tipografia Naţională a lui Iosif Romanov şi Comp. din Bucureşti.

Pentru nevoile bisericilor, Sfântul Calinic a înfiinţat cu mijloace proprii tipografia "Kallinik Rîmnik" în 1861, cu bani împrumutaţi cum avea să mărturisească mai târziu. Aici aveau să vadă lumina tiparului importante cărţi bisericeşti: colecţia de Minee, Tipicul bisericesc, Manualul de pravilă bisericească, Evanghelia, Octoihul, Liturghierul, Acatistierul, Carte folositoare de suflet, Învăţătură pentru duhovnici şi Pravila mânăstirească, pravilă după care s-a condus obştea mânăstirii Cernica şi a schitului de la Frăsinei. Prin înfiinţarea acestei tipografii, Sfântul Calinic a continuat opera culturală şi artistică a înaintaşilor săi, episcopii Antim Ivireanul, Damaschin, Climent, Chesarie şi Filaret.

Cu un an înainte de moarte, Calinic a donat tipografia cu tot inventarul şi cu cărţile aflate în depozit oraşului, punând însă condiţia ca jumătate din veniturile viitoare să fie folosite pentru întreţinerea schitului Frăsinei, iar jumătate pentru întreţinerea şcolilor din oraş, a elevilor săraci şi a Seminarului.

Episcopul Calinic a fost și un însuflețit patriot. În calitatea sa de episcop, Calinic a participat la Adunările obștești ale țării și a fost deputat în Divanul ad-hoc, care a pregătit Unirea Principatelor.

Ultimii ani de viață

Bătrânețea și boala l-au determinat pe Sfântul Calinic să-și scrie testamentul (diata) pe 18 septembrie 1857. Pe 24 mai 1867, fără să aibă aprobarea oficială a guvernului, Calinic s-a retras la Mânăstirea Cernica. Din respect pentru marile sale realizări, lui Calinic nu i s-a retras titulatura, rămânând până la sfârșitul vieții episcop titular al Râmnicului. A murit pe 11 aprilie 1868. A fost înmormântat două zile mai târziu în tinda ctitoriei sale, biserica Sfântul Gheorghe, în prezența mitropolitului primat al României, Nifon, și a unui numeros public.

Pentru curăția vieții sale, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca să fie trecut în rândurile sfinților. Festivitățile proclamării solemne a canonizării au avut loc la Mânăstirea Cernica în zilele de 21 și 23 octombrie 1955. Prăznuirea a fost fixată la data trecerii sale către Domnul, 11 aprilie, iar tot atunci au fost alcătuite și slujbele de pomenire ale Sfântului, precum și viața sa și felul zugrăvirii chipului său. [3]

Despre Sfântul Calinic de la Cernica, marele istoric Nicolae Iorga spunea: "Trăind în sfințenia muncii și a înfrânării, era socotit ca sfânt de credincioșii din eparhie și părerile de rău ale tuturora se îndreptară mult timp către mormântul lui, pe care-l voise la Cernica, locul lui de învățătură și de pregătire duhovnicească, unde se retrăsese. Trăind până departe, în timpuri noi, pe care el nu le mai înțelegea, nici pentru a le combate, precum ar fi fost datoria sa, cruțat de dânsele, venerat pentru o vârstă ca a sa și pentru o astfel de viață, chiar și de cei mai antireligioși din noul curent apusean, care stăpânea statul cel nou, el încheie cu vrednicie șirul curaților călugări fără arginți, al ctitorilor de cărți și de clădiri de închinare, al sufletelor de arhierei cari o clipă nu și-au închipuit că fapta sau gândul lor scapă de sub ochiul privighetor al lui Dumnezeu" [4].

Bibliografie

Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu, "Sfinți daco-romani și români", Editura Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, Iași, 1994, pag. 89-94.

[3] *B. O. R. , LXXIII, (1955), nr. 11-12, p. 1137-1172*
[4] *Istoria Bisericii româneşti, vol. II, el. II, Bucureşti, 1932, p. 237-238*

Orthodoxwiki - Sfântul ierarh Calinic de la Cernica

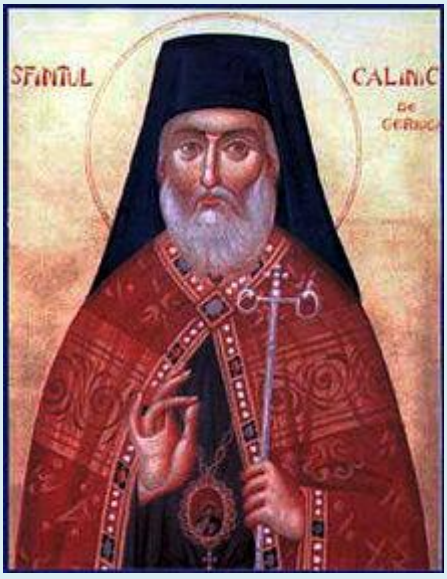

Sfântul ierarh Calinic, cunoscut și sub numele de Sfântul Calinic de la Cernica, a fost stareț (apoi arhimandrit) al Mănăstirii Cernica timp de 32 de ani, formând o aleasă și renumită obște monahală. Mai târziu a fost ales episcop de Râmnicu-Vâlcea. A fost unul dintre cei mai mari părinți duhovnicești români ai veacului al XIX-lea. Pentru faptele sale sfinte Biserica Ortodoxă Română l-a proslăvit ca sfânt (canonizat) la 28 februarie 1950. Prăznuirea lui se face pe data de 11 aprilie.

Viața

Sfântul Calinic s-a născut pe data de 7 octombrie 1787, în București, (suburbia Sântul Visarion, ulița Lefterescu). Părinții săi, Antonie și Floarea Antonescu, erau oameni de condiție mijlocie. La botez a primit numele de Constantin, naşă fiindu-i Luxandra Văcărescu, soția marelui Ban Barbu Văcărescu și mama primului poetul român, Ienăchiță Văcărescu. Mai târziu, mama sfântului s-a călugărit la Mănăstirea Pasărea, devenind monahia Filofteia și mutându-se la Domnul în data de 8 noiembrie 1833.

Constantin a fost astfel de mic copil crescut într-un mediu creștin, sub ochii atenți ai unei mame evlavioase și iubitoare de copii, în cinstirea și dragostea de Dumnezeu și de oameni. Fratele cel mai mare al lui Constantin a fost mai întâi preot de mir, apoi a intrat și el în viața monahală, călugărindu-se cu numele de Acachie.

Constantin Antonescu a urmat cursurile unei școli românești de pe lângă o biserică (probabil Colțea sau poate Sfântul Gheorghe nou), aici învățând și limba greacă. În 1807, mai înainte să fi împlinit 20 de ani, tânărul Constantin și-

a urmat chemarea lăuntrică și a intrat ca frate la Mănăstirea Cernica. Pe 12 noiembrie 1808, el este tuns călugăr sub numele de Calinic, iar după o lună este hirotonit ierodiacon la Biserica Sfântul Nicolae de la Cernica, de către mitropolitul bulgar Sofronie al Vrației, refugiat la București din cauza turcilor (scaunul mitropolitan al Țării Românești fiind vacant în acel moment).

Îndrumat de duhovnicul său, Calinic a început o viață de aspre nevoințe călugărești, cu post, rugăciune, muncă, citiri din Sfânta Scriptură sau din lucrările Sfinților Părinți.

În anul 1812 a fost trimis, împreună cu părintele său duhovnicesc, la Mănăstirea Neamț din Moldova pentru a strânge ajutoare necesare refacerii bisericii Sfântul Nicolae de la Cernica distrusă de cutremurul din acel an. Cu acest prilej a cunoscut străvechea ctitorie domnească de la Neamț, cu aleasă viață duhovnicească, precum și alte mănăstiri moldovenești.

În anul 1813, după ce epidemia de ciumă ("ciuma lui Vodă Caragea") ucisese și mulți preoți, Calinic a fost hirotonit ieromonah de către arhiereul Dionisie Lupu, viitorul mitropolit al Țării Românești, iar după doi ani a fost hirotonit duhovnic și rânduit mare eclesiarh al mănăstirii Cernica. A servit ca duhovnic nu numai a călugărilor, dar și a celor din afara mânăstirii, chiar și mitropolitului de la acea dată, Nectarie. În acel moment, Sfântul Calinic ajunsese cârmuitorul de facto al mânăstirii, deoarece bătrânul stareț Dorotei îi încredințase conducerea tuturor treburilor mânăstirii.

În cursul anului 1817 a plecat la Muntele Athos, stând acolo aproape un an și reușind să cunoască îndeaproape viața călugărilor de acolo și asprele lor rânduieli. A cules astfel o învățătură care îi va fi de folos în ostenelile sale de mai târziu.

Pe 14 decembrie 1818, după moartea starețului Dorotei, întreaga obște de la Cernica l-a ales ca stareț pe ieromonahul Calinic. Deși avea doar 31 de ani (din care 11 petrecuți în mânăstire), noul stareț a încercat să impună ordine și disciplină duhovnicească, alcătuind regulamente scrise cuprinzătoare. S-a îngrijit de înființarea unei biblioteci care să cuprindă cele mai importante cărți de cultură teologică. Doi ani mai târziu a fost hirotonit ca arhimandrit, de către mitropolitul Țării Românești, Dionisie Lupu (pe 9 aprilie 1820).

Sfântul Calinic a fost un neobosit organizator, constructor și restaurator de biserici. În mai puțin de doi ani a reușit să ducă la bun sfârșit lucrările de restaurare și de pictură ale bisericii cu hramul Sfântul Nicolae de pe insula mare de la Cernica. Poate cea mai importantă ctitorie a sa a fost biserica cu hramul Sfântului mare mucenic Gheorghe purtătorul de biruință, zidită între anii 1831-

1832, și refăcută în anul 1838, în urma cutremurului de atunci. Tot atunci s-a ridicat o nouă stăreție, clopotnița, iar pentru îngrijirea călugărilor bolnavi s-a construit o bolniță. În 1846, neobositul stareț a început să construiască biserica Mânăstirii Pasărea, sfințită un an mai târziu. Tot prin grija lui s-a ctitorit și Mănăstirea Ghighiu de lângă Ploiești. Ca stareț,

Calinic s-a remarcat nu numai ca un bun administrator, dar și ca un constructor talentat, el fiind cel care întocmea planurile bisericilor pe care le ctitorea. Era un bun îndrumător al credincioșilor care veneau la mănăstire; era cunoscut atât pentru rugăciunile sale tămăduitoare, cât și pentru faptele sale de milostenie. Timp de câteva luni, în 1821 a hrănit în mănăstire un mare număr de locuitori din București și din împrejurimi, refugiați la Cernica de frica turcilor care intraseră în București.

În anul 1850, după 43 de ani de viață în mănăstire, dintre care 32 de ani de cârmuire a obștii monahale de la Cernica, starețul Calinic a fost chemat la înalta slujire arhierească. De fapt, încă din 1834, după moartea mitropolitului Grigorie Dascălul, domnitorul Țării Românești, Alexandru Ghica, îi ceruse să primească scaunul mitropolitan, dar Calinic refuzase, socotindu-se nevrednic de o asemenea înaltă cinstire. Dar, în 1850, când toate cele patru scaune vlădicești din Țara Românească rămăseseră vacante , Barbu Știrbei, domnitorul de atunci, având o mare admirație față de starețul mănăstirii ctitorite de strămoșul său (vornicul Cernica Ştirbei), l-a convins pe Calinic să accepte cârmuirea unei eparhii.

Pe 15 septembrie 1850 Calinic a fost ales în străvechiul scaun episcopal de la Râmnicu-Vâlcea, fiind hirotonit arhiereu în catedrala mitropolitană din București la 26 octombrie 1850 de praznicul Sfântului Dumitru. Deoarece reședința episcopală din Râmnic era distrusă în urma unui incendiu, înscăunarea s-a făcut la Craiova, pe 26 noiembrie; noul episcop avea vârsta de 63 de ani.

Imediat după înscăunare, noul ierarh a găsit în eparhie o moștenire grea care se cerea îndreptată. De 10 ani eparhia era condusă de locțiitori, reședința și catedrala episcopală erau distruse, numărul preoților era insuficient, puțin pregătiți și cu o stare materială grea, seminarul era închis în urma revoluției din 1848, lăcașurile de închinare neîngrijite sau în paragină, iar unele chiar închise. Noul episcop a început imediat după înscăunare îndreptarea acestor lucruri. A cercetat eparhia, a rânduit protopopi, a hirotonit noi preoți. În 1851 a redeschis seminarul, mai întâi la Craiova, apoi în 1854 l-a mutat la Râmnic; a deschis și școli pentru pregătirea cântăreților bisericești.

În 1854, după mutarea reședinței episcopale înapoi la Râmnicu-Vâlcea, episcopul Calinic s-a preocupat de ridicarea unei noi catedrale episcopale după

planurile întocmite de el însuși; pictura avea să fie făcută de marele pictor român Gheorghe Tattarescu.

Între 1859-1864 a refăcut și redeschis schitul Frăsinei, construit în 1763, dar părăsit mai apoi. Astfel, în 1863, a construit la Frăsinei o biserică nouă, o clopotniță și noi chilii. Planul bisericii a fost conceput de el, iar zugrăvirea a încredințat-o pictorului brașovean Mișu Popp. La acest schit, Calinic a introdus regulile aspre de viețuire de la Muntele Athos, pe care el însuși le respecta de când intrase în mănăstire. Pentru că în acea perioadă a intrat în vigoare "Legea secularizării averilor mânăstirești", episcopul Calinic a cerut domnitorului Alexandru Ioan Cuza ca schitului Frăsinei să i se permită să rămână cu toate bunurile, excepție aprobată de domn.

Mare iubitor de carte și sprijinitor al culturii, episcopul Calinic a simțit mereu nevoia unei tipografii proprii. Ca stareț și apoi ca episcop, a tipărit câteva cărți la București (cum a fost "Pravoslavnica mărturisire", tipărită în anul 1859, pe cheltuiala sa). În 1860, a reușit să deschidă ("cu bani împrumutați", după cum mărturisea el însuși) tipografia Kallinik Rîmnik, proprietatea sa, de sub teascurile căreia au apărut mai multe cărți de slujbă și de învățătură, ca: Tipicul bisericesc, Manualul de pravilă bisericească, Evanghelia, Octoihul, Liturghierul, Acatistierul, Carte folositoare de suflet, Învățătură pentru duhovnici și Pravila mânăstirească, pravilă după care s-a condus obștea mânăstirii Cernica și cea a schitului de la Frăsinei.

Calinic intenționa să reînvie la Râmnic vremurile de înflorire culturală din timpul marilor săi înaintași din secolul al XVIII-lea: episcopii Antim Ivireanul, Damaschin, Climent, Chesarie și Filaret. Cu un an înainte de moarte a donat tipografia sa orașului Râmnic, cu tot inventarul și cu toate cărțile aflate în depozit, cu condiția ca tipografia să-i poarte numele și ca jumătate din veniturile ei să fie folosite pentru întreținerea școlilor din oraș și a elevilor săraci, precum și a seminariștilor, iar cealaltă jumătate să fie folosită pentru întreținerea schitului Frăsinei.

Episcopul Calinic a fost și un însuflețit patriot. În calitatea sa de episcop, Calinic a participat la Adunările obștești ale Țării Românești și a fost deputat în Divanul ad-hoc, care a pregătit Unirea Principatelor. Încă din primăvara anului 1857 el a trimis o circulară către protopopi și egumeni, prin care le cerea ca în toate bisericile să se facă rugăciuni "pentru unirea românilor într-o singură voință și cuget, ca să ceară pe cale legiuită viață patriei lor". A făcut parte și din Adunarea electivă a țării care l-a ales domn pe Alexandru Ioan Cuza la 24 ianuarie 1859. Într-o pastorală adresată protopopilor și preoților din eparhia sa, îi îndemna pe aceștia să-și cinstească patria și pe cârmuitorii ei și să nu cruțe

nici o jertfă pentru binele obștesc pentru că: "cine este un bun creștin, este și un bun patriot".

Trebuie subliniată și pusă în lumină sfințenia vieții lui Calinic. Cei care l-au cunoscut au rămas impresionați de numeroasele sale milostenii, de simplitatea sa în îmbrăcăminte, de bunătatea și blândețea sa, de rugăciunile sale tămăduitoare, de posturile și privegherile sale.

Anastasie Baldovin, biograful său, scria că episcopul avea liste de persoane cărora le împărțea permanent ajutoare și că atunci când hirotonea preoți le dăruia cărți și chiar bani de drum. "Era atât de milostiv - scria acesta - încât dacă nu avea ce să dea de milostenie, își da hainele de pe prea Sfinția Sa și plângând se ruga de mine nevrednicul ca să caut bani pe unde voi ști, ca să aibă ce să dea la frații lui în Hristos, pentru că așa numea pe săraci și neputincioși".

Conform cu mărturiile contemporanilor, Sfântul Calinic fusese binecuvântat și cu darul dumnezeiesc al facerii de minuni: exorcizări, tămăduiri și altele. Martori contemporani povestesc mai multe cazuri de vindecări de boli în urma rugăciunilor episcopului Calinic, cum a fost o tânără din satul Muiereasca sau fiul meșterului care lucra la construirea catedralei episcopale de la Râmnicu-Vâlcea.

Simțind că i se apropie sfârșitul vieții pământești, pe 24 mai 1867, Sfântul Calinic s-a retras la Mânăstirea Cernica. Din respect pentru marile sale realizări, lui Calinic nu i s-a retras titulatura, rămânând până la sfârșitul vieții episcop titular al Râmnicului. A murit pe 11 aprilie 1868. A fost înmormântat două zile mai târziu în tinda ctitoriei sale, biserica Sfântul Gheorghe de la Cernica, în prezența mitropolitului primat al României, Nifon, și a unei mari mulțimi de credincioși.

Proslăvirea ca sfânt

Pentru viața sa curată, pusă în întregime în slujba Domnului, și pentru faptele sale sfinte, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, întrunit pe data de 28 februarie 1950, a hotărât ca episcopul Calinic să fie trecut în rândul sfinților, cu data de prăznuire la 11 aprilie. Proclamarea oficială a canonizării acestuia a avut loc la 21 octombrie 1955.

Festivitățile proclamării solemne a canonizării sale (proslăvirea ca sfânt) au avut loc la Mânăstirea Cernica în zilele de 21 - 23 octombrie 1955, în prezența multor ierarhi români și străini, a numeroși călugări, preoți și credincioși. Tot atunci au fost dezgropate și moaștele sale, care au fost așezate spre cinstire și

închinare în biserica Sfântul Gheorghe de la Cernica, ctitoria sa; racla cu sfintele moaște este păstrată și astăzi în această biserică.

Astfel, smeritul stareț și ierarh Calinic a devenit unul dintre cei mai de seamă sfinți ai calendarului ortodox român, pildă vrednică de urmat pentru orice fiu al Bisericii. Prăznuirea lui din neam în neam se face în ziua mutării sale la Domnul, adică la 11 aprilie.

Este cinstit prin cântări de laudă, în Minei și prin slujba Acatistului; chipul său este zugrăvit în multe biserici mănăstirești și parohiale, iar numele său este purtat de mulți credincioși care îmbracă îngerescul chip al călugăriei.

Prin faptele sale, Sfântul Calinic a strălucit ca o stea luminoasă pe firmamentul întregii Biserici Ortodoxe Ecumenice, fiind în același timp și o podoabă aleasă a Bisericii Românești și un ocrotitor puternic al poporului român. De aceea și Însuși Dumnezeu l-a proslăvit, dăruind sfintelor sale moaște puterea săvârșirii de minuni.

Imnografie

Tropar (glasul 1): De Dumnezeu purtătorule, Părintele nostru Calinic, povățuitorule al călugărilor, podoaba cuvioșilor și lauda arhiereilor, ajutătorule al celor din nevoi și făcătorule de minuni, cu nevoințele tale chip de sfințenie te-ai arătat, iar acum cu îngerii în Ceruri te veselești; cu care roagă pe Milostivul Dumnezeu să ne dăruiască pace și mare milă.

Condac (glasul al 8-lea): Pomenirea ta cea purtătoare de lumină, ierarhe Calinic, veselește sufletele celor credincioși, și atingerea sicriului sfintelor tale moaște sfințește simțurile și dăruiește tămăduiri. Pentru aceasta, după datorie te cinstim pe tine și cu bucurie îți cântăm: Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înțelepțite!

Pr. Silviu Cluci - Mănăstirea Cernica din Bucureşti

Mănăstirea Cernica se află în imediata vecinătate a Bucureştiului, într-un loc de o frumuseţe aparte. Mănăstirea este dispusă pe două ostroave, unite între ele printr-o fâşie de pământ.

Piatra de temelie a fost pusă în anul 1608, din vremea domniei lui Radu-Vodă Şerban (1602-1611), fiul lui Mihnea-Vodă. Din hrisovul ctitoricesc al marelui vornic Cernica Ştirbei şi al soţiei sale, Chiajna, aflăm că au înzestrat mănăstirea cu toate cele trebuincioase pentru a putea avea viaţă de obşte. Însă, din pricina vitregiei vremurilor şi a unei epidemii de ciumă din veacul al XVIII-lea, mănăstirea şi satele dimprejur au ajuns să fie pustiite vreme de aproape jumătate de secol.

Destinul acestei mănăstiri avea sa se schimbe în anul 1781, odată cu venirea stareţului Gheorghe, ucenic al Sfântului Paisie de la Neamţ. Dorind să se retragă în Muntele Athos, în drumul său, stareţul Gheorghe a trecut prin Bucureşti, unde l-a întâlnit pe dascălul Macarie - din obştea paisiană - precum şi pe mitropolitul Grigorie al II-lea, care a stăruit pe lângă el să rămână în Ţara Românească şi să întemeieze o obşte monahală după rânduielile paisiene. Cu toate că stareţul Gheorghe nu-şi dorea acest lucru, prin rânduiala lui Dumnezeu s-a supus acestei dorinţe a mitropolitului. Propunându-i-se să-şi aleagă o mănăstire unde să alcătuiască o obşte, stareţul Gheorghe a ales Schitul Cernica, care pe atunci era de mai bine de 30 de ani în ruină.

Stareţul Gheorghe dimpreună cu monahii Atanasie şi Serafim au început să cureţe locul, iar după un an şi jumătate, se strânseseră 16 fraţi. Mărindu-se obştea şi ajungând la 130 de nevoitori, o parte s-au strămutat la Căldăruşani. Aşa se face că, începând din anul 1793, stareţul Gheorghe a cârmuit ambele mănăstiri, până în anul 1806, când a trecut la Domnul, în ziua de 3 decembrie.

O altă etapă de foarte mare însemnătate din istoria Cernicăi o reprezintă perioada 1818-1850, când vreme de 32 de ani, a fost stareţ al mănăstirii Sfântul Calinic de la Cernica. În vremea stăreţiei sale au fost ridicate incinta şi biserica Sfântului Gheorghe, precum şi cea mai mare parte a clădirilor mănăstirii.

Sfântul Calinic a îmbogăţit biblioteca mănăstirească cu un foarte mare număr de cărţi şi manuscrise.

În anul 1850 a fost ales ca episcop al eparhiei Râmnicului, unde a păstorit până în 1867, când s-a întors la Cernica.

În data de 11 aprilie 1868 a trecut la cele veşnice în mănăstirea în care a fost călugărit.

Astăzi, Mănăstirea Cernica duce o viaţă complexă, după toate rânduielile monahale.

(Foto) Sfânta Mănăstire de pe Ostrovul Cernicăi:

https://doxologia.ro/fotografii-artistice/sfanta-manastire-de-pe-ostrovul-cernicai-galerie-foto

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

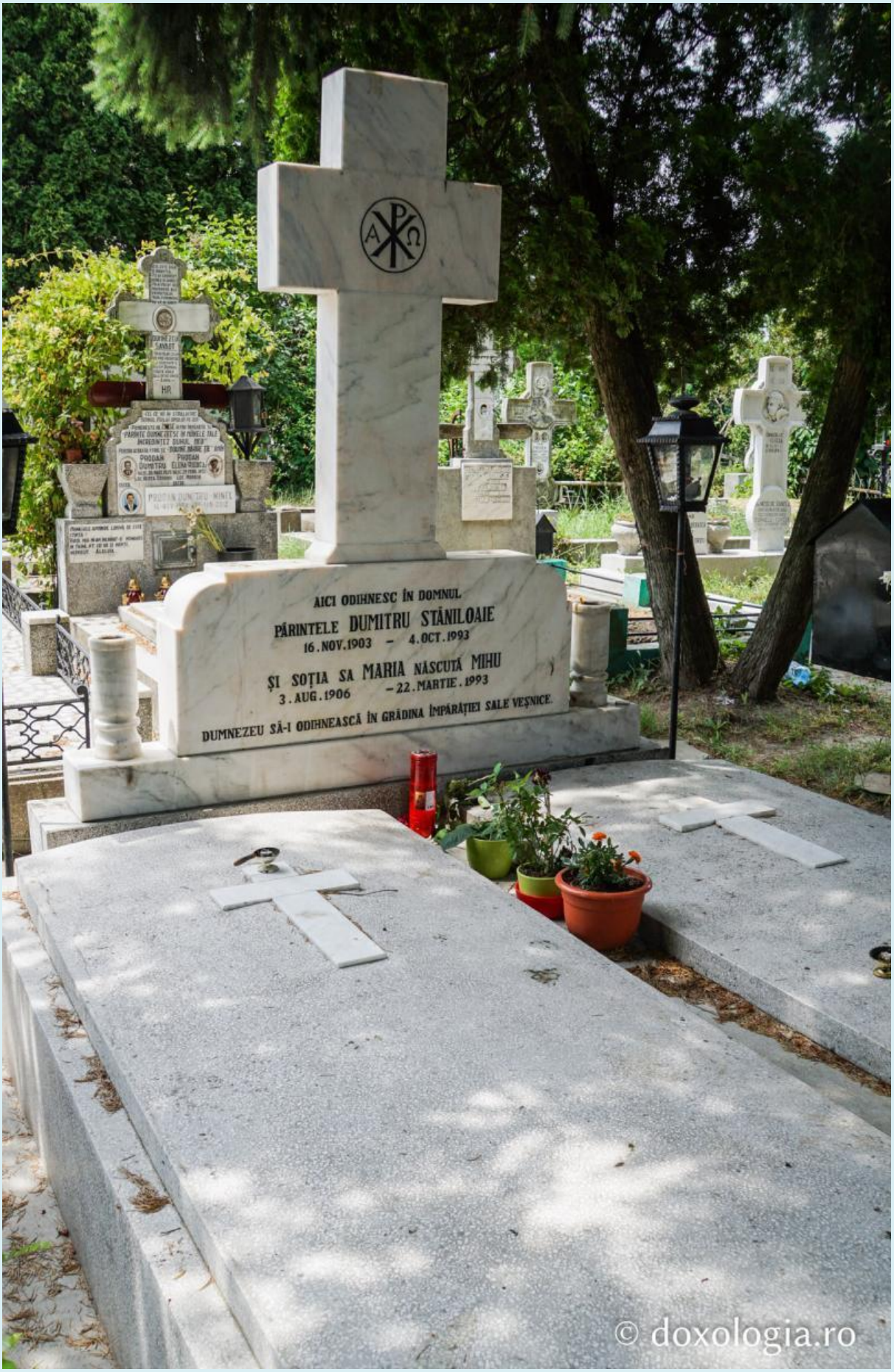
AICI ODIHNESC ÎN DOMNUL
PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAIE
16.NOV.1903 – 4.OCT.1993
ŞI SOŢIA SA MARIA NĂSCUTĂ MIHU
3.AUG.1906 – 22.MARTIE.1993
DUMNEZEU SĂ-I ODIHNEASCĂ ÎN GRĂDINA ÎMPĂRĂŢIEI SALE VEŞNICE.
© doxologia.ro

AICI ODIHNESC ÎN DOMNUL
PĂRINTELE DUMITRU STĂNILOAIE
16.NOV.1903 – 4.OCT.1993
ȘI SOȚIA SA MARIA NĂSCUTĂ MIHU
3.AUG.1906 – 22.MARTIE.1993
DUMNEZEU SĂ-I ODIHNEASCĂ ÎN GRĂDINA ÎMPĂRĂȚIEI SALE VEȘNICE.
© doxologia.ro

PR. PROF. DR.
ION BRIA
1929-2002
ECATERINA
BRIA
1940-20
© doxologia.ro

Sfântul ierarh Calinic de la Cernica - Scene din viaţa sa - Picturi din trapeza Mănăstirii Cernica realizate de pictor Traian Biltiu Dancuşi – 1969

Canonizarea Sfântului Calinic

Întoarcerea Sfântului Calinic la Cernica

Sfântul Calinic organizează
biblioteca Mănăstirii Cernica

Sfântul Calinic executor
testamentar al Mariei

Sfântul Calinic reclădeşte biserica şi episcopia din Râmnicul Vâlcea

Sfântul Calinic participă la actul unirii din 1859

Sfântul Calinic episcop ales la Râmnic, îşi ia rămas bun de la obştea sa

Icoane

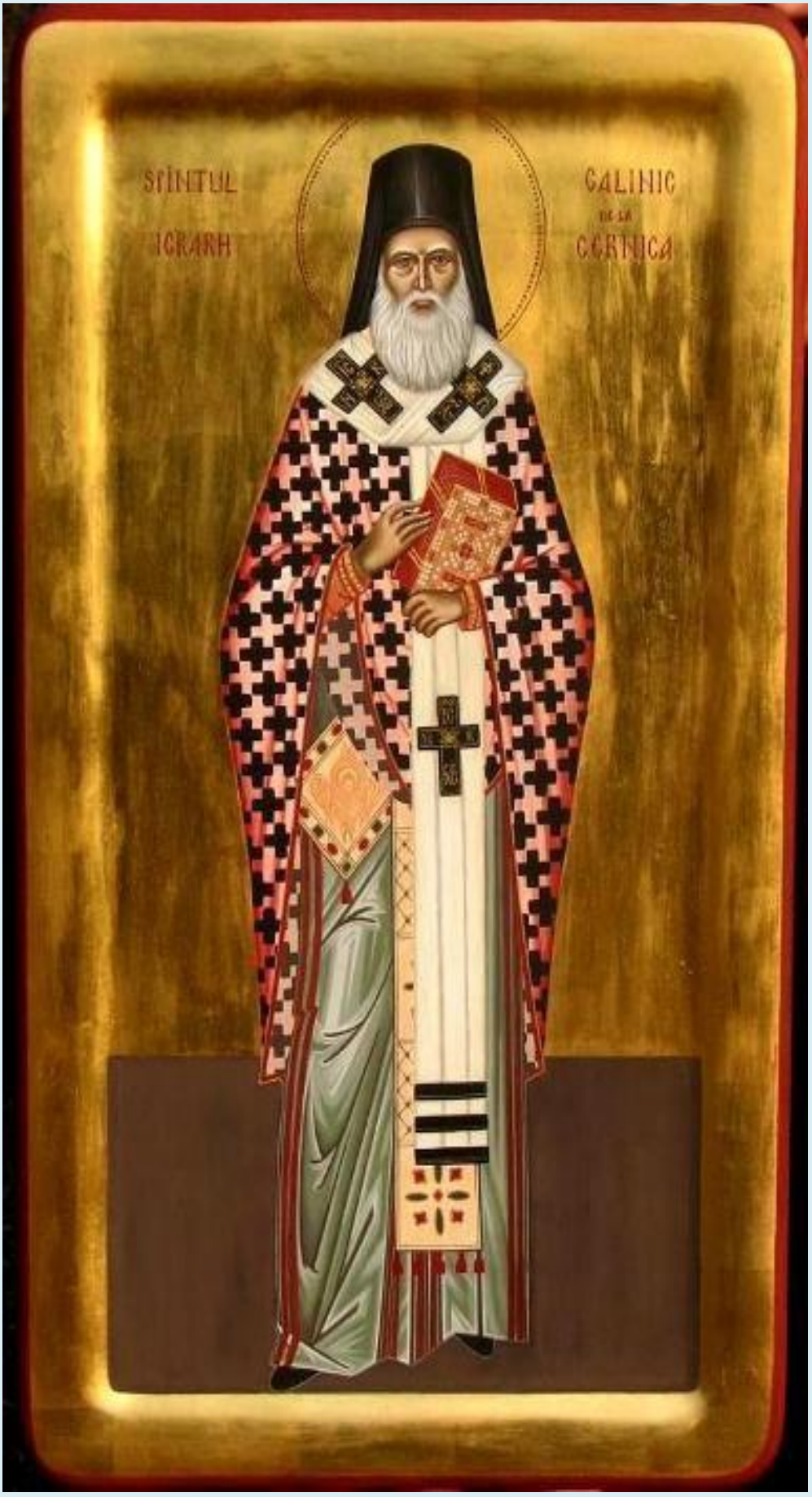
SFÎNTUL
IERARH
GALINIC
DE LA
CERNICA

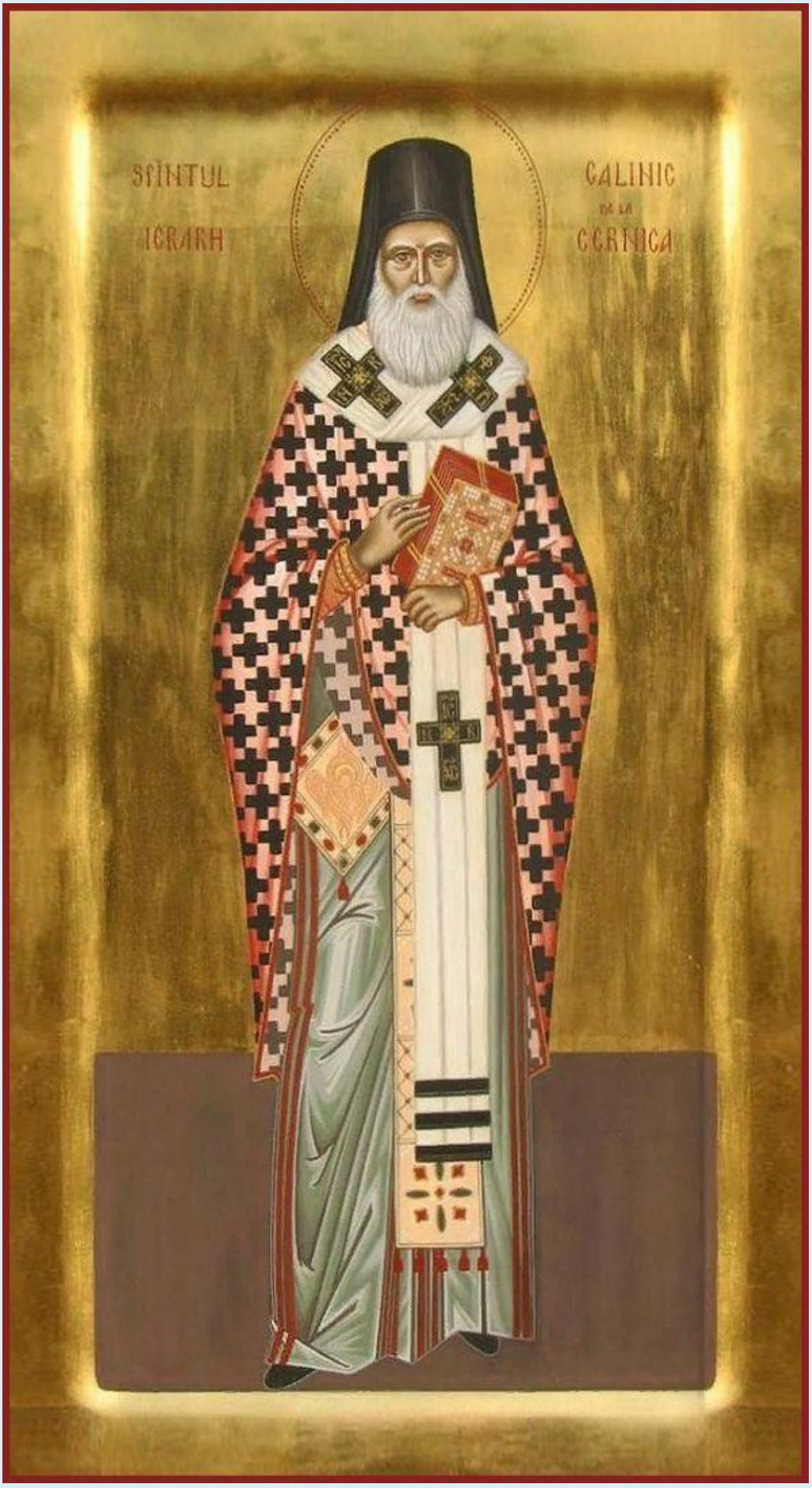
SFÎNTUL
IERARH
CALINIC
DE LA
CERNICA

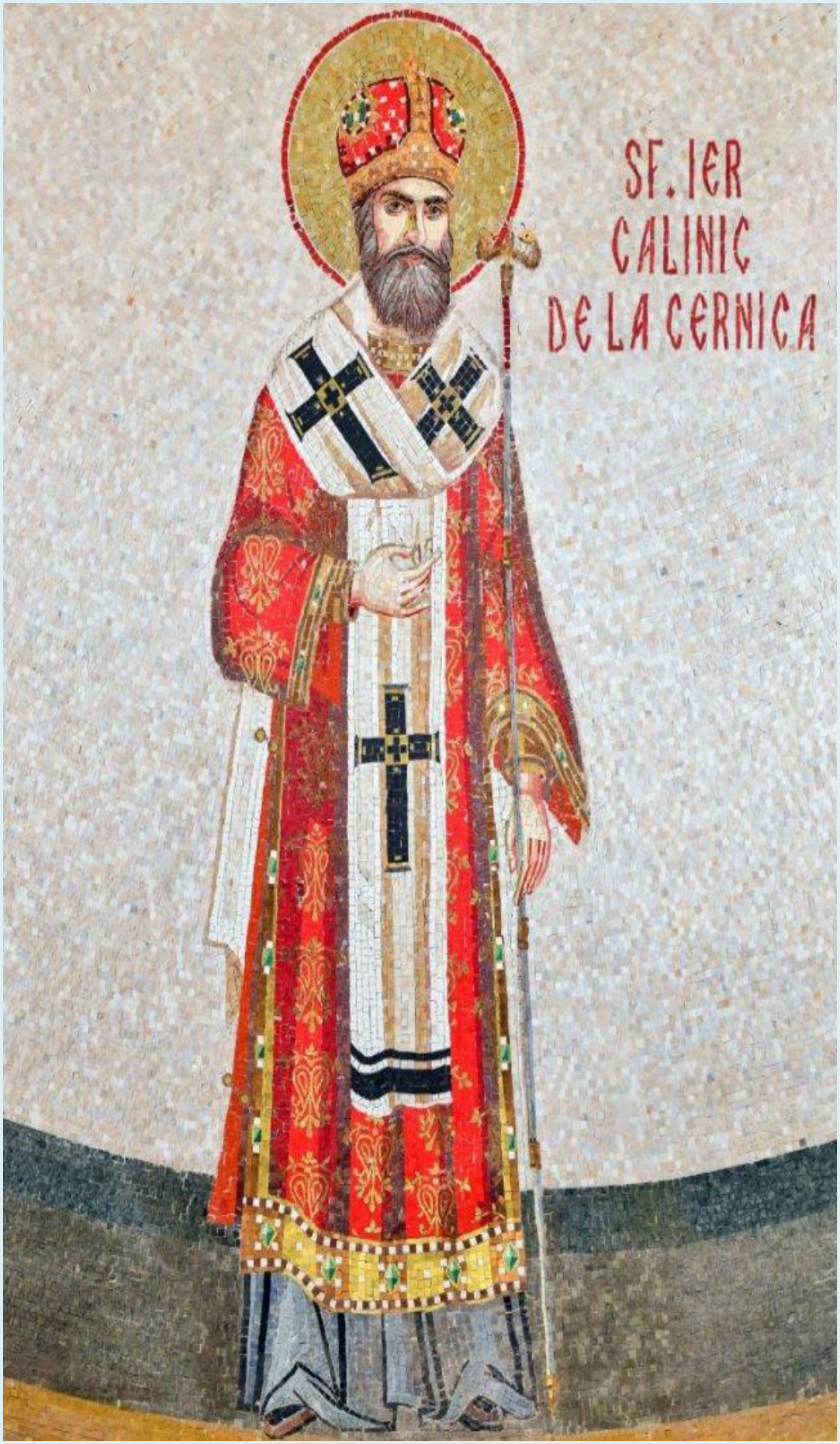
SF. IER
CALINIC
DE LA CERNICA

Cuviosul Irodion primind ascultarea de stareț
de la Sfântul Ierarh Calinic

Sfat de taină la Lainici:
Sfântul Ierarh Calinic
și Cuviosul Irodion

SF. IERH. CALINIC
DE LA CERNICA
SF. CUV. IRODION
DE LA LAINICI

SF. IRODION DUHOVNICUL
SF. CALINIC

Locurile: Sfantul Calinic deplânge moartea starețului de la Cernica

SF.
IER.
CALINIC
DE LA CER.

SF. IERARH
CALINIC
DE LA
CERNICA

SF. IER.
CALINIC
DE LA CERNICA

SF. IER.
CALINIC
DE LA
CERNICA
CULTURA BONIFACIU

SF.
IER.
CALI-
NIC
DE LA
CERNICA

SFÂNTUL
IERARH
CALINIC
DE LA CERNICA
11 aprilie

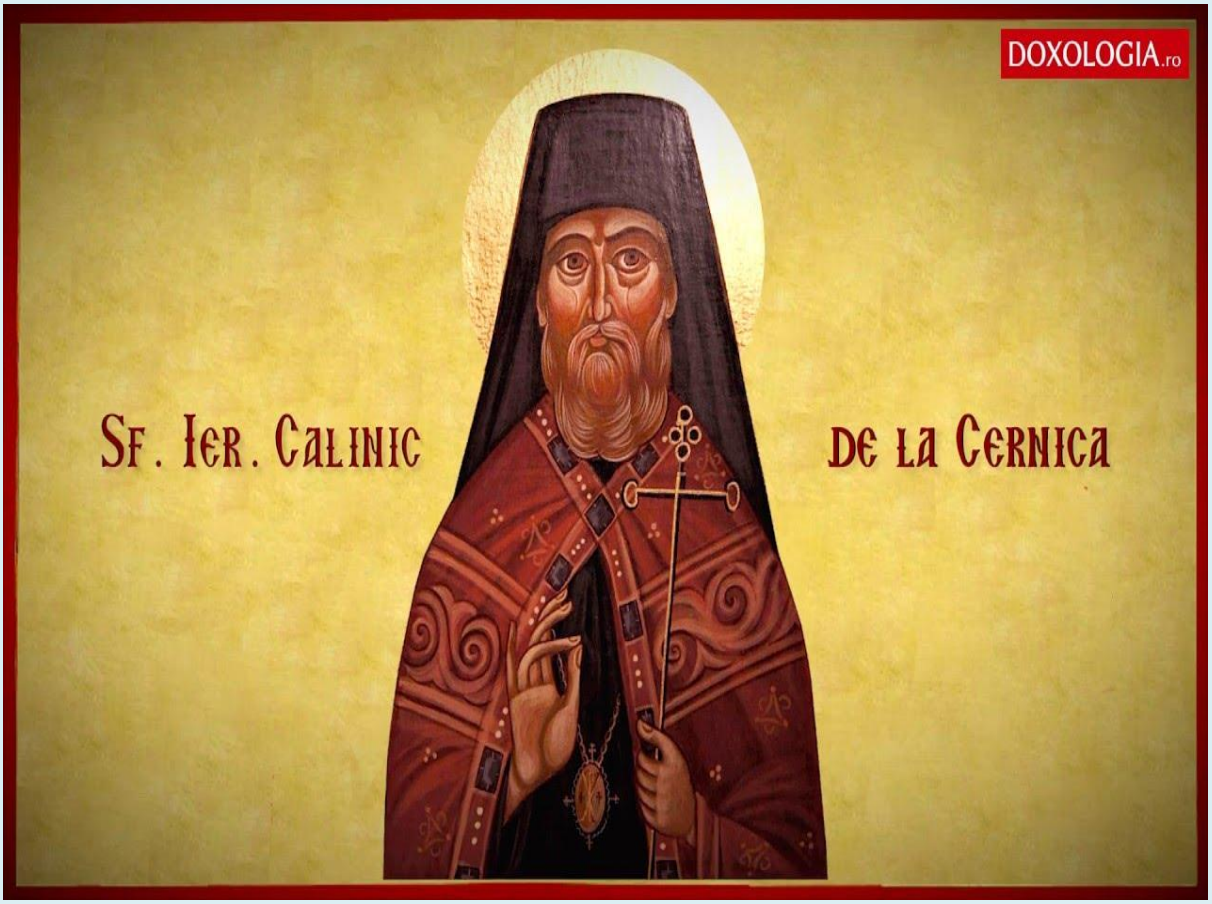
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ier. Calinic
de la Cernica

Sf. Ier. Calinic de la Cernica, Episcopul Râmnicului

Sf. Ier. Calinic de la Cernica, Episcopul Râmnicului

Troparul Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica, Episcopul Râmnicului

11 Aprilie - Glasul 1

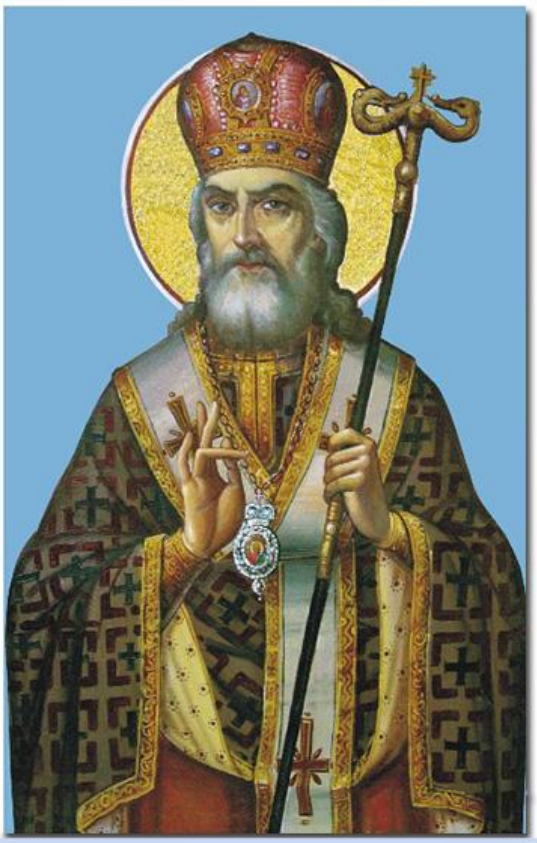

De Dumnezeu purtătorule, Părintele nostru Calinic, povăţuitorule al călugărilor, podoaba cuvioşilor şi lauda arhiereilor, ajutătorule al celor din nevoi şi făcătorule de minuni, cu nevoinţele tale chip de sfinţenie te-ai arătat, iar acum cu îngerii în ceruri te veseleşti; cu care roagă pe Milostivul Dumnezeu să ne dăruiască pace şi mare milă.

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica

11 Aprilie

ORTHODOX POSTERS

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica s-a născut în București, pe 7 octombrie 1787;

La vârsta de 20 de ani ajunge la mănăstirea Cernica, aici cu timpul devine călugăr, preot și stareț;

Refuzând să fie mitropolit al Ungrovlahiei, a fost ales în anul 1850 în fruntea episcopiei Râmnicului;

Potrivit Tradiției, Sfântul Calinic a pus pe drumul spre Frăsinei o bornă: "Până aici au voie femeile, de aici este partea monahilor"

Pentru curăția vieții sale, a fost canonizat la Mănăstirea Cernica în zilele de 21 și 23 octombrie 1955.

Bucură-te, Sfinte ierarhe Calinic, de Dumnezeu înţelepţite!